

Hem ekonomik kriz hem politik kriz hem de klikler arası güç dengelerinin değişim eğilimi ve mücadelesi hiç kuşkusuz halkın kurtuluş mücadelesine yeni olanaklar anlamına gelmektedir. Alternatifsiz bir sistem algısı kitleler nezdinde 31 Mart yerel seçimlerinde faşist diktatörlük lehine dağılmıştır.

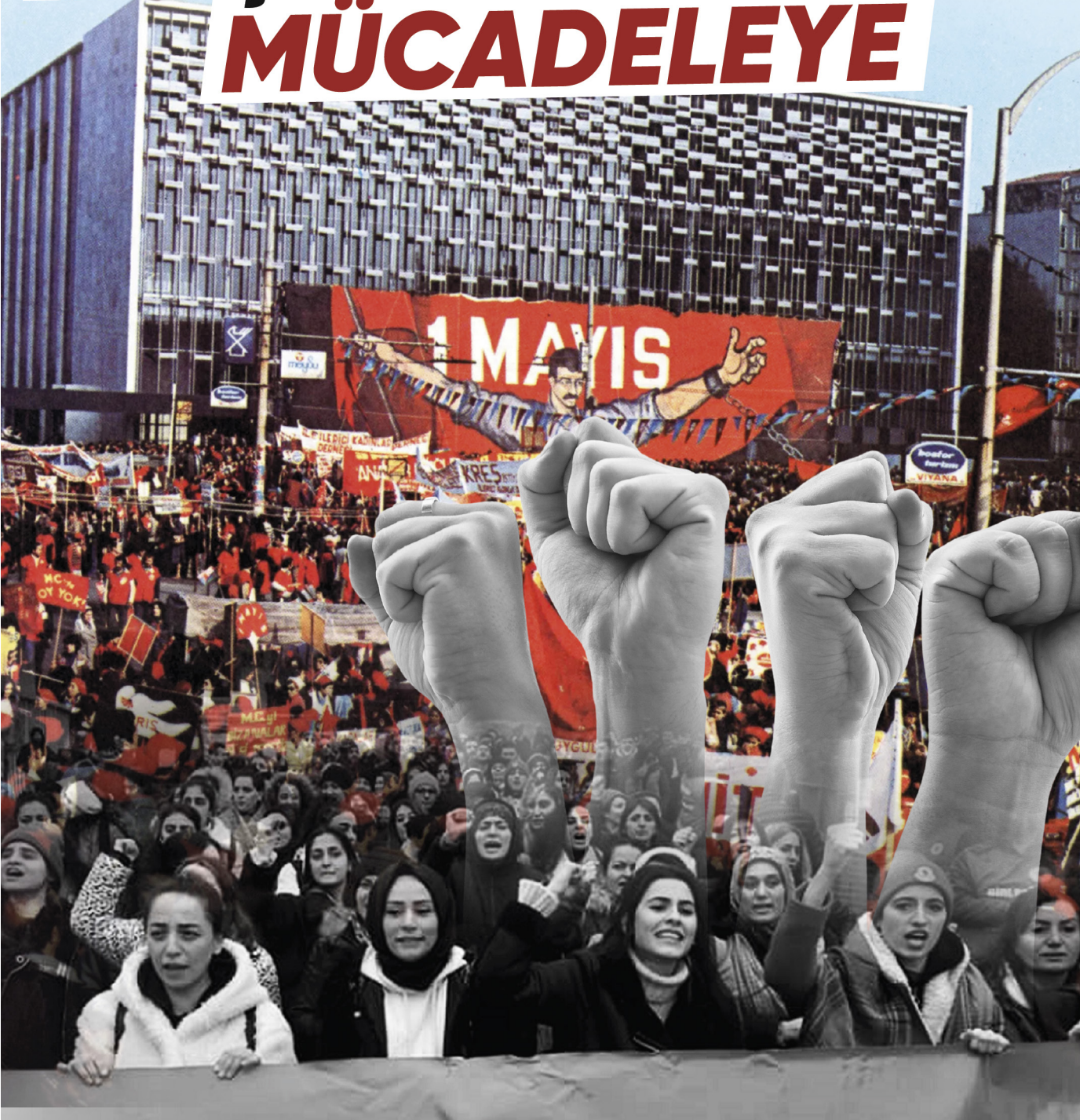


özgür gelecek için
Yeni Demokrasi

17 NİSAN-8 MAYIS 2024 • SAYI: 160 • FİYAT: 15 TL • ISSN: 2630-5526

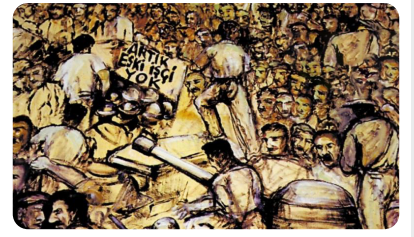
gazetesi

1 MAYIS'TA BİRLEŞMEYE, DAYANIŞMAYA MÜCADELEYE



EMEK

8



"KAVGAMIZIN KENTİ" NDE 1 MAYIS

1 Mayıs'ın ülkenin her yerinde yaygın ve kitlesel olarak kutlanması, 1 Mayıs sonrasında yaşanması beklenen yeni saldırılara karşı yürütülecek mücadelenin büyümesi ve güçlenmesi açısından da ayrı bir önem taşımaktadır. 2024 1 Mayıs'ında işçi sınıfının yüz yıldır direnerek kazandığı, çaldıkları her şeyi geri almak ve üretenler yönetecek demek için örgütlenerek alanlara akma, sesi yükseltme zamanıdır.

MEŞA AZADİ

11



IRAK KÜRDİSTANI'NA OPERASYON VE GÜNCEL GELİŞMELER

AKP-MHP faşist blokunun şovenizm kampanyaları eşliğinde sürdürdüğü seçim kampanyası ekonomik kriz şartlarına çarparak bir yenilgiyi açığa çıkardı. Terör umacısının kitlelerde eskisi gibi uzlaş yaratmadığını, şovenizm kampanyalarının etkisinin azaldığını söylemek mümkün. Bu anlamıyla operasyon ile iç siyasetin dizaynının TC açısından sonuçları da muğlak gözüküyor.

SAYFA 12-13

KOLEKTİF DOĞRULTU /

Zorbaların Dayatmalarına Boyun Eğmeyeceğiz

MÇD'den Dersim'de etkinlik



Esinti Düşün Salonu'nda düzenlenen etkinlik 15.00'te başladı. Etkinlik alanına MÇD imzalı döviz ve pankartlar asıldı. Dersimli sanatçılar Hüsnü Güngör, Laşer Güney, Raber Diler ve Serdar Hayır etkinlikte ezgileriyle, marşları ve halaylarıyla yer aldı.

Yerel sanatçıların ardından MÇD Dersim Temsilcisi Yusuf Topçu bir konuşma gerçekleştirdi. İlçe'te yaşanan katliama değinen Topçu, Dersim halkının da katliam yaşamaması için mücadele etmesi gerektiğini ifade

etti. Halk sanatçısı Pınar Aydınlar da konuşmanın ardından ezgileriyle sahne yerini aldı. Yıllardır MÇD üyesi olarak çevre mücadelesi yürüttüğünü ifade eden Aydınlar, mücadeleden vazgeçmeyeceğini söyledi. Aydınlar'ın ardından Zeynep Bakşi Karatağ şarkılarıyla etkinlikte yerini aldı. Karatağ'ın ezgilerinin ardından MÇD Başkanı Ali Ekber Barmağış konuşma yaparak etkinliği selamladı.

Etkinlikte Partizan, Anadolu Yakası Dersimliler Derneği, Ovacık Belediye Başkanı Mustafa Sarıgül'ün mesajları

okunurken Dersim Belediyesi Eş Başkanları Cevdet Konak ve Birsan Orhan, Pülümür Belediye Başkanı Müslüm Tosun, Hozat Belediye Başkanı Aydın Kaya, SMF, EMEP ve Dem Parti üye ve yöneticileri etkinliğe katılım sağladı. Halaylarla devam eden etkinlik sanatçı Bajar'ın ezgileriyle sona erdi.

MÇD 27 Nisan'da İstanbul Şişli Cemil Candaş Kültür Merkezi'nde "Çernobil'den İlçe Doğayı ve Yaşam Alanlarımızı Savunuyoruz!" şiarıyla bir etkinlik daha düzenleyecek.

Munzur Çevre Derneği (MÇD) Dersim'de "Dersim'den İlçe Doğaya İçin Mücadeleye" şiarıyla konser etkinliği düzenledi.

EKB: PLGA Savaşçıları Ölümsüzdür!

Enternasyonal Komünist Birlik (EKB), HKP (Maoist)'in şehitlerini ve Hindistan'daki Halk Savaşını sahiplendiğini açıkladı.

"Binlerce kesikle ölümden korkmayan, imparatoru atından indirmeye cesaret eder" denilen açıklamanın tamamı şu şekilde:

"Yaşasın HKP (Maoist)'in yürüttüğü Halk Savaşı, yaşasın HKP (Maoist)'in ölümsüzlüğe kavuşan kahraman savaşçıları!

"Enternasyonal Komünist Birlik olarak HKP (Maoist) önderliğinde bir Halk Savaşı yürüten ve kahramanca direnerek şehit düşen Halk Kurtuluş Gerilla Ordusu'nun (PLGA) 29 savaşçısını selamlıyoruz.

"Uluslararası Komünist Hareketin bir parçası olarak bu şanlı mücadelede şehit düşen Halk Kurtuluş Gerilla Ordusu savaşçılarını kendi şehitlerimiz olarak görmekten gurur duyuyoruz.

"HKP (Maoist) önderliğini ve kadrolarını, Halk Kurtuluş Gerilla Ordusu savaşçıları ve faşist Hindistan devletinin acımasız saldırganlığına rağmen HKP (Maoist) önderliğinde yürütülen Halk Savaşını destekleyen yoksul köylüleri içtenlikle selamlıyoruz.

"Faşist Hindistan devleti son dönemde gerilla bölgelerine yönelik saldırılarını yoğunlaştırmış ve paramiliter gruplar ile resmi silahlı kuvvetlerinin yardımıyla yoksul köylülere karşı bir terör dalgası başlatmıştır. Faşist Hindistan devleti, Maoistlerin Halk Savaşını engellemek için geçmişte de benzer operasyonlar gerçekleştirmişti. Ancak her seferinde bu karşı devrimci saldırılar HKP (Maoist) liderliğindeki Halk Kurtuluş Gerilla Ordusu (PLGA) ve yerel halkın yardımıyla büyük bedeller ödenerek engellendi.

"Faşist Hindistan devleti, 2005-2009 yılları arasında iki binden fazla yerli halkın katledildiği Sendra ve Salwa Judum

ile büyük askeri güçleri ve iş birlikçileri harekete geçirerek karşı devrimci terör dalgalarıyla, ardından da HKP (Maoist)'i ezmek için 2009-2017 yılları arasında 'Yeşil Av Operasyonu' ile sonuç almak istedi. Yeşil Av Operasyonu'nun yenilgiye uğratılmasının ardından Mayıs 2017'de beş yıl süreyle yeni bir karşıdevrimci kampanya, Samadhan Operasyonu, 2020-2021 için Prahar Operasyonu ilan edildi. Ancak HKP (Maoist) her seferinde halkın büyük desteğiyle bu karşıdevrimci saldırı dalgalarına direnmeyi başardı. Ocak 2024'te faşist Hindistan devleti yine büyük bir karşı devrimci askeri saldırı dalgası başlattı. Binlerce polis, asker ve paramiliter güç operasyon bölgelerine seferber edildi.

"HKP (Maoist) Merkez Komitesi Merkez Bölge Ofisi, 1 Ocak 2024 tarihli bir basın açıklamasında, Hindistan devletinin 'Kagar Operasyonu' adı verilen karşı devrimci saldırı planına karşı kamuoyunu bilinçlendirme ve protesto çağrısında

bulunmuştu. 'Kagar Operasyonunu Yenmek' başlıklı açıklamada, 'Hindistan devletinin Başbakanı, İçişleri Bakanı, Baş Bakanlar, Polis Şefleri, istihbarat yetkilileri ve paramiliter güçlerin katıldığı toplantılarda, 2047 yılına kadar 'Yeni Hindistan' yaratmak amacıyla Maocuların tamamen yok edilmesi için tüm güçlerin seferber edilmesine karar verildi' denilerek faşist Hindistan devletinin başlattığı saldı-

rının önemine işaret edildi.

"16 Nisan 2024'te Halk Kurtuluş Gerilla Ordusu ile faşist Hindistan devleti güçleri arasındaki mücadelede şehitlerin ödediği yüksek bedel, faşist Hindistan devletinin daha önceki karşı devrimci operasyon dalgalarında olduğu gibi bu kez de hedeflerine ulaşamayacağını bize göstermektedir. HKP (Maoist) önderliğinde Halk Savaşı yürüten Halk Kurtuluş Gerilla Ordusu savaşçıları ve bölgenin ezilen ve yoksul kitleleri bu faşist terör dalgasını ne pahasına olursa olsun yenilgiye uğratacaktır.

"EKB olarak, uluslararası dayanışma anlayışımızın bir önkoşulu olarak, HKP (Maoist)'in kahramanca mücadelesini elimizdeki tüm imkanlarla destekleyeceğimizi ve Hindistan'daki Halk Savaşını kendi mücadelemiz olarak gördüğümüzü bir kez daha teyit ediyoruz.

"Faşist Hindistan devletinin HKP (Maoist), Halk Kurtuluş Gerilla Ordusu ve bölge halklarına yönelik faşist terör operasyonlarını şiddetle kınıyoruz. Devrimci ve ilerici kamuoyunu dikkat ve desteğe çağırıyoruz.

"Halk Kurtuluş Gerilla Ordusu (PLGA) Savaşçıları Ölümsüzdür!

Yaşasın HKP (Maoist) Önderliğindeki Halk Savaşı!

Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm!

Yaşasın Enternasyonal Dayanışma!"



POLİTİK GÜNDEM

DERİNLEŞEN POLİTİK KRİZE KARŞI DAHA ÖRGÜTLÜ DAHA CÜRETİLİ OLALIM!

Orta Doğu'da ciddi politik kırılmalar yaşanmaktadır. Türkiye'de faşist klikler arasındaki mücadelenin güç devşirme aracı olan seçim maratonu yeni dengelere neden olurken Aksa Tufanı'nın yarattığı politik etkilerin yeni sonuçlar, yeni çelişkiler ve denklemler oluşturduğu görülmektedir.

7 Ekim Aksa Tufanı, Filistin'in devre dışı bırakılmaya çalışıldığı, yeni ilişki ve kuralların örgütlendiği bir süreci ciddi düzeyde etkilemişti. Siyonist İsrail ABD liderliğindeki emperyalistlerinin güçlü desteği ile özelde Gazze'de genelde ise Filistin ve bölgede daha saldırgan bir tutum geliştirdi. Bu tüm bölgede yeni çelişkileri ve zorlukları koşulladı. Filistin halkı, Siyonist İsrail'in ağır politik baskısı ve savaş makinasıyla kuşatılırken Siyonist saldırganlık bir dokunulmazlık zırhı kuşandı. Bu zırhı kuran emperyalistler, uşağı olan Arap devletlerini, Faşist TC'yi sözde "Filistin davasının yanında" ama pratikte Filistin'i yalnızlaştıran bir konuma itti. Filistin davası ve halkı dost maskeli ve açık düşman güçlerin kuşatmasına alındı. Ancak Gazze direnişi uzadıkça, Siyonist İsrail hedeflerine ulaşmakta geciktikçe Aksa Tufanı'nın yarattığı dalga çelişkileri saçaklayarak büyüttü.

1 Nisan günü bu politik yoğunlaşmaya uygun olarak İran'ın adeta test edildiği bir saldırı gerçekleşti. İsrail, Suriye'de İran konsolosluğunu bombaladı. Saldırıdan sonra ABD ve İran arasında sonra dolaylı ve dolaysız bir diplomatik yoğunlaşma gerçekleşti, İran'ın bu saldırıya vereceği cevabın düzeyi belirlenmeye çalışıldı. Nihayet İran bu yoğun diplomatik görüşmeler ve ilişkiler içinde ABD'nin kabul edilebilir gördüğü bir saldırı ile 13 Nisan'da "topraklarına yapılan" saldırıya yanıt verdi. ABD, Fransa, İngiltere, Ürdün hava savunma sistemleri İran'ın yüzlerce dron ve füze saldırısına karşı devreye girdi. Saldırının bertaraf edildiği ilan edilirken İsrail ve ABD'nin hedefe

ulaşan füzeleri ve dronları yok sayan tutumu dikkat çekti. Aksa Tufanı'nda propagandayla Gazze'yi dümdüz edecek politik iklimi hazırlayanlar bu defa İsrail'e yönelik saldırıyı yok sayma yolunu tercih etti. Bu durum İran ve ABD arasında, misillemelerin kabul edilebilir sınırlarda kalması konusunda bir uzlaşma sağlandığına işaret etmektedir. Bununla birlikte İran, İsrail'e ilk defa doğrudan yanıt vererek yeni bir politik durumun oluşmasını sağladı. İsrail saldırılarını bundan sonra da karşılıksız bırakmayacağını beyan etti.

İran ve İsrail arasındaki askeri gerginlik politik yoğunlaşmanın düzeyini göstermektedir. Bunun süreceği açıkça görülmektedir. Orta Doğu'da devletler arası gerginlik ve çatışmanın zemini olgunlaşmaktadır. TC'nin Irak Kürdistan'ı ve Rojava'ya yönelik yeni askeri saldırı hevesi de bu sürecin bir parçasıdır. Ayrıca ABD'nin Kürt Ulusal Hareketini faşist TC tehdidi ile politik kölelik koşullarına getirme çabası göz ardı edilmemelidir.

Faşist diktatörlük bu gergin ortamda Irak Kürdistan'ına ve Rojava'ya yönelik saldırılarını olgunlaştırmak hevesindedir. Tayyip Erdoğan'ın Bağdat ve Erbil'e ziyaret hazırlıkları ve yoğunlaşan diplomasi trafiği bunun olanaklarını bulmayı içermektedir. Ki Tayyip Erdoğan seçim sonrası balkon konuşmasında sınırları aşan saldırılardan geri durmayacaklarını duyurmuştu.

Bunlar Orta Doğu'daki bir politik krize işaret eder. Bilindiği gibi savaş politik yoğunlaşmadır. Bölgede ciddi bir belirsizlik hali egemendir. Krizin büyüyen ilerlediği, her bir hesabın ve planın ciddi derecede aksadığı bir süreçteyiz. Faşist diktatörlük için belirgin olan tek şey ABD emperyalizmine uyum zorunluluğudur. Atacağı her adım ABD emperyalizminin bölgesel hesaplarının bir parçası olacaktır.

Bölgesel gelişmelerin yarattığı kriz, belirsizlik ve yönetim sorunları faşist diktatörlük için içerde de benzer bir tablo çıkarmaktadır. Ekonomik ve

politik kriz, bunun derinliği ve boyutu faşist klikler arasındaki güç dengelerini oynatmıştır. 31 Mart yerel seçimleri CHP ile muhalefetin güç kazanmasıyla bitmiştir. Egemen klikler arasında güç dengelerinin değişim eğilimi hiç kuşkusuz toplumsal çelişkileri etkileyecek, mücadeleciler güçlerin durumuna tesir edecektir. Bu güç değişimi mücadelede esas gücü oluşturan klik arasında bir yandan çözümler baş gösterirken diğer yandan o gücü koruma çabası süreci yönetmeye dair sorunları da artıracaktır. Düne kadar rahatlıkla hayata geçirdiği kayyım politikası, bu kez Van'da adeta bir "Serhildan"la karşılaşmıştır. Genel tepki ve kitlelerin ihtişamlı direnişi AKP-MHP blokuna geri adım attırmıştır. Bu egemen blok açısından yönetim zorluğuna işaret eder. Toplumsal çelişkilerin de yeni prizmadaki ilk kırılmasıdır.

Bunun yanında Tayyip Erdoğan'ın bir yandan yenilgiyi kabul eden diğer yandan anlattığı "Cumhur İttifakı'nın birinci olduğu"na dair başarı hikayesi ve "biz bitti demeden hiçbir şey bitmez" retoriği klikler arasındaki mücadelenin potansiyeline işaret etmektedir. Devlet Bahçeli'nin ise "Türk tarihi sandıkta yazılmamıştır. Türkiye Cumhuriyeti sandıkta kurulmamıştır" söylemi CHP'ye verilen mesajdan çok oluşan toplumsal çelişkilere karşı bir konumlanma olarak değerlendirilmelidir. Ekonomik ve politik kriz 4 yıllık seçimsiz bir dönem boyunca derinleşerek devam edecektir. Bu yönetim krizi kitlelerin büyüyen öfkesi ile birlikte düşünüldüğünde değişim için mücadele etmek isteğine bir eğilim oluşturacaktır. Toplumsal çelişkilerin bu olgunlaşmasına karşı egemen klik halkı "daha cesaretli olmayın" şeklinde bugünden uyarma ihtiyacı hissediyor.

Hem ekonomik kriz hem politik kriz hem de klikler arası güç dengelerinin değişim eğilimi ve mücadelesi hiç kuşkusuz halkın kurtuluş mücadelesine yeni olanaklar anlamına gelmektedir. Alternatifsiz bir sistem algısı kitleler nezdinde 31 Mart yerel seçimlerinde faşist diktatörlük lehine dağılmıştır. Bu devrimci-demokratik güçler açısından

ciddi bir zorluğa işaret etmektedir. Egemen sınıflar için en ciddi sorun hoşnutsuz, öfkeli kitlelerin sistem içinde bir alternatif bulamamasıdır. Bu açıdan komünistler ve devrimciler bugün CHP'nin bu temelde düne göre daha fazla bir rol üstlendiğini, kitleleri yönetmede egemenlerin bir avantaj sağladığını görmelidir. Bunun yanında seçimlerin gerici klikler arasındaki güç değişimine işaret ettiği ve bu durumun hoşnutsuz, yaşam koşulları daralmış, sefaletle sürüklenen, örgütsüz kitleler için hak arama mücadelesinde daha fazla olanak sunduğu da tespit edilmelidir. Komünistler birinci tehlikeye karşı net konumlanışla devrimin sorunları ve ihtiyaçları ekseninde süreci örgütlerken harekete geçme zeminine işaret eden ikinci durumu güçlü şekilde kullanmalı ve seferber olmalıdır.

Toplumsal çelişkilerin izleyeceği seyri daha sıkı incelemek, değişimlerin izini sürmek ve konumlanmak hayati derecede önemlidir. Bu bağlamda 1 Mayıs'ta DİSK, KESK, TMOBB, TTB gibi kurumların pratikte ne yapacaklarından bağımsız Taksim çağrısı oluşan yeni politik iklimin bir yansımasıdır. Örgütsüz, hazırlıksız da olsa kitlelerin eğilimi de bu yöndedir. Politik özgürlükler ve ekonomik hak talepli çağrılara kitleler daha fazla ilgili olacaktır. Zira bıçak kemiktir. Bu durumu güçlü bir kitle çalışması, enerjik bir devrimci mücadele, daha acımasız bir ideolojik savaşım, daha cüretli bağımsız bir çizgi ve eylem hattı ile örgütlenme görevi vardır. Geniş kitlelerin siyasal değişim söylemine kulağını daha fazla açacağı, daha sıkı bir takibe alacağı ve daha fazla ilgi göstereceği bir süreç yaşanacaktır. Bu daha fazla harekete geçme eğilimi, daha fazla örgütlenme çabası demektir. Bu eksende güçlü 1 Mayıs çalışmaları örgütlemek, politik iktidar değişimi için çağrıları yükseltmek, halkın bağımsız eylemi ve mücadelesi için devrim propagandasını daha güçlü yapmak esaslı görevimiz olmalıdır.

DÜZEN SİYASETİ HALKIMIZIN SEÇİM STRATEJİSİ

31 Mart yerel seçim sonuçları birçoğumuz için beklenendi ama gene de şaşırtıcıydı. Sonuçların şaşırtıcılığı, analizlerin “arzu edilen” yerden yapılmasına paralel ilerledi. CHP’nin birinci parti olması halktaki değişim talebine, YRP’nin (Yeniden Refah Partisi) güç kazanması bu partinin önümüzdeki seçimlere damga vurup AKP’nin yerine geçeceğine, katılım oranının düşüklüğü halktaki boykot eğilimine bağlandı. Kuşkusuz ki bu tespitlerin hiçbirisi diğerlerini yanlışlamadığı gibi, hepsinin belli oranlarda haklılık payına sahip olduğunu söylemek mümkün. Biz bu tespitleri daha güçlü bir zeminden yeniden düşünebilmek için, bu yazıda çeşitli istatistiki verilere başvuracağız.

Seçimin en flaş sonucu, AKP’nin 22 yıllık tarihi boyunca ilk defa kazanılan toplam oy sayısında başka bir partinin gerisine düşmesi oldu. Bu düşüşün karşılığı, kaybedilen 15 şehir oldu. Öte yandan CHP, 14 şehir kazanarak 14’ü büyükşehir olmak üzere 35 şehirde belediye başkanlığını aldı. Bizim için bir diğer önemli değişim ise, CHP’nin 2019’da kazandığı 191 ilçe belediyesini 31 Mart seçimleriyle 337’ye çıkarması oldu. 356 ilçeye sahip AKP ile başa baş hale gelen CHP’nin ilçe belediyelerindeki bu başarısı, bize belediye başkanlarının profilleri üzerine düşünmek yerine, halktaki genel eğilimi anlamaya çalışmamızı söylüyor.

AKP’NİN DÜŞÜŞÜ NE İFADE EDİYOR?

CHP’nin ve AKP’nin kazandığı şehirlere baktığımızda, CHP’nin 35 şehrin 15’inde yüzde 50’nin üstüne çıktığı görülüyor. AKP ise kazandığı 24 şehrin yalnızca 3’ünde oyların yarısından fazlasını alabilmiş. 2019’da AKP’nin yüzde 50’nin üstünde oy aldığı şehir sayısının 17 olduğunu düşündüğümüzde AKP’deki düşüşün kendi kalelerinden başladığını söylemek mümkün. AKP’nin birinci olduğu şehirlerde YRP 6 yerde 2., 11 yerde 3. olmuş. YRP’nin AKP’nin güçlü olduğu yerlerde hatırı sayılır düzeyde oy alması, AKP’nin kalelerinde gücünü kaybetmiş olmasını açıklayan faktörlerden birisi. Öte yandan CHP’nin 1. olduğu hemen hiçbir il YRP’ye kayan oylar nedeniyle

AKP tarafından kaybedilmemiş. Hatta çoğu ilde YRP+AKP oylarının CHP’yi geçmediğini görüyoruz. Sadece bu veriden edindiğimiz birinci tez şu: YRP, il belediye başkanlıkları düzeyinde AKP’ye kaybettirmemiş. CHP-AKP dalaşında YRP doğrudan bir rol oynamazken, esas aktivitesini AKP’nin kalelerinde hissettiriyor. YRP kazandığı iki il olan Urfa ve Yozgat’ı AKP’den alıyor. Dolayısıyla ikinci tezi elde ediyoruz: YRP, AKP’den aldığı iki belediye dışında AKP’ye belediye kaybettirmiyor. YRP’nin oynadığı esas rol, AKP’nin ülke genelinde 2. parti konumuna gerilemesi.

AKP’Lİ İLLERİN KATILIM ORANI

AKP’deki düşüşü açıklayabileceğimiz bir diğer faktör de AKP seçmeninin katılım oranı. Bu istatistiği doğrudan elde edemeyeceğimiz için, AKP’nin 1. olduğu illere bakıyoruz. Seçim günü dışarıdan taşınan asker-polis oylarıyla manipüle edilen ve hem katılım oranının hem de AKP oy oranının normalin üstünde yüksek olduğu Şırnak’ı değerlendirmede dışında bıraktığımızda, AKP kazandığı 23 şehrin yalnızca 4’ünde Türkiye ortalamasının üstünde katılım sağlıyor. Bu 23 şehir, yüzde 74,7 katılım ortalaması ile yüzde 78,55 olan Türkiye ortalamasının bir hayli altında kalıyor. Öte yandan AKP’nin kazandığı 12 büyükşehirde katılım oranı yüzde 76,8. Buradan şu teze ulaşıyoruz: AKP seçmeninin, kazanacağını düşündüğü yerlerde seçime katılım motivasyonu Türkiye ortalamasının altında kalıyor, sandığa gidenlerin bir kısmı ise YRP’ye oy veriyor. “Kazanacağını düşündüğü” ibaresinin altını çizmekte fayda var zira bu seçimler genel oy oranının belirleyici olduğu Cumhurbaşkanlığı seçimleri olsaydı, AKP seçmeni bu kadar atıl kalmayabilirdi. Dolayısıyla elde ettiğimiz tez, AKP seçmeninin sandığa gitmeyerek seçimle arasına mesafe koyduğunu doğrudan göstermiyor. Fakat o meşhur tabirle bir “mesaj verme” kaygısı olduğu da ortada.

CHP’NİN YÜKSELİŞİ

CHP’nin birinci olduğu yerlere baktığımızda, yarış içinde olduğu şehirlerin Çanakkale dışında Cumhuriyet İttifakı

üyeleri ile, özelde de AKP ile olduğunu görüyoruz. Bu anlamda İYİP, Kırklareli dışında CHP’ye belediye kaybettirmiyor. Egemen sınıfların muhalif fraksiyonunun temsilcisi, bu seçimle birlikte ittifaksız olarak CHP oluyor. Düzen siyasetinin ittifak politikası, CHP’nin rüzgârı arkasına almasına yarayan bir ivme sağlamış görünüyor.

31 Mart seçimleriyle Hatay dışında elinde bulundurduğu belediyeleri koruyan CHP, 15 şehrin belediyesini daha kazanıyor. Kazandığı 35 şehrin katılım oranı ortalaması ise yüzde 79. Türkiye ortalamasının biraz üstünde olan bu katılım oranına ek olarak CHP’nin sonradan kazandığı 15 şehirdeki katılım oranı ise ortalama yüzde 79,2. Yine CHP’nin kazandığı 14 büyükşehirde katılım oranını yüzde 80,1 olarak görüyoruz. Buradan şu sonuca varıyoruz: AKP-MHP karşıtı kesimin Cumhurbaşkanlığı seçimlerinden sonra siyasete olan ilgisini seçimler düzeyinde yitirdiği kanısı yanlış. Bu kesim ortada resmi bir ittifak da olmamasına rağmen sandığa gitme motivasyonuna, Türkiye ortalaması göz önüne alındığında, sonuç alıcı bir şekilde sahip. CHP’nin özellikle büyükşehirlerdeki yükselişini bu “konsolide olma” durumuna bağlamak mümkün.

Sonuç olarak;

31 Mart yerel seçimleri, yüzde 78,55 katılım oranıyla son yılların en düşük katılımı seçimleri olarak kayda geçti. 2019 yerel seçimlerindeki katılım oranının yüzde 84,67 olduğu da hesaba katılınca, aradaki 6 puanlık farkın önemli bir yere işaret ettiğini söylemek mümkün. Tek tek şehirlerin 2019 yılındaki katılım oranları ve Türkiye ortalaması arasındaki ilişki ele alındığında, 31 Mart seçimlerinde de şehir bazında bir tutarlılığın olduğunu görüyoruz. Örneğin Ankara’da 2019 yılındaki katılım oranı yüzde 85,67, yani Türkiye ortalamasının 1 puan üstünde. 31 Mart seçimlerinde ise katılım oranı yüzde 79,39, yani Türkiye ortalamasının 0,85 puan üzerinde. Türkiye Kürdistanı ve birkaç istisna dışında, seçimlere katılım ivmesinin şehirlere göre benzerlikler taşıdığını görüyoruz. Öte yandan AKP’nin kalelerinde hem kendi oyunun hem de katılımın düşmesi,

CHP’nin kalelerinde ise CHP’nin oyunun düşmesi fakat katılımın gözle görülür şekilde düşmemesi, sandığa gitmemeyi tercih eden kesimin AKP seçmeni olduğunu gösteriyor. Bu durum halkımızın sandıktan ümidi kestiğini göstermiyor. Tam tersine, grev, gösteri, yürüyüş, protesto, sendikalaşma, dernekleşme, boykot gibi burjuva demokratik hiçbir hakka sahip olmayan halkımız, ona “bahşedilen” “tek” hakkı, sandığı ustaca kullanıyor. İsteddiği zaman istediği muhabata mesajını sandık üzerinden verme rasyonalitesine sahip bir şekilde, sandığa gitme ve gitmeme ya da “aynı mahalleden” fakat rakip partiye oy verme rasyonalitesini gösteriyor. Bunu oyunun içinden, oyunun kurallarına uygun bir şekilde yapıyor. Bu bağlamda oy vermeyi, politizasyonun en yüksek aşaması olarak gören kentli küçük burjuva-orta sınıf kitlelerinden “taşra”yı ayırıyoruz.

Büyük bölümünde düzen siyasetine oy veren kesimlerin davranış biçimini anlamaya çalıştığımız bu yazıda, düzen siyaseti dışında hareket eden Kürt Ulusal Hareketinin de durumuna bakmakta fayda görüyoruz. Savaş koşulları içerisinde, kayyım saldırılarıyla boğuşan Kürt Ulusal Hareketi pek tabii ki bütün gözlemlenebilir istatistikleri aşan asimetrik bir uzama yayılıyor. Katılım oranı Türkiye ortalamasının çok fazla altında ve her geçen seçim bu oran azalıyor. Bu durumu, esas olarak boykotu savunan bir hareket olarak doğrudan olumlu görmemiz gerekir mi? Buna düşünmeden, ilk elden “evet” demek mümkün değil. Zira seçimler bölgede tek hâkim güç olan DEM Parti’ye oy vermek üzerinden şekillenirken katılım oranının düşüklüğü üzerinden, ideolojik ve sembolik etkimizin hâlâ var olduğu Dersim dışında, olumluluk tespit etmek erken bir yorum olur. Türkiye Kürdistanı’nda hangi kesimlerin hangi motivasyonla seçimlere katıldığını anlamaya çalışmak, bölgedeki gözlemleri daha derinden ve incelikli yürütmek gerekir. Kürdistan’da oy vermemenin kitle nezdinde, esas olarak DEM Parti’de somutlaşan reformizme tepkiden kaynaklanan güçlü bir politik yanı olabileceği gibi örgütsüzleşmekle de alakası olabilir.

DERSİM YEREL SEÇİMLERİNE DAİR

Dersim’de 31 Mart yerel seçim süreci devrimci-demokratik kurumlar açısından yoğun ancak niteliksiz tartışmalarla başlamıştı. Bu tartışmalar bazı kurumlar arasında sert ve yıpratıcı boyutlara varmıştı. Yapıcı ve ilerletici tarzdan uzak bu tartışmalardan doğru sonuçlar çıkarmak mümkün değildi. Dar grupçu anlayışların gözetildiği, halkın çıkarlarının görmezden gelindiği bir süreç işletildi. Sadece seçim ve seçimleri kazanmanın hedefe konulduğu “her şey seçim için” anlayışının hâkim olduğu bir durumda devrimci-demokratik mücadelenin gelişme dinamiklerinin olması söz konusu olamaz. Halka tepeden bakan, halkın gündeminden kopuk ve onun yaşamına dokunmayan her pratik başarısız olmaya mahkûmdur. Kitlelerin çıkarı demokratik devrimledir ve buna göre hareket etmeyen, stratejisini ve politikalarını bu doğrultuda yürütmeyenler düzen sınırlarının dışına çıkamazlar. Dersim’de, seçim öncesinde, kurumlar arasındaki ittifak görüşmeleri daha başlangıçta yanlış zeminde başlamış sonrasında da geliştirilen eksik ve hatalı pratiklerle süreç sakatlanmıştı. Yapılan yanlışlardan arınmak yerine yanlışta ısrarla uzlaşmış ve “Dersim İttifakı” kurulmuştur. Bu ittifakın tek amacı seçim kazanmaktır. Durum böyle olunca esas görevler unutuldu. Dersim’de devrimci demokratik kurumlar ile kitle ilişkilerinin durumu, halkın bu kesimlere karşı tutumu ve bunlara karşı yaşadığı güvensizlik göz ardı edildi. Yanlışta ısrar etme “ben yaparım olur” anlayışına Dersim halkı seçimlerde bir cevap vermiştir.

31 Mart yerel seçimlerine Dersim İttifakı adıyla katılan kurumlar Dersim Merkez Belediyesi dışında bütün ilçelerde kaybetmiştir. İttifak bileşenlerinin seçimlere yüklediği anlam açısından bakıldığında: “Halk iradesini düzen partilerinden yana koymuştur”! Bir dahaki seçimlere kadar halkımızın “iradesi”ni düzen partileri temsil edecek. Buna göre dostlarımız da bu iradeye saygı duymak zorunda. Öyle ya burjuva-feodal sistemin düzenlemiş

olduğu bu orta oyununu halk iradesi olarak görürseniz böyle davranmak dışında seçenek kalmıyor.

Bu seçimler bize bir şeyi daha tekrar göstermiş oldu, o da şudur: kitleselleşip güç olmanın ve kazanmanın anahtarı birçok kurumun bir araya gelip halkta karşılığı olmayan çokluklar oluşturmak değildir. Öyle olsa Hozat ilçesinde Sol Parti adayının tek başına Dersim İttifakı’nı yenmesi mümkün olmazdı. Sadece seçimden seçime halkla buluşmak, seçimlerle ilgili büyük vaatlerde bulunup seçimden sonra unutmak, gerçekleştirilmeyecek vaatlerde bulunup halkı kandırmak, sandığı bir umut kapısı olarak görmek, belediyeleri kazanıp bütün sorunları çözme iddiasında bulunmak



bu sonucun çıkmasında etkindir. Halkımız bunu görmüş, düzen partilerinin söylemleriyle bunlar arasında bir fark olmadığını değerlendirip tavır almıştır. Öyle ki cumhurbaşkanlığı seçiminde Dersim’de halkın seçimlere katılım oranı yüzde 90 iken 31 Mart yerel seçimlerinde bu oran yüzde 71’e gerilemiştir.

Bazı durumlarda tercihi belirleyen sadece belediye hizmetleri olur ve seçimlerde halk ekonomik güç kimde ise ona yönelir. Salt belediye hizmetleri ve bu hizmetleri yerine getirebilecek ekonomik güç halk nezdinde etkili olur.

Şunu da görmek gerekiyor: Bir önceki seçimle karşılaştırıldığında bu seçimde sandığa gitmeyen azımsanmayacak bir kitle vardır. Bunun bir gerekçesi sistem

içine sıkışmış umudun azalması iken bir başka gerekçesi de ittifak politikalarına tepkidir. Kitlenin Dersim’de oluşturulan “Dersim İttifakı”na tepkisi ittifakın ilkesizliğine, kitleden kopukluğuna ve tutarsızlığına yöneliktir. Dersim halkının bir kısmı sandıktan umudunu kesmiş ve bu gerekçe ile sandığa gitmemiştir, bir kısmı ise kurulan Dersim İttifakı’na tepki olarak gitmemiştir. İttifaka yönelik asıl tepki yurtsever kitleden geldi. DEM Parti’nin oluşumu ve duyurulduğu tepki çektiği halde SMF ve EMEP’in kurduğu ittifaka dahil olup Dersim İttifakı’nı bu yolla genişletmesinde yurtsever kitle kendi tarihine, amacına ve kazanımlarına karşı bir kayıtsızlık veya haksızlık, ayrıca yanlış bir taviz politikası görmüştür. Özellikle SMF’nin geçmiş dönemlerde

lediyecilik” kavramlarını kullanarak siyaset yapanlar olmuştur. Yıllardır propagandası yapılan bu söylemlerin içinin ne kadar boş olduğu bir kez daha görülmüştür. Seçim sonuçlarına bakıldığında, nerede bir deneyim ortaya konuldu ise hemen bir sonraki seçimlerde o belediye düzen partilerine verilmiş ve halkın yoğun tepkisiyle karşılaşılmıştır. (Merkez belediyesi dışında) Hozat ve Mazgirt deneyimi ile başlayıp Ovacık ve Dersim Merkez’de uygulanan ve ders alınması gereken deneyim olarak önümüze konan bu sürecin halk tarafından sahiplenilmediği görülmüyor.

Bu seçim sonuçlarına bakıldığında Dersim halkının devrimcilerden ve devrimci siyasetten uzaklaştığını söyleyebilir miyiz? Bu değerlendirme seçimleri amaçlaştıranların bir değerlendirmesi olabilir. Ve bütün sorumluluk halka yüklenebilir. Ki genel olarak bu böyle oluyor. Bu tarz siyaset yapanlar kendi hatalarını görmeyip sorumluluktan kaçarak suçu halka yüklerler. Devletin Dersim halkını siyasi anlamda nefes alamaz duruma getirme çalışmaları kısmi de olsa sonuç vermiş, yoğun baskı ve sindirme politikası halkın devrimcilere olan ilgisini azaltmıştır. Ancak halkta devrimcilere güven

sorununu yaratan ve derinleştiren temel sebep bu değildir. Güven sorununu yaratan şey devrimci, demokratların kendi pratikleridir. Halkı aldatmak, yalan söylemek, kayırmacılık, tutarsız davranmak, siyasette net olmamak, dost-düşman ayrımı yapamamak, hasmına şirin gözükme ve ilkelerden vazgeçmek... İşte Dersim’de halkta devrimcilere yönelik gelişen güven sorunu bu pratiklerden kaynaklanmaktadır. Yani sorun içtedir. Ağacı kemiren ağacın kurdu olmuştur.

Şunu rahatlıkla söyleyebiliriz, Dersim halkı doğru devrimci tarzda yürütülecek her pratiği sahiplenir. Devrimcileri bağrına her zaman basan halkımızın bundan sonra da kendi gerçek sorunlarıyla ilgilenen her pratiği sahipleneceği bilinmelidir.

Dersim ve ilçelerinde belediyeleri kazanması ve belediyeleri yönetirken bu süreçlerde her anlamda sınıfta kalması halkta büyük tepkiye neden olmuştur. Dersim İttifakı kurulduğunda ittifak bileşenlerinin hem geçmiş süreçle ilgili herhangi bir değerlendirmelerinin yapılmaması hem de ittifak sürecinde kendi aralarında geliştirmiş oldukları olumsuz tartışmalarla ilgili bir özeleştiride bulunmamaları Dersim halkında büyük tepkiye neden olmuştur. Meselenin sadece adaylık tartışmasıyla sınırlandırılması ilkelere ve programın tartışılmaması, aynı zamanda tartışmaların halktan kopuk ilerlemesi bu tepkilerin oluşmasında etkenlerden biridir.

Bu seçimlerde asıl hüsrana uğrayan ise “halkçı belediyecilik, sosyalist be-

1 MAYIS'A GİDERKEN İŞÇİ SINIFININ DURUMU ÜZERİNE



Geride kalan 20 yılda emperyalist kapitalist dünya düzenine sıkı sıkıya bağlı olan Türkiye ekonomisinin büyüklüğü üzerine yaratılan illüzyonun sahteliği, özellikle geride kalan 6 ayda bütün çıplaklığıyla ortaya çıktı. Bu illüzyon ihtişamlı saraylar, kıtalar fetheden ceddin soyu olma propagandası, yerli İHA ve SİHA'lar ihraç etme, süper güçlü savaş helikopterleri üretme, Avrupa'nın en büyük havaalanına sahip olma ve borç veren ülke söylemleriyle kitlelere empoze ediliyordu.

Tüm bu şatafat ve yaygaranın gerçekliği 2024'ün ilk aylarında emekli maaşlarının artırılmasının dahi mümkün olmadığını ortaya çıkmasıyla gün yüzüne çıkmıştır. Keza Hazine ve Maliye Bakanı Mehmet Şimşek'in "emekliye zam yapmadık çünkü yapsaydık yüzde 50 faizle borçlanıp geleceğimizi ipotek altına almış olurduk" söylemi, kaynak yaratma sıkıntısının en net ifadesi olmuştur.

Borç veren ülke imajının kısa sürede yerle bir olması, ekonomik devamlılığın dışa bağımlı olduğu itirafıyla paralel ilerlemektedir. Proje bazlı uluslararası finansman kuruluşu olarak tanımlanan, esasta ise emperyalist sömürü düzeninin en etkili araçlarından olan Dünya Bankası'ndan 2028 yılına kadar proje bazlı olarak 35 milyar dolarlık finansman sağlandığını "müjdeleyen" Şimşek'in bu finansmanın "uygun koşullarda" alındığını da belirtmesi önümüzdeki sürece ilişkin önemli ipuçları sunmaktadır.

Ekonomik şartların işçi ve emekçileri sıkıştırdığı ve temel ihtiyaçlarını karşılamada onları çözümsüzlük içinde bıraktığı açıktır. İşçilerin birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs için olabildiğince büyük bir buluşma için hazırlandığımız bugünlerde geçim sıkıntısı onların temel sorununu oluşturuyor. Enflasyon nedeniyle henüz yılın başında eridiği bilindiği halde çalışan kesimin önemli bir çoğunluğunun maaşı olan asgari ücretin (net 17 bin lira) yıl içinde de artırılmayacağı gerçeği bu sıkışmışlığı ve çözümsüzlüğü ete kemiğe bürüdü. Diğer tüm ücretlerin de asgari ücrete bağlı olduğu düşünüldüğünde bu sorunun aslında neredeyse tüm ücretli çalışan kesimi ilgilendirdiği anlaşılır.

Son yıllarda işçi-emekçi kitlelerin parçalı ve yerellerde sıkışmış olsa da dönem dönem şiddetlenerek devam eden ekonomik temelli hak eylemleri 2024'ün ilk aylarında tekrar artmaya başlamıştır. İstanbul, Bursa, Gebze gibi yoğun işçi barındıran kentlerin yanı sıra Urfa, Eskişehir, Antep, Seydişehir gibi merkezlerde de işçi eylemleri yaygınlaşarak büyümektedir. İşçilerin ekonomik hak alma mücadelesinin ilk aracı olarak sendikalı olma mücadelesinde de buna paralel bir artış yaşandığı görülmektedir. Mevcut ekonomik sıkıntıları aşmak için sendikalı olmak isteyen işçilerin yanı sıra sendikasıdan memnun olmayan ve hak alma konusunda yetersiz bulan işçilerin de seslerini yükselttikleri bir dönemden geçmekteyiz. Bu fiili durum, kimi zaman sendika ile işçiler arasındaki çelişkilerin büyümesine ve patlamalara neden olurken kimi zaman da sendikaların fiiliyatta beklenmedik derecede hareketlenmeler yaşamasına gerekçe olabilmektedir.

Egemen sınıflar tarafından sınıfın kendi içerisinde hapsedilmesi projesi

ile pasifleştirilen sendikalar, "şanslı" işçiler açısından önemli bir konfor alanı haline getirilmiştir. Yönetici olmayan işçilerin öfke ve ama kısmen de gıpta ile bakması gereken, kendisi koltuğa geçince bireysel kurtuluşunu inşa ettiği bir mekanizma olarak kurgulanan mevcut sendikal yapının, tek başına ve kendiliğinden çözüm üretemeyeceği aşikârdır.

Ancak sınıfın kitlesel gücünün değiştiriciliği, kısmi örneklerde şaşırtıcı gelişmeleri de beraberinde getirmektedir. Failliği işçiyi bastırmak, salt aidat toplamak, patronla iyi ilişkiler kurmak fiilleriyle sınırlı kimi sendikaların dahi yerel örneklerde kitle hareketliliği ile harekete geçebildiği örnekler yaşamaktayız. Bu münferit örneklerin aslında çok değerli ipuçları taşıdığı söylenebilir. Asıl öznenin kitleler olduğu ve her bir işçinin kendisini sınıfın parçası olarak gördüğü anların (bireyselden kitlesele) çoğaltılarak yaygınlaştırılmasıyla yozlaşmış yapıların yerle bir edilebileceği de bu ipucundan çıkan en değerli sonuçtur.

Bu gerçeklik, 2024 yılında sınıfın daha fazla ses çıkaracağı bir dönemi yaşayacağımız beklentisiyle paraleldir. Eylem bilgisi birbirinden kopuk, parçalanmış ve ekonomik taleplerle sınırlı bir sınıf mücadelesiyle karşı karşıya olduğumuzu gösteriyor olsa da kitlelerin biriken öfkesinin devrimci öznelerin hazır olmasını beklemeden patlayabileceği de nettir. Açık olan ve bilinen tek gerçek, sorunun büyüklüğü kadar kitlelerin öfke ve hayal kırıklığının da artık egemenler tarafından yönetilemez hale gelmiş olduğudur. Gerçek eylem bilgisini öğrenmenin ve kitlesel öfkelerin örgütlenmesinin tek yolu ise bizzat kitlelerin içinde olmaktan geçmektedir.

2024 yılı, krizin giderek keskinleştiği ve halk yığınları açısından krizin ağır yükünün fazlasıyla hissedildiği bir yıl olarak başladı. Geride kalan iki yılda asgari ücrete çarkların dönmeye devam etmesi için ve seçim de düşünülerek yasaya rağmen yapılan altı aylık zamlarla hayat pahalılığının etkisini kısmen azaltmaya çalışan egemenler, Hazine'de yaşanan daralma ve sıkı para politikasından taviz vermenin mümkün olmaması nedeniyle henüz yılın başında, bu defa ve bundan sonra yıl içerisinde asgari ücret zammı yapılmayacağını ilan ettiler. Gene seçime gidilirken çıkarılan EYT yasası iktidar partisinin kullanabileceği son barutu da harcamasıydı. Bir sonraki seçimde ihtiyaç duyduğu desteği sağlamak için emekli maaşlarına zam yapamaması iktidar partisinin halkı sefaletle sürüklediğinin açık bir kanıtı olarak kayıtlara geçti. Denebilir ki sefaletin çıplak göstergesi olan bu durum seçimdeki sonuçların özel bir nedeniydi. Egemen sınıfların iki kliği arasındaki seçim dalaşında bu durum iktidardaki partinin aleyhine bir sonuç doğurdu.

Baskı ve işkenceler tutsakları yıldırıyor

Türkiye hapishaneleri birçok hak ihlali ve işkenceye sahne olmaya devam ediyor. Siyasi tutsaklar üzerindeki baskılar türlü yöntemlerle artarken tutsakların baskı ve saldırılara karşı direnişi de sürüyor. Hapishanelerde her gün kapı dövme, slogan atma ve açlık grevi eylemleri yapılıyor. Saldırı arttıkça bu türden eylemlerin de artacağı ve şiddetleneyeceği açıktır.



CEPHE TUTSAKLARI S, R, Y TİPİ HAPİSHANELERE KARŞI AÇLIK GREVİNDE

Cephe tutsaklarından Nurettin Kaya'nın ölüm orucu 180 günü, Cemil Kurt ve Alişan Gül'ün açlık grevi 40 günü aştı.

Tutsakların talepleri arasında S, R, Y tipi hapishanelerin kapatılması var. Yine Cephe tutsağı Oktay Kelebek ve Grup Yorum emekçisi Cem Dursun sürgün sevke karşı yoldaşlarının bulunduğu hapishanelerden birine sevk edilmek için 55 günü aşkın süredir açlık grevindeler.

YURTSEVER TUTSAKLAR EYLEMLERİNE BOYKOTLARLA DEVAM EDİYOR

PKK lideri Abdullah Öcalan'ın fiziki özgürlüğü ve Kürt sorununun çözümü için 27 Kasım 2023 tarihinde hapishanelerde dönüşümlü açlık grevine başlayan tutsaklar, eylemlerini 130'uncu günde yeni bir aşamaya taşıdı. Yurtsever tutsaklar eylemlerine 4 Nisan itibarıyla "mahkeme, aile ziyareti ve telefon görüşü boykotları" olarak devam ediyor.

SİLİVRİ HAPİSHANESİNDE İŞKENCE VE "CEZALANDIRMA"



Silivri Hapishanesinde Tutsak Partizanlar üzerindeki idare baskısı "cezalandırma" politikalarıyla sürüyor. Eski 9 Nolu'da tutulan Tutsak Partizanlar iletişim ve görüş yasaklarıyla sindirilmeye çalışılırken tutsaklar kapı dövme ve slogan atma eylemleriyle hak gasplarını protesto ediyor.

2 Nolu'da tutulan Tutsak Partizan Ali Haydar Ateş ise çıplak aramayı kabul etmediği için gardiyanlar tarafından kamerasız odada işkence yapıldı. Ateş'in suç duyurusunda bulunması üzerine hapishane idaresi de Ateş hakkında suç duyurusunda bulundu. Hapishane idaresi ayrıca Ateş çıplak aramayı kabul etmeyip direndiği için 1 ay görüş yasağı verdi. Ateş, İnsan Hakları Derneği'ne (İHD) işkence ve hak gaspını bildirdi. İHD'nin işkence görüntülerine ulaşmak için mahkemeye başvurduğu öğrenildi.

BAKIRKÖY'DE GARDİYANLARIN SALDIRDIĞI TUTSAKLARA DİSİPLİN SORUŞTURMASI

Ali Haydar Ateş'e yapılan muamelenin bir benzeri Bakırköy Kadın Hapishanesinde yaşandı. Ayakkabı çıkartma dayatmasına karşı çıkan tutsaklar Dilek Tатаş, Hatice Duman, Songül Dilek, Zeynep Yeter, Remziye Turmuş ve Güneş Akan hakkında disiplin soruşturması başlatıldı. Tutsaklar insanlık onuruna aykırı bu uygulamayı açık görüş ve



avukat görüşlerine ayakkabısız çıkarak protesto ediyorlar.

KADIN TUTSAKLARA "SİZİ TECAVÜZCÜLERİN YANINA VERİRİZ" TEHDİDİ

Van halkıyla dayanıştıkları için tutuklanan, Şakran Kadın Kapalı Hapishanesinde tutulan 2 kadın tutsak Sedanur Uğur ve Sibel Örkmez tehdit edildi. Gardiyanlar tutsaklara "Siyasi tutuklularla kalırsanız oradan bir daha çıkamazsınız. Ortalığı karıştırırsanız, sizi tecavüzcülerin yanına veririz" şeklinde tehdit etti.

Kadınlar Birlikte Güçlü Platformu bu tehditlere karşı kadın tutsakların yanında olduklarını belirttikleri bir basın açıklaması yaptı. Açıklamada "Varlığımıza, gösteri ve protestolara katılmak gibi en temel haklarımızı kullanmamıza dahi tahammülü olmayan bu iktidara yanıtımızı evlerde, sokaklarda, hapishanelerde vermeye devam edeceğiz." denildi.

Faşizm halkın hafızasına saldırıyor

Halkın hafıza merkezlerinden biri olan mezarlıklar bu bayramda da saldırı altındaydı. Devrimci-yurtsever hareketin şehitlerinin mezarları polis tarafından tahrip edildi ya da halkın sahiplenmesi engellenmeye çalışıldı.

FAŞİZMİN NERGİZ GÜLMEZ KORKUSU

Proletarya Partisinin ilk ölüm orucu şehidi Nergiz Gülmez'in Sarıgazi Parti ve Devrim Şehitliğinde bulunan mezarı ölüm yıl dönümünde yine abluka altındaydı. 11 Nisan'da Nergiz Gülmez'in mezarını ziyaret edenler gün boyu polis tarafından taciz edildi. Nergiz Gülmez'in bu seneki ölüm yıl dönümü Ramazan Bayramı'na denk geldi. Bayram vesilesiyle birçok

şehit yakını mezarlık ziyaretleri gerçekleşti. Evlatlarının, yoldaşlarının mezarlarını ziyaret etmek isteyenler polis tarafından taciz edildi.

Mezarlığın içine ve giriş-çıkışına konuşlandırılan polislerle mezarlığa gelenleri korkutmak ve huzursuzluk yaratmaya çalışıldı. "Nereden tanıyorsun?" gibi sorularla ziyaretçileri taciz eden polis şehit mezarlarına yapılan ziyaretleri engellemeyi. Ziyaretçiler gün boyu şehitlerin mezarlarına çiçekler bıraktılar.

LİCE'DE ŞEHİTLİKLER TAHRİP EDİLDİ

Türkiye Kürdistanı'ndaki birçok şehit mezarlığı ya da mezarı on yıllardır faşist saldırı

altında. Sistematiik faşist saldırıların biri de Lice'de gerçekleşti. Bayram öncesi Kürt Ulusal Hareketinin şehitlerinin mezarları birçok kentte ziyaret edildi. Lice'de bulunan Çemê Elike ve Sisê mezarlıklarında mezarların tahrip edildiği görüldü.

"Şehid Namirin" sloganlarıyla girilen mezarlıklarda dualar okundu. Şehitlerin isimlerinin yazılı olduğu mezar taşlarının kırıldığı mezarlıkta aileler, ağıtlarla birlikte taşları topladı.

Aileler mezarların tahrip edilmesine tepki göstererek "Ne yaparlarsa yapsınlar, bin yıllar boyu saldırsalar da direniş kazancak" mesajı verdi.

JİTEM'İN KATLETTİĞİ AVUKATIN MEZARINA SALDIRI

Kasım 1994 tarihinde JİTEM tarafından katledilen Kürt Avukat Medet Serhat'ın Zincirlikuyu'da bulunan mezarına faşist saldırı düzenlendi.

Özgürlük için Hukukçular Derneği (ÖHD) İstanbul Şubesi yapılan saldırıyı kınayarak "Kürt halkının özgürlük ve adalet mücadelesinde katledilen avukat Medet Serhat'ın mezarına yönelik ırkçı saldırıyı kınıyoruz. Sorumlular derhal yakalanıp yargılanmalıdır. Faşizme inat, Av. Medet Serhat'ın yaşam pratiği özgürlükçü hukuk mücadelemize ışık tutmaya devam edecektir" dedi.

"KAVGAMIZIN KENTİ"NDE 1 MAYIS

İşçi sınıfının "Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü" olarak 1 Mayıs'ın, uluslararası işçi hareketinin tarihinde özel bir politik anlamı ve önemi olduğunu, tarihi boyunca buradan gelen bir özel ilgiye ve coşkuya konu edildiğini biliyoruz. Bununla birlikte, özellikle son otuz yıla bakıldığında, pek çok ülkede 1 Mayıs'ın artık tarihi anlamına ve siyasal önemine uygun biçimde kutlanamadığını da görüyoruz. Bugün özellikle de kapitalist merkezlerde 1 Mayıs, militan bir mücadele gününden çok bir tür seremoni sınırlarında kutlanmakta, yeterli ilgi ve katılımdan da yoksun kalmaktadır. Oysa Türkiye'de bu açıdan durum temelden farklıdır. Yakın geçmişte olduğu gibi bugün de. Türkiye'de 1 Mayıs'ın toplumsal mücadelenin gelişme düzeyini bile aşan bir anlamı, önemi ve dolayısıyla etkisi var. Nitekim uzun yıllardan beridir buna uygun düşen bir ilgiye ve katılıma da vesile olarak mücadele günü niteliği daha gerçekçi bir hal alıyor.

Türkiye'de 1 Mayıs daha önceleri 1905 yılında İzmir'de, İkinci Meşrutiyetin ilanından bir yıl sonra, 1909 yılında Üsküp ve Selanik'te kutlandı. İstanbul'da ise ilk 1 Mayıs kutlaması 1912 yılında kitlesel olarak yapıldı. 1913 yılından itibaren 1 Mayıs kutlamaları yasaklandı. 1920 yılındaki 1 Mayıs kutlamaları tarihi açıdan sembolik önem taşıyordu. İşgal altındaki İstanbul'da işgal idaresi ve Osmanlı hükümetinin yoğun baskısına rağmen Haliç'ten Beyoğlu'na kadar yürüyen işçiler "Bağımsız Türkiye" pankartı taşıdılar. 1921 yılında tersane işçileri, işgal altındaki İstanbul'da 1 Mayıs'ı kutladılar. Hüseyin Hilmi Bey (İştirakçi Hilmi) öncülüğünde Osmanlı Sosyalist Fırkası 1 Mayıs'a kızıl bayraklarla katıldı. 1922 yılında 1 Mayıs İmalat-ı Harbiye işçileri

tarafından kutlandı. 1923 yılında askeri fabrika işçileri, fırıncılar, İstanbul tramvay, telefon, gaz tünel işçileri 1 Mayıs'ı kutladılar. "Yabancı şirkete el konsun", "8 saat iş günü", "Hafta tatili günü", "Özgür sendika ve grev hakkı" talepleri vardı. 1925 yılında Takrir-i Sükûn Kanunu'yla her türlü gösteri ve yürüyüş yasaklandı. Amele Teali Cemiyeti'nin (İşçi Yardımlaşma Derneği) 1 Mayıs'ın İşçi Sınıfının Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü olarak kutlanması için kampanya başlatması üzerine dönemin hükümeti 1935 yılında 1 Mayıs'ı "Bahar ve Çiçek Bayramı"



ilan etti. Türkiye'de 1 Mayıslar 1975 yılına kadar gizli olarak kutlandı. 1 Mayıs İstanbul'da izinli olarak ilk kez 1975 yılında Türk-İş tarafından bir gazinoda kutlandı.

Kitlesel olarak ilk kez 1976 yılında yeniden gündeme geldi ve Taksim Meydanı'nda görkemli bir işçi, emekçi, gençlik ve ilerici aydınlar gösterisi olarak gerçekleşti. Bu ilk 1 Mayıs'a kitleler İstanbul'un dört bir yanından devrimci türküler ve marşlar eşliğinde, coşkulu kabileler halinde aktılar. DİSK bünyesindeki işçilerin örgütlü katılımı fazlasıyla anlamlı ve güçlüydü. İşçiler fabrika kabileleri halinde ve siyasal şiarlar içeren

kendi pankartlarıyla katılmışlardı bu ilk büyük 1 Mayıs kutlamasına.

1 Mayıs'ın yeniden kutlanmasına vesile olan 1976 yılı, denebilir ki yeni devrimci yükselişin de en coşkulu ve kitlesel yılıydı. Bu sermaye düzenini ve arkasındaki emperyalist güçleri ürküttü ve harekete geçirdi. Burjuva-feodal iktidar çok geçmeden bu görkemli yükselişi sistemli faşist baskı ve terörle, birbirini izleyen provokasyonlar ve kitlesel katliamlarla zaafa uğratmaya ve giderek boğmaya girişti. 1970'li yılların ikinci yarısı Türkiye'de dev-

Mayıs'ı Türkiye'de basit bir seremoni olmaktan çıkardı, düzene karşı gerçek bir politik gövde gösterisi haline getirdi. 1 Mayıs'ın Türkiye'de 1976'daki yeniden doğumunda döneme ait özgün bir gerçeklik var. Bu dönem tüm Dünyada olduğu gibi Türkiye'de de ekonomik ve politik krizin derinleştiği, egemen klikler arasındaki dalaştan anlaşılacağı üzere bir yönetememe sorunun yaşandığı, dolayısıyla kitlelerin egemenler açısından ciddi bir tehdit olarak algılandığı bir dönemdi. Düzenin karanlık güçlerinin, 1976'daki görkemli kutlamanın hemen ardından,

yalnızca bir yıl sonra, 1 Mayıs'ı büyük bir provokasyona konu etmeleri, acısı unutulmayan alçakça bir katliamla onu kana bulamaları ve bundan böyle hedef tahtasına oturtmaları kuşkusuz boşuna değildi.

Bütün bunlarla, Türkiye'de 1 Mayıs'ın büyük bir devrimci yükselişin içine doğduğunu vurgulayalım. Bu gerçek, tüm baskı ve teröre, yasaklar ve katliamlara rağmen Türkiye'de bitmeyen 1 Mayıs coşkusunun nedenlerine de ışık tutmaktadır. Tüm bu yaşananlar

devrimci umutların çok güçlü olduğu bir tarihi dönemdi. Devrimci yükselişin bir ürünü olarak, dönemin devrimci gruplarını çevreleyen binlerce, on binlerce, bazıları için yüz binlerce kişiden oluşan büyük bir taraftar kitlesi vardı. Toplamda büyük bir devrimci kabarmaydı söz konusu olan. 1 Mayıs bu devrimci kabarmanın içine yeniden doğdu ve devrimci hareketin bütünü tarafından militan bir coşkuyla sahiplenildi. Bu nedenle de dolaysız bir biçimde devrim ve sosyalizm davasıyla iç içe geçti, adeta bununla özdeşleşti. O muazzam sosyal uyanışın, o büyük devrimci kabarmanın içine doğması, onun dolaysız bir ürünü olması 1

1 Mayıslarda İstanbul-Taksim'i Türkiye işçi sınıfı açısından ve devrimci politik özneler açısından tartışılmaz bir değere kavuşturmuş oldu. Hatta hatırlanırsa 2011 Taksim 1 Mayıs'ına Avrupa'dan gelmiş bir grup gazetesinin gördükleri manzara karşısında düştükleri şaşkınlığı dile getirmeleri medyaya da yansımıştı. "Dünyanın hiçbir yerinde artık böyle bir 1 Mayıs yok" demişlerdi ki büyük ölçüde haklıydılar. İstanbul'daki kadar büyük bir kalabalık, böylesine bir coşku, bu denli belirgin bir politik atmosfer, bu kadar çok kızıl bayrak, boy boy Marks, Engels, Lenin, Stalin, Mao posterleri, tüm bunlara bugünün dünyasında artık pek

sık rastlamıyoruz. Ama Türkiye’de, 2011 yılı Taksim 1 Mayıs’ının tüm görkeminde bunlara tanıklık edildi. Evet, gerçekten de dışardan gelip izleyen birini şaşkınlığa düşürebilecek bir tabloydu bu. Bir dönemdir, Küba’yı dışında tutarsak dünyanın en görkemli 1 Mayısları artık İstanbul’da kutlanıyor diyebiliriz. Ama komprador kapitalist-kapitalist ülkeler ve bir toplumsal-siyasal muhalefet tavrı olarak, kurulu düzene karşı bir siyasal duruş ve çıkış olarak, bugünün dünyasında en kalabalık 1 Mayıs kutlamalarının yapıldığı merkezlerden biri tartışmasız olarak İstanbul. Bunun yanında devrimci dinamiklerin açığa çıkması da belirgin bir etken. Bu yönüyle İstanbul “kavgamızın şehri.” Bir yandan dışa bağımlı sermayenin gene dışarıya akmak üzere sınırsız bir biçimde biriktiği, öte yandan geniş çevresiyle birlikte düşünüldüğünde işçi sınıfının havzası olmayı sürdüren bir şehir.

Modern anlamıyla işçi sınıfı İstanbul’da tarih sahnesine çıktığı andan itibaren kıyasıya bir mücadele yürüttü, yürütmeye devam ediyor. Osmanlı’nın son döneminde işgale karşı direnenler arasında işçi sınıfının öncü bileşenleri vardı; öte yandan 1 Mayıslar, 15-16 Haziran, Gezi Direnişi’nde İstanbul dikkat çeken şehir olmayı başardı. Toplumsal mücadeleler şehre yayılabildikleri ölçüde ve ölçekte “başarılı” oldular. Bunda da kentin sınıf hareketinin büyük rolü oldu. Ayrıca ülke geneli esas alındığında 10-15 ilin işçi sayısına denk işçi istihdamı olması politik öznelerin, devrimci örgütlerin yoğun ve çok yönlü çalışmalarının uzun soluklu ve sürekli devam etmesi, işçi sınıfının dev-

rimcilerle çalışma alanlarında sıkça karşılaşması politikleşme olanaklarının birçok ile göre yoğun olması İstanbul’u ayırt edici kıldı. Birçok seçenek, olanak ve olasılıkla birlikte Türkiye’de emeğin bu başkenti aynı zamanda emeğin cehennemiydi. Bu ve birçok alt sebepler düşündüğünde İstanbul emek mücadelesi açısından daima en önde ve göz önünde olan, doğal bir hareket merkezi olmuştur.

Pandemi sonrası ve özellikle son 3 yıl içinde başta Antep olmak üzere ülkenin birçok yerinde işçi sınıfının belirgin olarak sesi çıkıyor. Karadeniz’den Ege’ye, İç Anadolu’dan Türkiye Kürdistanı’na kadar çok ciddi işçi hareketleri var. Bu hareketlerin ezici çoğunluğu kendiliğinden gelişen sınıf hareketleridir. Çok azı sarı sendika çizgisi ile yürütülen hareketliliklerdir. Ekonomik talepleri, kriz ekonomisinin, yoksulluğun, enflasyonun yarattığı yaşam koşullarındaki olumsuzlukların bir göstergesidir. Sınıfın cılız olduğu, politikleşmenin zayıf olduğu birçok il sistem tarafında da baskılanarak eylem yasakları, grev yasakları, reformist çizgi hâkimiyeti ile İstanbul’dan hem nicelik hem nitelik açısından daha zayıf 1 Mayıslar geçirmektedir.

Tüm bu olgular ülke genelinde İstanbul’u ileri çıkarmaktadır.

2024 1 MAYIS’I VE SINIFIN TALEPLERİNİN ÖNEMİ

Türkiye, nüfusun ezici çoğunluğunu oluşturan emekçileri ve yoksulları

korumak bir yana, sürekli olarak yeni yoksullar üreten yapısıyla dikkat çekiyor. Türkiye’de yoksullaşma riskiyle karşı karşıya olan geniş halk kesimleri, büyük ölçüde ücret gelinine bağımlı olduklarından, iktidar eliyle içine itildikleri ekonomik çöküşün olumsuz sonuçlarını her geçen yıl daha fazla hissediyorlar.

Hükümet, son yıllarda asgari ücrete resmi enflasyonun üzerinde zam yapmakla övünse de bu durum dört kişilik bir ailenin açlık ve yoksulluk sınırının asgari ücrette yaşanan artıştan daha fazla arttığı gerçeğini değiştirmiyor. Özellikle Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemine geçilmesinden bu yana ülke ekonomisinin içine girdiği kriz ve yoksulluk girdabı nedeniyle ülke nüfusunun yüzde 80’den fazlası açlık ve yoksulluk sorunuyla karşı karşıya.

Enflasyonun kontrolden çıktığı ve hayat pahalılığının giderek arttığı günümüz koşullarında sürekli tedariklenen “İşçimizi enflasyona ezdirmeyeceğiz” sözünün hiçbir anlamı kalmadı. Son yıllarda ücretlere ve maaşlara gerçek enflasyonun altında zamlar yapıldı. Asgari ücretin ortalama ücret haline gelmesi ve emeklilerin sefalet ücretine mahkûm edilmesi ülke tarihinin en büyük yoksulluk dalgasının oluşmasına neden oldu. Artan vergi yükü, düşük ücret politikaları, ağır çalışma koşulları ve artan iş cinayetlerinin yanı sıra yüksek enflasyon ve hayat pahalılığının önümüzdeki aylarda emekçilerin satın alma gücünü çok daha gerilere götürmesi kaçınılmaz görünüyor.

Yıllardır komprador kapitalist bölüşüm ilişkileri içinde emekçilerin payına düşeni sürekli azaltan, yoksuldan alıp zengine aktaran, ülke kaynaklarını ya-

bancı sermayeye aktaran, adım adım esnek ve angarya çalışmayı yaygınlaştıran, taşeronu ve güvencesiz çalışmayı dayatan sistemin sömürü çarkı acımasızca işlemeye devam ediyor. İnsanca yaşam ve çalışma koşulları talep eden,

yaşadıkları ağır sömürü koşullarının sona ermesi için mücadele eden emekçiler açısından 1 Mayıs 2024 ayrı bir önem taşıyor.

Bu yıl 1 Mayıs’ın nasıl bir içerikte ve hangi taleplerle kutlanacağı konusunda mücadeleciler işçiler ve sendikalar, sınıftan yana tutum alan emek ve meslek örgütleri sorumluluk duymalıdır. Başta kıdem tazminatı olmak üzere en temel hakları elinden alınmak istenen, temel ekonomik talepleri görmezden gelinen, sendikalı olduğu için işten atılan, insanca çalışmak ve yaşamak isteyen tüm işçi ve emekçiler için bu yıl 1 Mayıs kutlamalarının nicelik ve nitelik olarak güçlü geçmesinin ayrı bir önemi var.

2024 1 Mayıs’ında üzerinde hareket edilmesi gereken zemin, ağır ekonomik sorunların geniş emekçi kitlelerde yarattığı öfke birikiminin akacağı kanalların açılmasını sağlayacak kitlesellikte ve yaygınlıkta 1 Mayıs kutlamalarının yapılmasıdır. Farklı milliyetlerden işçi ve emekçileri, kent ve kır yoksullarını 1 Mayıs’a taşımak, kendi gerçek bayrakları altında birleşerek mücadele etmelerinin önünü açmak, 1 Mayıs’ın tarihsel olduğu kadar güncel özüne yönelik önemli bir adım olacaktır.

Türkiye’de halkın derinleşen yoksulluk ve yüksek enflasyon girdabından çıkabilmesi için mücadeleyi sadece ekonomik talepler üzerinden yürütmenin yeterli olmadığı ortadadır. Gerçek anlamda milyonları daha da yoksullaştırmaktan başka bir anlam taşımayan yeni kemer sıkma politikalarına karşı 1 Mayıs alanlarında verilebilecek en güçlü yanıt verilmelidir. Bu temel amaç dışındaki her türlü sınıf dışı tutum ve davranış kesin olarak reddedilmelidir.

1 Mayıs’ın ülkenin her yerinde yaygın ve kitlesele olarak kutlanması, 1 Mayıs sonrasında yaşanması beklenen yeni saldırılara karşı yürütülecek mücadelenin büyümesi ve güçlenmesi açısından da ayrı bir önem taşımaktadır. 2024 1 Mayıs’ında işçi sınıfının yüz yıldır direnerek kazandığı, çaldıkları her şeyi geri almak ve üretenler yönetecek demek için örgütlenerek alanlara akma, sesi yükseltme zamanıdır.



GENÇLİĞİN DİKKATE DEĞER İLGİSİ: ULUSLARARASI MAOİZM SEMPOZYUMU

6-7 Nisan tarihlerinde gerçekleşen Uluslararası Maoizm Sempozyumu hem enternasyonal bakımdan hem de Türkiye’deki devrimci mücadele bakımından çok önemli bir yerde durmaktadır. Tartışmaların yerellerden evrensele ulaşan, evrenselden yerellere dönen muhtevası taşıdığı önem kadar ilgiye de mazhar oldu. Başkan Mao’nun kesintisiz sürmesi gerektiğini ifade ettiği, Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya’nın bu topraklarda en berrak örneğini sergilediği, uluslararası sempozyumda da vurgulanan içeride ve dışarıda revizyonizme karşı kesintisiz mücadelenin gerekliliği vurgusu son derecede önemliydi. Bugün için böyle bir organizasyonu örgütlemenin başarısı bir kazanımdır ve önemlidir.

Bunun dışında büyük bir hızla insanlığı topyekûn bir yıkıma sürükleyen emperyalist-kapitalist sistem karşısında komünist ve devrimci güçlerin geçici tıkanıklığını açmak, mücadeleyi büyütme ve kitleleri örgütlemek için farklı perspektifler oluşturmak açısından da bu sempozyum önemli bir yerde durmaktadır. Bugüne kadarki bütün olumluluk ve olumsuzlukları, başarı ve başarısızlıkları, politikaları, devrimci geleneği, eşsiz deneyimleri, farklı coğrafyalarda yaşansa bile aynı bilinçle kavgayı büyütmenin heyecanını evrensellik ve yerellik diyalektiğinde tartışmak, kavramak, anlatmak, paylaşmak ve yaşam pratiğinin içerisine sokmak mücadeleyi besleme noktasında üstünde durulması bir konudur. Başkan Mao’nun da öğütlediği gibi: “Ülkeni kalbinde yaşatırken ufkunda dünya olsun.”

Böylesi bir öneme sahip sempozyum aynı zamanda iyi bir ilgiye mazhar oldu. Tanımadık yüzlerin salonda çoğunluğu oluşturması bunu desteklemektedir. Elbette Türkiye’de bir ilk olan Uluslararası Maoizm Sempozyumu’na en çok ilgi gençlerden geldi. “Elbette” diyoruz çünkü yeni, farklı, “aykırı” olana ilginin bilhassa bu özelliklere sahip veya bu özelliklere eğilimli olan genç kitlelerden geldiğini biliyoruz. “Aykırı” diyoruz çünkü Başkan Mao bir karalama olarak genelde “köylü devrimcisi”, komünist olmayan ve sosyalizmi kurmayan, hatta sosyalizme yönelmeyen bir küçük burjuva ya da milliyetçi bir devrimci klişesiyle tanıtılır bilumum revizyonist tarafından.

Bu içerikteki tahrifatın yaygın olduğu bir ortamda devrim, sosyalizm, komünizm için Maoizm’de ısrar etmek ve bu ısrarı “Maoizm’in anlaşılmasında halinde Leninizm’in de anlaşılmasında” fikrine kadar götürmek bir “aykırılık” oluşturmaktadır.

GENÇLER MAOİZM’E NASIL BİR İLGİ DUYUYOR?

Sempozyum için yapılan afiş çalışmalarından ve sempozyuma olan katılımdan hareketle diyebiliriz ki genç kitlelerin dikkate değer bir ilgisi vardı. Daha önceki afiş çalışmalarımızla da kıyasladığımızda Marks’tan veya Lenin’den daha çok Mao’yu görenler dönüp bir daha bakıyorlardı veya soru soruyorlardı. Bu durumun benzeri muhtemelen Stalin yoldaşla ilgili yaptığımız bir afiş çalışmasında da yaşanabilirdi. Bu duruma reformist-revizyonist kesimin Marks, Engels, Lenin yoldaşları özünden koparak sahiplenmesi, egemenlerin Stalin ve Mao yoldaşlara karşı pervasızca kara propaganda yürütmesi sayabileceğimiz en temel sebeplerdendir. Diyebiliriz ki Maoizm’in emperyalist-kapitalist sisteme vurmuş olduğu soğuk neşter ve sistemin bu neştere tepkisi ilgiyi yaratan odak olmaktadır. Kuşkusuz bu neşter darbesinde Stalin ve Mao yoldaşların iki büyük sosyalizm deneyiminin kurucusu olmaları, 2. Emperyalist Paylaşım Savaşında dünya halklarına büyük halk ordularıyla, kızıl ordularla zaferler kazandırmış olmaları, burjuva düzeni yeniden getirmek istediklerinde sosyalist düzende karşı devrimcileri gerçek anlamda ve tereddütsüz boğmuş olmaları ilk akla gelenler olmalıdır...

Daha doğru olan gelene kadar o an için doğrunun tekliğini savunan biz Marksizm-Leninizm’in daha üst, bütüncül kavrayışı ve nitel sıçraması olan Maoizm’i bugün emperyalist-kapitalist sistemin karşısındaki en güçlü silah olarak görüyoruz. Dünyadaki diğer Maoist gençlik hareketleri ve biz bu güçlü silaha sarılarak tartışıyoruz, öğreniyoruz ve pratiğimizi büyütüyoruz. Bu noktada Maoistlerin meseleleri ele alış biçimleri, somutu tahlil ederkenki farklılıkları, mücadele düzeyleri ve düşmanın Maoistlere yönelik özel saldırıları gençliğin gözünde bir fark yaratmakta ve onların Maoizm’e

özel bir ilgi duymalarını sağlamaktadır. Başta açıkladığımız “aykırılık” meselesi de bu yazdıklarımızla aynı düşünsel öze sahiptir.

Maoizm’e ve Maoistlere uygulanan özel sansürler ve onlara karşı gerçekleştirilen yoğun, özünden saptırılmış örneklerle kara propagandalar Maoizm’i araştırmada ve öğrenmede genç kitleler için ayrı bir zorluk yaratmaktadır. Yoğun dezenformasyonlar öğrenmeye istekli gençlerin Maoizm’i yeterince kavrayamamalarına sebep olmaktadır. Bu durumu sempozyuma olan ilginin bir başka sebebi olarak açıklayabiliriz: ilgili genç kitlenin bir kısmı daha iyi öğrenmek, yakından tanımak için geldi diyebiliriz.

Maoizm’e ve Maoistlere olan ilginin Mao hakkındaki bilumum burjuva akımlar tarafından üretilen olumsuz düşüncelerden de kaynaklandığını ihmal etmiyoruz. Bu değerlendirmemiz sempozyuma katılan gençleri kapsamıyor, fakat geneldeki ilgiyi buradan doğru da okumak gerekir. Mao hakkındaki yoğun tahrifata, çarpıtılmış kitle yaratma ya da kitleye neden olma ve toplu katliam suçlamalarına maruz kalmış ve Maoistleri rastlaşma olasılığı az olan, gerçek bilgiye erişme olanakları da sınırlı olan genç kesimlerle bu süreçteki karşılaşmalarımızda bunu açıkça gözlemledik. Bu kesimden insanlar, “...milyon insan öldürmüş birini (Mao’yu) nasıl destekleyebilirsiniz?” gibi yaklaşımlarla ilgilerini gösterdiler.

KİTLELERE ANLATMALI, KİTLELERİ ÖRGÜTLEMELİYİZ

Maoizm’e dair ilginin tartışılmaz varlığına işaret ettik. Komünistlere düşen görevin aslını oluşturan şey durumu tahlil edip yetinmek değil tahlilin sonuçları ışığında politikalar belirlemektir.

Maoizm’e ilgi duyan genç kitleleri örgütlemeye yetersizliklerimiz mevcuttur. Dolayısıyla örgütlenmek için öncelikle önümüzdeki engelleri aşmak yani sürekli olarak dikkat çektiğimiz yetersizlikleri aşmak gerekmektedir. Başkan Mao’nun bize altın değerindeki öğretisi olan “Bir bölünür iki olur” ilkesinden hareketle önümüzdeki en büyük engel olan yetersizliği bölüp anlamamız gerekmektedir.

Bu durumda karşımıza iki gerçek çıkacaktır: Öznenin yetersizliği ve kitlelerdeki yetersizlik. Kitlelerdeki yetersizlik onlar üzerindeki burjuva ablukadan kaynaklanır ve tarihsel, nesnel nedenlerle onlara rağmen. Söz konusu ilginin genç kitlelerde yüzeysel kalması ve bu kitlenin örgütlenme konusunda güvensiz, mesafeli bir tutum göstermesi yetersizliğin somut biçimleridir. Bu, geneldeki yetersizliğin esasını değil tali yönünü oluşturmaktadır. Öznenin yetersizliğinden kastımız ise bu ilgiyi örgütleyecek, ona yön verecek, onu harekete geçirecek hareketin parçasındaki yetersizliktir. Bu ise geneldeki yetersizliğin esasını oluşturmaktadır. Deyim yerindeyse iğneyi kendimize çuvaldızı başkasına batırmalıyız.

Yetersizlik gerçeğinde esas olanın öznenin durumunun olduğunu belirttik. Öznenin bu durumu geneldeki yetersizliği değiştiremiyorsa belirlenecek politikalar, çalışmalar hedefine o ya da bu şekilde tam anlamıyla ulaşamayacaktır. Başkan Mao’nun sınıf mücadelelerine, tarihsel ve diyalektik materyalizme, devrime ve sosyalizme dair öğretilerini kitlelerin somut sorunlarına, tartışmalarına, ihtiyaçlarına karşılık verecek biçimde gündemleştirmek ve yaymak konusunda gelişmek gerekmektedir. Örneğin düzenli bir faaliyete sahip olmak, düzenli eğitim çalışmaları gerçekleştirmek, demokratik kitle örgütlerinde devrimimizin propagandasını süreklileştirmek, büyütme ve devrimi örgütlemek gibi hedefler en başta sıralayabileceğimiz, geçmişte başardığımız ve bugün başarmakta zorluklar yaşadığımız hedeflerdir. Kısacası bu hedeflere başarıyla ulaşıp ulaşılamayacağı komünist öznenin durumuyla açıklanabilir.

Gençliğin sahip olduğu ortak ruhsal şekillenişler onları o ya da bu şekilde değişime, yeni olana, farklı olana sürükleyecektir. Bütün baskı, yasak ve saldırılara rağmen Başkan Mao, onun bu topraklardaki en büyük öğrencilerinden İbrahim Kaypakkaya ve onun ardıllarına ilgi dün vardı, bugün var ve yarın da olmaya devam edecektir. Bu ilgiyi büyütme ve örgütlemek için yaş fark etmeksizin hepimiz çalışmalıyız!

IRAK KÜRDİSTANI'NA OPERASYON VE GÜNCEL GELİŞMELER

Erdoğan yıllar sonra gerçekleştireceği Irak ziyaretine hazırlanıyor. Söz konusu ziyaret, TC'nin Kürt Ulusal Mücadelesine dönük konsantre saldırı dalgasının bir parçası olarak değerlendirilebilir. Hatırlayacak olursak geçtiğimiz aylarda Irak merkezi hükümeti, KDP ve ABD emperyalizmiyle yapılan bir dizi görüşmenin ardından yaz aylarında gerçekleştirilmesi hedeflenen operasyona dair "somut" bir yol haritasından bahsediliyordu. Görüşmelerdeki en somut adım, Irak hükümetinin PKK'yi "yasaklı örgüt" ilan etmesi ve ortak önemler konusunda fikir birliği sağlamak oldu. İsveç'in NATO üyeliğindeki olumlu havadan ikbal devşirmenin bir parçası olarak Irak hükümetinin politikasında görece bir aks değişimi yaşansa da hem bölgesel gelişmeler hem de Irak iç siyasetinin dinamik ve katmanlı yapısı TC'nin hesaplarını boşa düşürebilir. Benzer durum TC için de geçerli. Geçen bir aylık süreçte yerel seçimlerin açığa çıkardığı sonuçlar, ekonomik krizin düzeyi, derinleşen politik kriz ve Irak'ta yaşanan gelişmeler TC'nin açmazlarını büyütürken söz konusu gelişmelerin tümü yeniden bir değerlendirme ihtiyacını açığa çıkarıyor.

DAYATILAN İŞ BİRLİĞİ VE AÇMAZLARI

Irak-TC arasındaki ortak güvenlik zirvesinin sonuçları bazı "ilkler" bakımından kritikti. Toplantıda PKK, ilk defa "ortak tehdit" olarak tanımlanmıştı. Toplantı sonrasında Türkiye ve içerisindeki fraksiyonlarla birlikte Irak ilk kez, PKK'ye karşı TC ile ortak hareket etmeyi somut tartışmış oldu. PKK'nin "Irak topraklarını kullanarak Türkiye'yi hedef alması"nın Irak tarafından kabul edildiği bu zirve sonrasında, iki ülkenin bu kapsamda ortak daimî komiteler kuracağı ve güvenlik ve diplomasi bürokrasisinin bakan düzeyindeki çalışmaları koordine edeceği bildirildi. Erdoğan'ın ziyareti böylesi bir arka plan üzerinde bina edildi. Öncelikle Irak siyasetinin dizaynına bakmak ve hâkim sınıflarının temsilcilerinin fraksiyon özelliğine vurgu yapmak gerekiyor. Irak işgali sonrası ABD emperyalizmi buradaki yönetimi dizayn ederken her ne kadar "toplumsal uzlaş" ifadesi kullansa da esas olarak dayatmaya ve uşaklığa dönük bir yöne-

tim anlayışı şekillendirildi. Bu da bütün krizleriyle birlikte bağımlı bir politik çizgi anlamına geliyor. Bu durum kuşkusuz ABD emperyalizminin ve bölgedeki diğer gerici devletlerin Irak üzerindeki etkisini kaçınılmaz kılıyor. Bu bakımdan TC'nin operasyon ve Irak ile ilişkilerin yeni sürecini şekillendirmeden önce ABD kapısını aşındırması tesadüf değil.

Irak hükümeti ile iş birliğinin belirleyici temel faktörleri var. Özellikle ekonomik ve ticari yönden TC'nin elindeki kozları sonuna kadar zorladığını söylemek mümkün. Petrol ticaretine dair Paris'teki yargılamada TC, tazminata mahkûm edildikten sonra Kerkük-Yumurtalık Petrol Boru Hattı'nı kapatmıştı. Yeni iş birliği süreci ile birlikte TC Irak'a "PKK'ye karşı ortaklaşırsak vanayı açarız" diyor.

Diğer bir önemli nokta ise "Kalkınma Yolu Projesi." Otoyol ve tren yolunu da içeren bu koridorun hayata geçirilmesi için PKK'nin "tehdit olmaktan çıkarılması" gerektiği özellikle vurgulanıyor. Basra'daki Fav Limanı'ndan Bağdat ve Musul'u geçip Türkiye, Suriye, Irak üçgeninin dibindeki Ovaköy'den Türkiye'ye geçecek yolun ekonomik hacmini Körfez sermayesi oluşturuyor. Bu sermayeye mahkûm iki ülke, TC ve Irak için yolun hayata geçirilmesi önemli olsa da Habur Sınır Kapısı'nı boşa düşüreceği için Irak Kürdistanı Özerk Yönetimi'nin kimi çıkarları için fazla sorunlu. Diğer yandan İran'ın "güney-kuzey koridor" planına alternatif bir yol olduğu için de hayata geçirilmesi konusunda kimi muğlaklıklar var. İran'ın Şii eksenli politik gücünün Irak içerisindeki etkisi anlaşmanın geleceğine dair soru işaretlerini artırıyor.

IRAK KÜRDİSTANI'NDA DEĞİŞEN DENGELER

Mevcut anlaşmanın Irak Kürdistanı'ndaki etkileri de özellikle PKK konusunda farklı görüşlere ve stratejiye sahip YNK (Kürdistan Yurtseverler Birliği) için yeni hamleler anlamına geliyordu. YNK salt Irak Kürdistanı'nda değil Merkezi Irak siyasetindeki gücünü de kullanarak belli adımlar attı. Bunlardan ilki mevcut anlaşmaya tepki duyan Irak'taki yönetim ve bürokrasi ile yapılan görüşmeler oldu. KDP'nin özerk yönetimdeki

gücüne karşın YNK, Irak siyasetindeki gücünü harekete geçirerek yapılması planlanan parlamento seçimleri ile ilgili önemli gelişmelere yol açtı. Seçim sürecine dair Irak Federal Mahkemesi belli kararlar açıkladı. Kararlarda özetle: Kota sistemini anayasaya aykırı buldu ve milletvekili sayısını 100'e düşürdü. 111 sandalyeli parlamentoda kota sistemiyle Türkmenlere 5 ve Hristiyanlara (Keldani, Süryani, Asuri ve Ermeniler) 6 koltuk ayrılıyordu. Irak Kürdistanı Duhok, Halepçe, Hewler ve Süleymaniye olmak üzere dört seçim bölgesine bölündü. Ayrıca seçimlerin Kürdistan Seçim Komisyonu yerine Irak Bağımsız Yüksek Seçim Komisyonu tarafından yürütülmesini kararlaştırdı. Bu kararlar esas itibarıyla KDP'nin aleyhine YNK'nin lehine bir sonuca neden oldu. Başta kota sistemi olmak üzere seçim bölgelerinin artırılması YNK'nin parlamentodaki gücünü artırmaya imkân sağlayacak. Bu durum da gelecekte Irak Kürdistanı yönetiminde daha güçlü bir YNK anlamına geliyor.

Irak Kürdistanı'ndaki seçimlere yeni kararlar ve koşullarla girilirken KDP'nin tavrı ise ilk seçimlere girmemek yönünde oldu. Mevcut yönetimin, gücünün etkileneceği öngörüsü ile yaptığı bu hamle emperyalistlerin baskılarıyla uzun sürmese de özellikle burjuva-federal Barzani kligi içerisindeki önemli bir krizi açığa çıkardı. Mesrur ve Mesut Barzani boykotta direktse de Neçirvan Barzani bizzat Süleymaniye'ye giderek Bafil Talabani ile birlikte seçimlerin zamanında yapılacağını vurgulayan açıklamalar yaptı. Yine bu süreçte Bafil Talabani de hamlelerini sürdürerek kritik bir Rusya ziyareti gerçekleştirdi. Görüşme sonrası yapılan açıklamada TC'nin olası operasyonuna gönderme yapılarak "Her iki taraf da Irak Cumhuriyeti'nin egemenliğinin ve toprak bütünlüğünün tesis edilmesi, anayasasına saygı gösterilmesi ve bu çok etnikli ülkenin yabancı aktörler arasında hesaplaşma ve çatışma alanına dönüşmesinin önlenmesi çabalarına desteklerini yineledi." ifadelerine yer verildi.

TERÖR DEMOGOJİSİ HALKIN GERÇEK GÜNDEMLERİ KARŞISINDA KUŞA DÖNÜYOR!

TC'nin Rojava'ya yönelik yoğunlaşmasını erteleterek Irak Kürdistanı'nda yönelmekle gündemleştirdiği operasyon esaslı politikasının bahsettiğimiz güncel gelişmelerden etkilenmekte olduğunu söylemek mümkün. Birincisi, Irak yönetimi her ne kadar belli bir anlaşmada ortaklaşsa dahi egemen kliklerin parçalı yapısı mevcut uzlaşının dağılmasına neden olacak bir dizi dinamiğe ve politik farklılığa sahip. Dolayısıyla anlaşmanın sürdürülebilir olduğu iddiası pek gerçekçi değil. İkincisi ise TC'nin Irak Kürdistanı'ndaki en önemli iş birlikçisi olan KDP'nin seçim süreçleriyle birlikte içerisine girdiği kriz. Bu kriz olası YNK zaferinde TC nezdinde önemli oranda bir hezimete neden olabilir. YNK'nin PKK'ye yaklaşımındaki farklar operasyonun geleceğini boşa düşürebilecek emareler taşıyor. Bu bağlamda KDP seçimi boykot ederek hem TC'nin operasyonu için zaman kazanmak hem de iç krizini aşmak istiyor. Ancak mevcut baskılar ve seçime dair genel konsensüs haziran ayındaki seçimi kaçınılmaz kılıyor. Bu da TC'nin operasyonunu etkileyecek bir süreç anlamına geliyor. Seçim öncesi operasyon ihtimali ise kriz ve tartışmalı bir ortamda şimdilik mümkün görünmüyor. Operasyona dair iş birliği ve ortak hareket vurgusunun Irak'ın katmanlı ve krizli siyasal iklimi gerçeğiyle karşı karşıya kaldığını söylemek mümkün.

Dahası benzer bir tablo TC için de geçerli. Terör demagojisinin ve hamasi söylemlerin güçlü işletilemediği bir politik evredeyiz. AKP-MHP faşist blokunun şovenizm kampanyaları eşliğinde sürdürdüğü seçim kampanyası ekonomik kriz şartlarına çarparak bir yenilgiyi açığa çıkardı. Dolayısıyla terör umacısının kitlelerde eskisi gibi bir uzlaş yaratmadığını, şovenizm kampanyalarının etkisinin azaldığını söylemek mümkün. Bu anlamıyla operasyon ile iç siyasetin dizaynının TC açısından sonuçları da muğlak gözüküyor. Kitleler gerçek gündemleri olan açlık, derinleşen yoksulluk ve zam yağmurlarıyla güne uyanıyor. Her gelen günün bir diğer günü arattığı koşullarda "terörü ininde ezeceğiz" gündemlerinin etki gücü yaşamın nesnelliği karşısında kuşa dönüyor.

Zorbaların Dayatmaları

Seçim sürecine dair farklı, aykırı politikalara dikkat çekerek yaptığımız değerlendirmelerde devrimci hareketin bütünü bakımından ortak hareket etmenin koşullarının olgun olduğuna ve birlikte davranacağımız sorunların da çeşitliliğine değinmiştik. Seçimden hemen sonraki gelişmeler bu doğrultuda düşünmenin, hareket etmenin sürmesi gerektiğini doğrular niteliktedir. Kendi başına 31 Mart seçim sonuçları kitlelerin politik meselelerle nasıl ve ne derecede iç içe olduğunu göstermiştir. “Şaşırtıcı” bulunan sonuçların aslında bir önceki Cumhurbaşkanlığı ve vekil seçiminde aynı ölçekte olmasa da beklenen sonuçlar olduğu hatırlanmalı. Sistemden beklentileri olan, üzerindeki ağır yükü sistem içi güçler aracılığıyla hafifletmek isteyen kitleler güven vermeyen muhalefetin ittifakına karşı buna kıyasla güven veren iktidarın ittifakına oy vermeye yakın durdular. Kuşkusuz bunun kitlelerin örgütlü ve bilinçli tavrı olduğu söylenemez ve söylenmemeli. Kitlelerin bu tavrı egemenlerin yönlendirmesine tabidir. Seçimlerin bütün burjuva düzenlerde olduğu gibi Türkiye’de de belirlenmiş politikaların, yönetme biçimlerinin, amaçların ve araçların kitlelere onaylatılması demek olduğunu her defasında, tüm açıklığıyla söylemeliyiz. Seçim yoluyla sağlanan değişimler düzenin sürmesine hizmet edecek düzeydedir. Başka sonuçlar ummak “devletin niteliğini” unutmak olur. Burjuva devlet kendini kitlelere karşı da koruyan bir mekanizmaya sahiptir. Hatta sosyalist devlet açısından da benzer bir mekanizma (gene karşı devrimci sınıflarla ilişkili; ama **özel** bir işleve sahip olarak **burada** bürokratism) söz konusu olabilmektedir. Komünist hareketin dayandığı bir ilke olarak “sönümlenen devlet” anlayışı bu mekanizmanın yok edilmesinin amaçlandığını içerir...

ÖFKE BÜYÜYOR İKNA ZORLAŞIYOR

Kitlelerde somutlaştığını söylediğimiz politik tavrı belirleyen unsurların temelinde iktidarda temsil olunan halka düşman politikalar var. Bunları halkın önemli bir çoğunluğu özellikle son dönemde derinden hissetmeye başladı ve “düzeltme” yönünde hiçbir emare de görmedi. Aksine, “düzeltme” değil ama geçiştirme düzeyinde, şimdiye kadarki kimi adımların benzerlerinin de bundan sonra atılamayacağı açıklandı. Emeklilerin yaşamsal düzeyde

ihtiyaç duyduklarını eylemlerle ilan ettikleri zammın gerçekleşmeyeceği söylendi, asgari ücrette yılın ikinci yarısında bir artış olamayacağı da söylendi, bir önceki seçim sürecinde ilan edilen kimi vaatlerin de unutulmaya yüz tuttuğu anlaşıldı... Kitlelerin yönetilmesi bakımından işlerin kötüye gittiğinin farkında olan egemen sınıf klikleri Cumhurbaşkanlığı sisteminde ciddi bir değişime yol vermese de yerel yönetimlerde muhalefetin güçlenmesine yol vererek kitleleri düzene bağlamada ilerleme sağladı...

Seçimle iyice anlaşılır duruma gelen kitlelerdeki bu yönelim bundan sonra da güçlenerek devam edecektir. Dolayısıyla önümüzdeki dönemde kitlelerin iktidarda somutlaşacak biçimde düzene muhalefet edeceğini öngörmekte zorlanmıyoruz. Kitlelerin bu muhalefetine gene muhalif düzen partilerinin destek vereceği de rahatlıkla öngörülebilir. Bu desteğin esasta kitlelerin düzene karşı artan öfkesini dizginlemeye hizmet edeceğini de bu öngörülere eklemek gerek.

Mehmet Şimşek’in yönetimine bırakılan ekonomi yönetimi sözde enflasyonu durdurmak ve geriletme hedefiyle başlattığı ekonomi programı yüksek faiz politikasıyla birlikte ezilenlerin sırtındaki yükü birden artırmış bulunuyor. Halkın emeğini emperyalizme peşkeş çekmekle yetinmeyen ekonomi yönetimi ülkeden dışarıya ciddi bir servet transferi de gerçekleştirmektedir. Uzun bir süre önce IMF ile artık ilişkilerini kestiklerini söyleyerek kitlelerin emperyalizme olan düşmanlığından siyasi olarak nemalanan iktidar temsilcilerinin aslında IMF politikalarına bağlı olduklarını son ABD ziyaretinde bir kez daha gördük. “Yerli halkın ikna edilmesi” temelinde borçların kusursuzca ödeneceği teminatının verilmesi ekonomi yönetiminde kimlerin gerçek söz sahibi olduğunu bir kez daha açığa çıkarmıştır. Elbette burada esas konu gerçek söz sahibinin kimler olduğunun bir kez daha açığa çıkması değildir, burada esas konu “yerli halkın ikna edilmesi” sorunudur. Halkımızın ikna edileceği nokta da “borçların ödenmesi” değildir. Borç mutlaka ödenecektir, servet transferi mutlaka gerçekleşecektir. Borçlandırmaya dayalı ekonomi aynen sürdürülecektir. Sorun bu süreçte kitlelerin vereceği tepkinin bir biçimde bastırılmasıdır. Ziyarete verilen güvence tam olarak budur.

Bunun nasıl yerine getirileceğini de yakın zaman işçi eylemlerinde, daha köylülerin çevrenin ve topraklarının korunması için geliştirdikleri eylemlerde jandarma zorbalığında gördük. Daha önce örneğin İliç’te hiçbir yetkilinin yargı önüne dahi çıkarılmamasında da gördük. Kitleler her ne olursa olsun bastırılacak, sömürünün ve talanın araçları mümkün olduğunca yargılanmayacak...

SAVAŞ TAMTAMLARI DERİNDEN GELİYOR

Ülkede koşullar emekçiler aleyhine ağırlaşırken bölgede de devletler arası gerginlik savaş tamtamları eşliğinde sürmekte. İsrail’in başrol üstlendiği bu senaryoda ilk defa İsrail İran’ın ve İran da İsrail’in topraklarına saldırılar gerçekleştirdiler. Bu saldırıların sürekli bir planlama dahilinde, diplomatik görüşmeler bağlamında gerçekleşmiş olması, belli bir sınırı aşmamak üzere koordine edilmesi başta ABD olmak üzere Batılı emperyalizmin stratejik bir oyun oynadığı yorumlarına neden oldu. Öyle ki Aksa Tufanı hakkında gene o komplo teorisi gündeme getirildi. Kapsamlı sonuçlar üreten bu saldırının İsrail merkezli bir planın parçası olduğu konuşuldu. Bu yolla halklara bölgedeki savaş olasılığı hakkındaki gerçek bilgiler manipüle edilmektedir. Halkların İsrail’in, hatta özel olarak Netanyahu’nun savaşa götüren çok özel çıkarlarına odaklanmaları sağlanmaktadır. Böylelikle olasılığı çok güçlü savaş karşıtlığının da bu özel çıkarlara indirgenmesi amaçlanmaktadır. Bu içeriikteki savaş karşıtlığının milliyetçilikle ve yobazlık içeren dincilikle malul olacağını tahmin etmek zor olmasa gerek. Komünistler hiç kuşkusuz savaş gibi meselelerin gerçek kaynağının “özel” çıkarlar olmadığını bilirler ve İsrail’in de genel emperyalist sistemin etkin bir parçası olmaktan ibaret olduğunu ihmal etmezler. Dolayısıyla Orta Doğu’da başrolünü İsrail’in oynadığı savaş tamtamları eşliğindeki derin gerginliğin sebebinin emperyalizmin bölgeye yönelik politikaları olduğunun altını çizmek gerekir. Elbette hem İsrail’de hem de özel olarak Netanyahu’da gözlemlenebilir “savaş kıskırtıcılığı”na sebepler bulunabilir, hatta vardır. Ne var ki bu sebeplerin etkinliği uygun koşulların varlığına bağlıdır. İsrail de özel olarak Netanyahu da belli sınıfların, güçlerin çıkarları tarafından belirlenen öznelerdir. Bunlarda somutlaşan her

“özel” çıkar nihayetinde bu sınıfların ve güçlerin belirlediği koşullarla ilgili olacaktır. Orta Doğu’da suların sıcak tutulmasının sebeplerine yoğunlaşmak, emperyalistler arası çelişkilerin bu bölgedeki etkilerine ve sonuçlarına odaklanmak söz ettiğimiz koşulları anlaşılmasında ilk adım olacaktır. Bu noktada dikkat çekeceğimiz iki olgu var: Bunlardan biri ABD’de Çin’i birincil tehdit güç gören anlayışın bir süredir gerilemiş olmasıdır. Bu anlayışın rafa kalktığını düşünmek için bir sebep yok elbette. Bununla birlikte Pasifik’teki “çok ciddi” görünen hamlelerin (Tayvan’a bağımsız devlet yakıştırması içeren ziyaretler, silah yardımı ve Çin’in bunları savaşa sebep tehditler olarak algılayıp geliştirdiği önleyici politikalar) devamı gelmedi, bu süreç askıya alındı. Bir diğeri Akdeniz’de yoğunlaşan doğal gaz paylaşımı ve geçiş hatları üzerindeki hâkimiyet probleminin çözüme kavuşamaması, kesinleşmiş bir anlaşmaya ulaşamamasıdır. Bu iki olgu da Orta Doğu’daki şiddetlenen gerilimin arka planı hakkında izini sürebileceğimiz olgulardır. İran’ın saldırılarında Rus silahlarının ve teknolojisinin de kullanılmış olabileceğine dair Rusya’ya verilen mesajlar, Rusya’nın yakın zamanda yeni geliştirilmiş yüksek teknoloji bir füze gösterisi yapması da bu arka planda işlerin aynı minval üzerinde yürümekte olduğunu göstermektedir. Üstelik Ukrayna’daki gelişmeler de Rusya’nın “bir adım” dahi gerilemediğini, aksine tüm tehditlere ve kapsamlı kuşatmaya yanıtlar verebildiğini göstermektedir. Elbette Ukrayna’da Rusya’nın ciddi kayıpları söz konusudur ve bir bataklıktan söz etmek yanlış değildir. Fakat bunların işgal halinde kaçınılmaz sonuçlar olduğunu söylemek de yanlış olmayacaktır. Özetle Orta Doğu’daki savaş tamtamlarının gerisinde başta ABD ve İngiltere olmak üzere Batılı emperyalistlerin çok kapsamlı derinleşen ekonomik krizinin yarattığı koşullar vardır. Önümüzdeki dönemde devam edeceği çok açık olan Orta Doğu geriliminden çıkacak olası savaşlarda karşıtlığı bu koşullara yöneltmek, halkların milliyetçilik ya da dincilikle malul tepkilerine buradan hareketle açıklık getirmek görevlerimiz arasında olmalıdır. Milliyetçiliğe veya dinciliğe bulanmış savaş karşıtlığında sınırlı bir demokratik tutum olduğunu reddetmediğimizi de hatırlatarak bunun bugünden başlamış bir görev olduğunu da unutmamalıyız. Genel olarak

Buna Boyun Eğmeyeceğiz

dünyada, özel olarak Orta Doğu’da yaşananları izlemek ve değerlendirmek bu nedenle zorunlu bir devrimci görev olarak ihmal edilmemelidir.

SAVAŞA KARŞIN KİTLELERİN ÖZGÜRLÜĞÜ

Bir dünya savaşı olasılığının tartışılmakta olduğunu söylerken dikkat çektiğimiz zeminin Orta Doğu’dan ibaret olmadığını özellikle belirtelim. Vurguladığımız gibi bu emperyalizmin içinde bunalmaya başladığı ekonomik krizin bir ürünüdür ve bir süre önce kimi Avrupa devletlerinin Rusya’yı hedef göstererek gündemleştirdikleri tartışmanın odağında bir dünya savaşı vardı! Bunu “özel olarak izlemeli ve tartışmalıyız” dediğimizde sorunun Ukrayna ile sınırlı bir gerilim olmadığını zaten biliyorduk. Ayrıca Ukrayna’nın işgalinin gene kriz koşullarının bir parçası veya ürünü olduğuna en başından beri dikkat çektiğimizi hatırlamalıyız. Sürecin derin bir kaos içerdiğini ve “belirlenmiş”, aksamadan ilerleyen planların inşası olarak genişlemediğini bilmek gerekir. Kapitalist dünyanın kaotik yapısı onun efendilerinin de ayağına budaklı dallar sarar ve onları yuvarlar. Elbette bu süreç devrimci özneler tarafından, özellikle de proletaryanın çıkarlarını örgütleyen güçler tarafından yönetilmedikçe süreklileşen gerilemelerle devam eder. Oysa insanlığın özgürlük yürüyüşünde ileriye hamle zorunludur. Zorunlulukların ancak kavrandıkları halde çözüme kavuşabileceğini ise Hegel Mantiği’nden itibaren “kesin” olarak biliyoruz. Dünya savaşı riski kapitalizmin dinamiklerinden üreyen gerçek bir risktir. Ukrayna odaklı olarak Rusya karşıtlığında birleşen kimi Avrupa devletleriyle ABD, İngiltere, Kanada gibi emperyalist devletlerin kendi aralarındaki saflaşmanın tamamlandığını düşünmek yanıltır. Devletler arası çelişkilerin çok yönlü hareketler içerdiğini bir yakın zaman incelemesinden de anlayabiliriz. Merkel döneminde Almanya’nın Rusya ile daha sürdürülebilir bir ilişki geliştirdiğini; ama ondan sonraki dönemde bunun devam etmediğini gördük. Almanya’nın iç kaosu bu yolda yürümesini engelledi. Bugün ABD politikalarına angaje hareket eden bir Almanya yönetimi söz konusu. Sovyetler Birliği’nin dağılmasından kısa bir süre sonra başta Almanya olmak üzere Batılı emperyalistlerin Balkanları yağmalaya hazır hale getirmek üzere estirdiği savaş rüzgârının sonuçları da

bizi aynı sonuca götürür. O dönemde kışkırtıcı güç Almanya’ydı. Milliyetçiliğe boğulan Balkanlar’daki karmaşayı yönetemediğinde sürece ABD dahil olmuş ve planlar yeniden yapılmak zorunda kalınmıştı.

Emperyalist devletler arasındaki çelişkilerin çok yönlü sonuçlar içermesi önümüzdeki dönemin öngörülemez olaylara gebe olduğuna işaret eder. Özellikle bu, emperyalistlerden hiçbir olumlu beklentiye yer olmadığına işaret eder. Kurulu anlaşmalar, savunulan medeni değerler, halihazırda “saygınlığı olan” tüm statüler aynı şekilde güvenilir hesaplar için güvence değildir. Orta Doğu’nun karakteri olarak tespit edilen “belirsizlik” kriz koşullarında tüm burjuva devletleri için de geçerlidir. Bu bakımdan Trump ve Milei gibi isimlerin varlığı da sürecin simgesi olarak yorumlanabilir!

Emperyalizmin tüm iş birlikçileriyle dünya halklarına saldırmakta olduğu gerçeği bütün sürecin bir tarafıdır. Sürecin esas tarafını ise halkların özgürlüğe yönelimi oluşturur. Orta Doğu’da bir avuç iş birlikçi hariç bütün Filistin ulusu, gene iş birlikçi yönetim haricinde İran ulusu bu yönelimdeki halkları temsil ederler. Bunun bir yönelim olduğu gerçeğine dikkat çekmeliyiz. İsrail’in saldırılarına, emperyalizmin dayatmalarına karşı iki ulus da esas olarak ayakta. Aynı zamanda kendi iş birlikçi yönetimlerine karşı da birçok kez bu yönelimde olduklarını göstermişlerdir. Halkların bugün için kendi çıkarlarıyla uyumlu yönetimler oluşturamamış olmalarından hareketle karamsarlık içinde olanlar meselenin nihayet güç sorunu olduğunu ihmal ediyorlar. Başkan Mao “ordusu olmayan bir halkın hiçbir şeyi yoktur” dediğinde tam da özgürlüğün bir güç sorunu olduğuna dikkat çekmiş oluyordu. Genellikle bir yönelime sahip olmak doğaldır, kendiliğindendir. Çünkü yönelimler esas olarak ihtiyaçtan, dolayısıyla maddi koşullardan doğalar. Yönelimi gerçeğe dönüştürmek ise güç talep eder. Sınıflar arası mücadelede bu güç silahlı kuvvetlerde somutlaşmaktadır. Çünkü tüm iktidarlar silahlı kuvvetlerle korunmaktadır. Günümüzdeki hemen tüm orduların esas görevlerinden biri kendi halklarına karşı iktidarlara korumaktır. Vücut bulan her halk isyanında sadece polislerin değil, hatta daha çok orduya bağlı güçleri hemen hemen aynı metotlarla harekete geçtiklerini defalarca tanıklık ettik. Halkların

özgürlük yönelimi sürekli bir olgudur. Buna karşın yönelimi gerçekleştirmek çok zorlu bir mücadelenin, örgütlenmenin ve uzun bir zamanın konusudur. Halklardaki yönelimi hemen her olayda açığa çıkarmak, tahlil etmek, politikayla buluşturmak devrimci bir görevdir ve devrimci özneleri gerektirir. Bu noktadaki zayıflık bir karamsarlık nedeni olmamalıdır. Çünkü bu zayıflık koşulların zorlamasıyla tersine dönebilir bir zayıflıktır. Üstelik halkın yönelimine dayandığı için de nesnel olarak gerçekleşmeye yatkındır...

Kitlelerin özgürlük eğilimine güvenen ve dayanan bir hat üzerinde durmaya devam etmeliyiz. Dahası bu eğilimi güçlendirmenin, yaymanın, örgütlenmenin yollarını aramalıyız. Orta Doğu bunun koşulların olgun olduğu bir coğrafyadır. Aksa Tufanı da, Yemen’deki cüretli saldırılar da, çeşitli ülkelerdeki halk hareketleri de bunun örnekleri olarak önümüzdedir. Türkiye’de en son Van’daki kitlesel karşı koyuş da ilham vermelidir. Kürt halkında somutlaşmaya devam eden yönelimin bütün Türkiye halkına yayılması için sebep fazlasıyla mevcut.

1 MAYIS’TA TAKSİM’DEYİZ

Bunun bir sınaması da 1 Mayıs süreci olacaktır. Elbette bunu yönelim ile yönelimin gerçeğe dönüşmesindeki ihmal edilemez farkı bilerek söylüyoruz. İstanbul 1 Mayıs’ının Taksim’de bir mitinge doğru evrilmesi kitlelerdeki yönelimden bağımsız değildir. Başından itibaren kitlelerin ileri kesimlerinde bu isteğin ve beklentinin var olduğu bir gerçektir. Bu isteğin vücut bulması ciddi ve sağlıklı çalışmaları gerektiriyordu. Bu derecede bir çalışma olduğu çok tartışmalı da olsa nihayet Taksim İstanbul’daki “tek” miting yeri olarak öne çıkmış durumda. Amacımız her nerede olursa olsun kitlesel ve güçlü bir 1 Mayıs örgütlemek olduğuna göre bunu Taksim özgülünde gerçekleştirmek için çabalarımızı artırmamız gerekmektedir. Türkiye’nin farklı illerinde de Taksim kapısına işaret edilmesi, dayanışmanın odağına bu kez Taksim ve 1 Mayıs uyumunun ve tarihsel birliğinin konması doğru olacaktır. Sözü edilen işçi ve emekçilerin mücadele temelli buluşmasıdır. İşçi ve emekçilerin sırtındaki yük ağırlaşmakta olan bir yükür. Yukarıda açıklamaya çalıştığımız uluslararası koşullar bu yükün ağırlaşacağına ve süreklileşeceğine işaret

etmektedir. Bu nedenle 1 Mayıs’ta karşıtlığımızı iş birlikçi yöneticilerle, haklarımızı gasbenden patronlarla, zorlu çalışma koşulları ve yetersiz ücretlerle, adaletsiz vergi düzeniyle sınırlı tutmamalıyız. Tüm emperyalizmin dayattığı savaş koşullarına karşı kendi özgürlüğümüzü bayraklaştırmalıyız. Taksim bu bakımdan simgeleşmektedir. Özellikle vurguluyoruz ki Taksim “gasbedilmiş haktır”, işçi ve emekçiler tarafından 1 Mayıslaştırılmıştır. Eğer “kızıl 1 Mayıs”tan söz edeceksek bu rengin parıldadığı yer Taksim’dir. Filistin halkına ve Filistin davasına ışığın gönderildiği bir meydan olmalıdır Taksim. İliç’te toprak altında kalan, Gayrettepe’de yanan işçilerin adları için bir yankı yeri olmalıdır. Gezi şehitlerinin yuvasından seslenildiği unutulmamalıdır.

ÖRGÜTLENEREK ÖRGÜTLEYELİM

Kendimizi bu sorunların, isimlerin, davaların içinde örgütleyebileceğimiz gerçeğini bir kez daha hatırlatalım. Birbirimizden aldığımız güçle, birbirimizi denetleyerek, düşeni tutarak, yol arayan yol göstererek örgütlenmek geniş olanaklara sahip olduğumuz tekrar anımsamalıyız. Devrimci dayanışmanın olanaklarına dayanarak sağladığımız ilerleme bizi Taksim’de buluşturduğunda dayanışmanın gücünü hakkını vererek haykırmalıyız. Doğru yerde, doğru politikalarla birlikte yürümek dayanışmanın temeli olmak zorunda. Devrimci politikanın ve doğru kitle çizgisinin dinamiklerini harekete geçirdiğimiz her durumda örgütlenmenin olanakları genişleyecektir. 1 Mayıs’ı örgütlerken örgütlendiğimizi ve bunun ardı sıra dizilimli taşların birbirini düşürmesi gibi devam edecek bir süreç olduğunu bilelim. Çokça Taksim şiarının atılmış olması, güven duyulamaz kesimlerden gelen açıklamalar bizi yanıltmamalı. Bize rağmen bir kalabalık olasılığı çok azdır. Buna karşın bizimle, dayanışma içinde olduklarımızla oluşabilecek bir kitlesellik için umutlu olabiliriz. Kitlelerdeki yönelim bu yöndedir. Çağrılar ve çalışmalar bu yönelimi etkiledikçe veya bu yönelime temas ettikçe başarılı sonuçlar elde edeceğimize inanabiliriz. Daha coşkulu bir miting için bugünden ne yaptığını bilen, daha coşkulu çalışmalara ağırlık verelim. Kitlelerdeki yönelime kendi devrimci ve kolektif yönelimimizle en güçlü katkıyı sunalım...

ÖRGÜTLÜ DAVRANMAK VE ÖRGÜTLENMEK ÜZERİNE

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)



Örgütlü hareket etmek politikamızın hayata geçmesi, ihtiyaçlarımızın karşılanması, amaçlarımızın gerçekleşmesi için zorunlu bir davranıştır. Örgüt bilinciyle hareket etmek birlik ruhunu güçlendirdiği kadar bireyin kendine güvenini ve sağlam bir temelde ilerlemesini de sağlar. Örgütle bireyi karşı karşıya getiren fazlasıyla burjuva fikir vardır. Bunlarla her zaman, her yerde karşılaşmak mümkündür. Gene de en sık veya en etkili olanı kendi bilincimizde karşılaştığımız türde olanlardır. Bilincimizde “bireyciliğin” kapladığı alanı küçümsememeliyiz. Bunun toplumsal üretimdeki yerimizle, aldığımız eğitimle, bize öğretilen geleneksel kalıplarla vs. ilgisi vardır. Mevcut toplumun dışında büyümemişsek bilincimizin toplum tarafından, bu toplumu şekillendiren ve her düzeyde yeniden üretilen koşullar tarafından belirlendiğini de kabul etmeliyiz. Bunun olumsuz bir şey olduğunu da iddia edemeyiz elbette. Aksine insan toplumsal bir varlık olduğu derecede kendini korumuş ve geliştirebilmiştir. Gelişmenin, hatta devrimlerin dinamiği toplum olmakla ilgilidir. Yoksa insan doğa ile asla baş edemezdi!

1 Mayıs’a yoğunlaştığımız şu günlerde örgütlü davranmanın ve aynı zamanda örgütlenmenin biçimlerini gerçekleştiriyoruz. Türkiye’de, özellikle de İstanbul’da 1 Mayıs kıyasıyla bir siyasi mücadeleye konu olmaktadır. Taksim Meydanı’nın tarihsel ve sınıfsal anlamda işçi ve emekçilerin buluşma noktası olması egemenlerin, iktidar aygıtını elinde bulunduranların neredeyse başından beri hoşnut olmadığı bir olaydır. Bunun nedeni hakkında çokça değerlendirme yapmaya ihtiyaç olmamalı. Sadece şunu belirlemek yeterli: Taksim işçi ve emekçiler için en uygun buluşma noktasıdır ve egemenler için de bu buluşmalar iyi değildir! İki karşıt gücün zıt yaklaşımlarla odakta tuttıkları Taksim’de kazanmak “büyük bir zafer” ya da “bü-

yük bir ödün”dür. Bu, daha derin ve stratejik değerlendirmelere rağmen bir gerçekliktir.

Bu gerçekliği temel bir kıstasa dönüştürmeden;

egemenlerle ezilenlerin kavgasında bir denge, insanî değerler ve hak-hukukta özerk alanlar olmadığını bilerek Taksim’in işçi ve emekçi buluşmasındaki önemini savunuyoruz. Örneğin bugün farklı nedenlerle Taksim’de miting koşulu oluşmuşsa buraya yoğunlaşmak doğal, kaçınılmaz ve doğru yaklaşım olacaktır. Bunun koşulu olmadığına ise bu koşulu yaratmak üzere “kitle çalışmasına” yoğunlaşmak da aynı derecede doğal, kaçınılmaz ve doğru yaklaşım olacaktır.

Mümkün bir işçi ve emekçi buluşmasının yerine başka biçimleri koymak kitlelere güvensizliğin bir biçimidir. Kitlelerle kurduğumuz ve kuracağımız ilişkilerde onları en ileri olana, sınıf kavgasına bağlı bir mücadele hattına yönlendirmek görevinin biçimleri çok çeşitli olabilir; ama bu çeşitlilikte değişmeyen bir öz de olmalıdır: Toplumsal mücadelelerde her şey ancak kitlelerle kazanılabilir ve kazanılmalıdır! Kitlelerle kurulu ilişkide bu öz ihmal edilemez derecede belirleyicidir.

Taksim’de miting gerçekleştirmek Türkiye’de örgütlü işçi ve emekçi hareketinin özel ama gasbedilmiş bir hakkıdır. 1 Mayıs’ın bir dayanışma, birlik ve mücadele günü olmasıyla örgütlü işçi ve emekçi hareketinin bir hakkının gasbedilmiş olması arasında birbirini destekleyen, belirleyen ve sonuçta yönlendiren bir ilişki var. Bu hakkın savunulması ve yeniden alınması örgütlü işçi ve emekçi hareketin birliğine ve mücadelesine bağlıdır. Taksim’de buluşmak hareketin bütününden bunu talep ediyor. Bunu dile getirmek, bunu bir bilince dönüştürmek ve örgütlemek görevi daha başta örgütlü davranmamızı gerektiriyor.

Örgütlü birçok gücün bu yöndeki tartışmaları, değerlendirmeleri ve pratiğe dökülen politikaları söz konusu gerekliliğin gerçekleşmesidir. Bu sürece katılımımız esas olarak olumlu bir seyir izlemekte-

dir. Daha yoğun bir katılım kendimizin toparlanması, örgütlü hareket düzeyimizin artmasıyla bağlantılıdır. Eylem birliğindeki zayıflığımız ortak hareket etme anlayışımızdaki geriliklerden çok, yeterince örgütlü olmayışımızla ilgili. Tartışmalar, değerlendirmeler ve belirlenen politikalar bizim için hiç şüphesiz değerlidir. Bu alanı küçümsemeden, içindeki yerimizin önemini ihmal etmeden ve doğru politikanın olabildiğince yaygınlaşması amacına tamamen sadık kalarak eylemde birlik konusunda kararlı ve ısrarcı olmayı başarmamız gerekiyor. Dayanışmanın ve ortak hareket etmenin olanakları ve gerekleri büyürken; Orta Doğu’daki kapsamlı ve derin gerginlik, savaş kışkırtıcılığı, sınır dışı operasyon yoğunluğu devam ederken, ülke içinde egemen klikler arasındaki dalaşın belirleyici havası dağılmaya yüz tutmuşken bu kararlılık ve ısrar çok daha değerli bir noktaya ilerlemektedir. Bu anlayışı diri tutmak özellikle bu nedenle önemlidir.

1 Mayıs için örgütlendiğimizde ilk görevlerden bir diğeri örgütlülüğün harekete geçirilmesi olmaktadır. Bu görev hem politikaların, görevlerin belirlenmesini içerir hem de bu görevleri uygun öznelerle yüklemeyi.

1 Mayıs için harekete geçmek her devrimcinin olağan, günü geldiğinde adım atarak yüklendiği bir görevdir. Diyebiliriz ki 1 Mayıs’ta bir araya gelmek, kalabalıklaşmak, yapılacakları belirlemek ve görev almak üzere tartışmak, planlara katılmak neredeyse çağrı bile gerektirmeyen bir kanıksanmış iştir. Elbette bu “çağrısızlığı” meşrulaştırmak anlamına gelmemesi, her iş bir öncülük, dolayısıyla çağrı içerir. Sadece şunu diyoruz: Çağrı olmadığında da çağrı varmış gibi harekete geçtiğimiz eylem zamanlarından biridir 1 Mayıslar... Eğer böyle bir şey söz konusu değilse, bir durağanlık, bir bekleme hali varsa ya da bu görevlerden uzak duruluyorsa örgütsüzlüğü konu etmek gerekir. Örgütlü davranmak dediğimiz olgu örgüte, örgüt anlayışına, örgüt açıklamalarına, örgüt politikalarına ilgi göstermek, bunları tartışmak vb. değildir. Örgütlü davranmak tam da sözü edilen anlayışı, açıklamayı, politikayı belirlemek ve uygulamaktır. Hele ki 1 Mayıs gibi bir işçi ve emekçi buluşmasından söz ediyorsak bu

çok daha geniş bir örgütlü davranışı gerektirir. Neredeyse “sol toplumsal bakış açısından” gelen bir sorumluluk göstermektir burada örgütlü davranış. 1 Mayıs için bir arada olmak, işçi ve emekçilerin talepleri için kaldırılan mücadele bayrağına el vermek, daha yakın zamanda göz göre göre ilçe’te ölüme sürüklenen, Gayrettepe’de yanan işçilerin hesabını sormak için kitlesel katılımlı bir emekçi buluşması örgütlemek sorumluluğunu göstermek özel bir çağrıyı hiç kuşkusuz gerektirmez. Buna rağmen bir sorumsuzluk varsa, çekinme, içe kapanma hali söz konusuyla örgütsüzlük galebe çalmış demektir. Bu durumun sorgulanması bize yüzümüzü baktığımız yerlerden başka yerlere dönmemiz gerektiğini düşündürmeli. Elbette bağlarımızın olduğu hemen hiçbir kesimle bağlarımızı kesmekten, koparmakta bahsetmiyoruz. Yoğunlaşma noktalarımızın değişmesinden bahsediyoruz. Çünkü değindiğimiz örgütsüzlük halihazırda bir tercihtir. Bilinmezliğin, arayışın, “çağrısız kalmanın” bir sonucu değildir.

İçinden geçtiğimiz sürecin kitleleri bir araya sürüklediğini gördüğümüzde, büyük değişimlerin öncülerine ilginin arttığını belirlediğimizde yüzümüzü çevirmemiz gereken bambaşka yerler olduğunu da keşfetmeye başlamışız demektir.

Örgütlü davranmak her zaman beraberinde örgütlenmeyi getirir. Çünkü bir davranış biçimi olarak örgütlü hareket etmek en yakındakini bir görev, bir sorumluluk yükler. Örgütlü davranmak başkasıyla birlikte hareket etmek anlamına gelir. Bu belirli bir işi yapmakla sınırlı bir davranış da değildir. Burada konu ettiğimiz gibi 1 Mayıs’ta birlik-dayanışma-mücadele anlayışını yaymak gibi geniş bir kesimi kendine çağırın, her ilerlemede kapsamı genişleyen bir iştir. Örgütlü davranmak bu nedenle örgütlenmeyi getirir.

Sonuçta şunu özellikle görmeli ve yaymalıyız: Örgütlenmek için örgütlü davranmak, toplumsal sorumluluk göstermek, işçi ve emekçilerin çıkarları için çalışmak gerekir. Birey olarak her birimizin de genel olarak emekçi kesimin de gereksindiği, hatta muhtaç olduğu şey budur...

HİNDİSTAN'DA KIZIL SAVAÇILARA LAL SALAM!*

Hindistan Komünist Partisi (Maoist)'in önderliğinde Halk Savaşı büyük kararlılıkla sürüyor. HKP (Maoist) önderliğinde Halk Kurtuluş Gerilla Ordusu'nun (PLGA) kızıl savaçılarının direnişi destansı bir mücadeleye sahne oluyor. Nisan ayının ilk haftasıyla birlikte faşist Hint ordusunun operasyonları arttı. 2 Nisan'da Bastar'da 13 Maoistin ölümsüzleştiği haberinden sonra 16 Nisan'da da 29 Maoist kızıl savaçının ölümsüzleştiği haberleri düştü. Bu son yıllardaki büyük çatışmalar arasında yer alıyor. Özellikle HKP (Maoist)'in hâkim olduğu bölgelere dönük geçtiğimiz yıllarda başlayan operasyonlarda köylülerin yaşam alanları havadan bombalandı, yerli halk katledildi. SAMANDHAN, PRAHAR VE KAGAR operasyonları bu saldırılar içerisinde yer alıyor. HKP (Maoist)'in 9 Nisan'da yayımlanan açıklamasında önemli bilgiler yer alıyor.

KIZIL ALANLARA SALDIRILAR

Son yıllardaki Hindistan'da Halk Savaşının durumuna ilişkin kısa bir bilgilendirme yapmakta fayda var. HKP (Maoist)'in açıklamasında da yer alan Hindistan'ın Doğu Bölgesi'ndeki Bihar-Jharkhand, Batı Bengal, Uttar Pradesh, Uttarakhand ve Assam eyaletlerinin mücadele alanları olan Andhra Pradesh, Telangana, Odisha, Maharashtra eyaletleri, Hindistan'ın Orta Bölge'sinde yer alan Chhattisgarh eyaleti ve eyaletin birçok bölümünde eşi benzeri görülmemiş bir kuşatma saldırısı var. 2 Nisan'da Chhattisgarh'a bağlı Bastar'da, 16 Nisan'da Bastar'ın bölgesi olan Kanker'de faşist Hint ordusunun saldırıları gerçekleşti. 2 Nisan'da 13 Maoistin ölümsüzleştiği iddiası Hint burjuva-feodal medyasında yer alırken HKP (Maoist) daha sonra yaptığı açıklamada ölümsüzleşenlerden 3'ünün PLGA gerillası, 10'unun ise köylü olduğunu açıkladı. HKP (Maoist)'in "sahte karşılaşma" olarak adlandırdığı bu çatışmada köylüler "gerilla" denilerek katledildi. Bu çatışmada faşist Hint ordusunun halk düşmanı yönünü bir kez daha gördük. Katledilen köylülerin arasında bebek ve çocuklar yer alıyor. 2 Nisan'daki "sahte karşılaşmada" 13 yaşındaki bir kız çocuğuna askerler tecavüz ettikten sonra katletti. Bunun ilk olmadığını faşist Hint ordusunun sistematik halk düşmanı pratiklerinden

biliyoruz. Yine 2 Nisan ile ilgili Batı Bengal'den Devrimci Öğrenciler Cephesi'nin (RSF) konu hakkındaki açıklamasına yer verelim: "Beş silahsız Maoist siyasi eylemci köyden toplandı ve köylülerin önünde vurularak öldürüldü. Köylüler ayrıca bir kadın siyasi eylemcinin vurularak öldürülmeden önce soyulduğunu ve cinsel saldırıya uğradığını bildirdi. Ayrıca, Nendra köyünden bir kabile üyesi de evinden alınarak tecavüze uğramış ve merkezi yedek polis gücünün (CRPF) zebanileri tarafından vurularak öldürülmüştür." Red Line Media haber kanalında da faşist Hint ordusunun insanlık suçlarına dair bilgilere yer verildi. 1 Ocak 2024'te Bijapur bölgesinde yer alan Muddum'da 6 aylık bir bebek faşist Hint ordusu askerleri tarafından katledildi. Yine bir başka katliamı yerli halk şöyle anlatıyor: "Kapılarımız kapalıydı ve uykudaydık. Gece yarısı polis kapıları kırdı ve kadınlara ateş etti." Gerici Hint devleti Maoist hareketi "bitirme" dönük saldırılarında özellikle kırılık alanların imhasına dönük operasyonlara başvuruyor. HKP (Maoist)'in güçlü olduğu ve gerillanın kırılık alanlardaki hâkimiyetini zayıflatmak için ormanları, toprağı emperyalist şirketlere ve yerli iş birlikçilerine peşkeş çekiyor. Bu iş birlikçilerin paramiliter güçler ve paralı askerleri yerli halka dönük vahşice saldırılarda bulunuyor. Uzun zamandır HKP (Maoist)'e bağlı Halk Kurtuluş Gerilla Ordusu'nun kızıl savaçılarının bu şirketlere yönelik eylemler düzenlediğini biliyoruz. Faşist Hint ordusu ve bu kontrgerilla benzeri güçler Maoistlere dönük operasyonları beraber yürütüyor.

SALWA JUDUM DEVAMCILARI

"Salwa Judum" örgütü ilk defa 2005 yılında Hint devleti eliyle kuruldu. Kuruluş amacı özellikle Chhattisgarh'ta Maoist hareketi engellemeye dönüktü. 2011 yılında Salwa Judum kapatılmadan önce çok sayıda insanlık suçu işledi. Maoist harekete karşı yerli iş birlikçiler yetiştirmek üzere kurulan bu yapı, köylüleri zorla kamplara götürerek şiddetle ve baskıyla eğitti. Salwa Judum'un 600'den fazla köyü yaktı, köylüleri katletti ve zorla kamplara götürdü. 2011 yılında İnsan Hakları İzleme Örgütü'nün raporlarıyla birlikte Hindistan Yüksek Mahkemesi tarafından kapatıldı. Fakat

bugün görüyoruz ki Salwa Judum sadece ismini değiştirmiş. "Bölge Rezerv Grubu (DRG)", "Bastar Fighters" denilen yeni oluşumlar Hint devleti tarafından kuruldu. Bu yapılar yine Chhattisgarh'ta insanlık suçu pratikleri işlemeye devam ediyor. Gerici Hint devletinin, medyasının ve sözcülerinin "zafer" nidalarıyla duyurdukları haberlerin arka planındaki bu gerçekliği görmemiz gerekiyor. Köylülerin "saldırıları durdurun, ölümleri durdurun" protestoları bugün sürüyor. Kırılık bölgelerde, kabilelerde yerli halk son yıllarda şiddetli bir baskıyla karşı karşıya. Soykırım benzeri bu saldırılar Maoistlere karşı imhayı içeriyor. Bu yaşananlara çok uzak değiliz. Yakın geçmişte de Türkiye'de JİTEM gibi benzer halk düşmanı yapılar mevcuttu. Faili meçhul cinayetler, özellikle kırılık alanlarda köylülere dönük katliamlar hâlâ hafızamızda. Bu insanlık suçlarını ancak devrimci savaşın kararlılığı yok edebilir. Hatırlatalım: Salwa Judum baş kurucuları arasında yer alan Mahendra Karma, 25 Mayıs 2013'te Chhattisgarh'ın Darbha Vadisi'nde HKP (Maoist)'e bağlı gerillalar tarafından cezalandırılarak, öldürüldü.

ÖRGÜTLÜ HALKA SALDIRI

Maoist harekete dönük saldırıların arttığı bir süreçte Hindistan'da 7 aşamalı Lok Sabha seçimleri gerçekleştiriliyor. Faşist iktidar partisi Bharatiya Janata Partisi (BJP) bu seçimlerin önemli olduğunu sürekli vurguladı. Özellikle Maoistler üzerinden propagandayı yoğun yapan Modi, "2024 yılında Naxal son bulacak" açıklamalarını her fırsatta yaptı. HKP (Maoist)'in güçlü olduğu alanlarda uzun zamandır seçimlere yönelik katılım sayısı çok az. Ülke genelinde de katılım oranı yüzde 50'yi zor buluyor. HKP (Maoist) açıklamasında hiçbir demokrasi ortamının bulunmadığını ve tam tersi baskıların yoğun olduğunu belirtmişti: "Ülkemizde seçimlerde oylar satın alınıyor. Telegana'da her bir oy 3 bin ve 5 bin rupi arasında açık artırma yapılıyor. Para ile satın alınan oylar herhangi bir demokrasiyi temsil edebilir mi?" Seçimler bu atmosfer içerisinde gerçekleşirken halkın bağımsız bir karar verme ve seçme yetkisi imkânsızdır. Hindistan'ın Orta Bölgesi'ni incelediğimizde ise demokrasinin hiçbir kırıntısı görünmüyor.

Silah zoruyla yapılan seçimlerde, halk herhangi bir siyasi partiye oy verilmesi için tehdit ediliyor. Fiziki saldırıya uğruyor ve işkence görüyor. Maoist hareketten etkilenen ve demokrasi sahteliğine karşı aktif tavır alan bölge halkı ciddi bir baskıya maruz kalıyor. Lok Sabha seçimleri başlamadan önce Chhattisgarh eyaleti Hindistan Hava Kuvvetleri'nden helikopter desteği istedi. Binlerce asker ve polis seçim kabinlerinin kurulduğu alanda silahla bekçilik yapıyor!

HKP (Maoist) seçim açıklamasında boykotun güçlü bir şekilde örgütlenmesini ve halkın faşist adaylara tepki göstermesini istemişti. Bu açıklamanın ardından seçim arifesinde Maoistlere dönük saldırılar hız kazandı. Önce 2 Nisan'da 3 Maoist gerilla ölümsüzleşti, 10 köylü katledildi. 16 Nisan'da 29 Maoist gerilla ölümsüzleşti. Halkın örgütlü gücüne dönük saldırılar seçim sürecinde imha ve soykırım politikalarıyla arttı.

HALK SAVAŞINI SAHİPLEN, SAVUN!

HKP (Maoist) 9 Nisan'da yaptığı açıklamada 1 Ocak 2024'ten beri 50 kızıl savaçının ölümsüzleştiğini duyurdu. Açıklamada, Hindistan hükümetinin, Hindistan halkına karşı bir iç savaş yürüttüğünü belirtti: "Gökyüzünde sadece modern silahlar, dronelar ve helikopterler uçuyor ve ateş ediyor. Polis binlerce ormanda arama çalışması yürütüyor. Kadın-erkek, yaşlı ayrımı bile görmeden köylere saldırıyor, başta gençler olmak üzere insanları öldürüyorlar. Devrimcileri kovalıyor, kurşun sıkıyor." 2 Nisan'da Bastar'da katledilen köylüler son örneğiydi. Naxalbari hareketin gelişimiyle birlikte uzun yıllardır Hindistan'da süren Halk Savaşı bugün daha fazla sahiplenilmelidir.

Dünyada Maoist hareket için önemli bir yer olan Hindistan'da, HKP (Maoist)'in çağrılarına cevap verilmelidir. Faşist Hint devletinin katliamları, insanlık suçları duyurulmalıdır. Anti emperyalist mücadeleyi, enternasyonal dayanışmayı güçlendirmemiz gerekmektedir. 16 Nisan'da Chhattisgarh'ta ölümsüzleşen 29 kızıl savaçının destansı direnişine selam olsun!

*Kızıl Selam

FİLİSTİN DİRENİŞİNE KARŞI “REFAH” ÇARESİZLİĞİ!

7 Ekim 2023'te Filistinli ulusal direniş örgütlerince başlatılan “Aksa Tufanı”nın ardından Filistin’e yönelik işgalci saldırılarını artıran ve binlerce Filistinliyi katleden Siyonist İsrail’in son süreçte, ülkenin Mısır sınırında bulunan Refah şehrine dönük operasyon hazırlığı sürüyor. Filistinli direnişçilerden beklemediği bir darbe alan, ardından saldırılarını topyekûn biçimde yoğunlaştıran Siyonist İsrail’in Refah’a yönelik bir operasyon hazırlığı başta emperyalistler olmak üzere yankı bulmuş ve çeşitli tavırları ve tepkileri beraberinde getirmiştir. Tüm bu tartışmalar ve konumlanmaların devam ettiği bir süreçte İsrail-İran arasında karşılıklı yaşanan saldırılar başlamış ve muhtemeldir ki, Refah operasyonu hazırlığında da açığa çıktığı gibi olası bir operasyon sırası ve sonrasında da İsrail-İran arasında yaşananları etkileyip biçimlendirecek bir süreç bizi beklemektedir. Bölgesel savaş ekseninde yürüyen tartışmalar kısa süre başta ABD ve AB olmak üzere emperyalist güçlerin de net konum aldıkları bir platforma dönmüş, ekonomik krizin yarattığı problemlerle sarmalanmış olan emperyalizmin bölgede yaşadığı çaresizliği de göz önüne sermiştir.

Öncelikle İsrail Refah’ı bir süredir açık şekilde hedef göstermektedir. Yerinden edilen bir milyondan fazla Filistinlinin küçük bir coğrafyaya sahip bu bölgeye yığılması İsrail’in gözünü neden bu alana diktiğini açıklamaktadır. Birçok direniş örgütü arasında ismi daha çok duyulan ve yine egemenler tarafından ulusal direniş çizgisi bağlamından koparılıp salt “terör” propagandasıyla gündem edilen Hamas’ın, savaşçılarını (taburlarını), Refah’a kaçmak zorunda kalan sivillerin arasına yerleştirdiği iddiası İsraili resmi ağızlar tarafından operasyon sebebi olarak gösterilmektedir. Bu da göstermektedir ki Siyonist-işgalci karakteri apaçık olan İsrail Filistinlilerin bulunduğu her bölgeye saldırmak istemekte ve bunu meşrulaştırmak için her türlü olanağı kullanmaktadır. Ancak içinden geçilen sürecin kimi açmazları, ekonomik kriz şartlarındaki olgunlaşma, emperya-

listlerin kendi aralarında keskinleşen çelişkileri ve özelde bölgeye yönelik planlamalar nedeniyle hemen her aktör meseleye yoğun bir ilgi göstermekte, bir tavır almaktadır. “Bölgesel savaş” riskinden dolayı görece daha güçlü olan emperyalist ülkeler dahi kendi blokunu güçlendirecek ve bu çekişmede karşısında olanları zayıflatacak daha geniş planlamalar yapmaya mecbur hissetmektedir.

Bölgedeki durumun İsrail’in aleyhine olduğu açıktır. Refah operasyonu için ABD’nin desteğini almak istemeleri de bu gerçekliği bilmelerinden kaynaklıdır. Ancak İsrail’in Filistin’i işgalindeki bir numaralı müttefiki olan ABD dahil emperyalist cepheden de bu operasyona karşı çıkışlar operasyon hazırlığı ilanının açıklanmasından hemen sonra başladı. Öyle ki 7 Ekim sonrası on binlerce kişiyi katleden İsrail’e karşı ateşkes çağrısında hemfikir olamayan AB bu konuda oybirliğini sağladı. ABD hem açıktan hem de resmi özel görüşmelerde operasyona karşı olduğunu bildirdi. Bununla birlikte aynı görüşmelerde ABD, İsrail’e olan desteğinin kesintisiz süreceğini de belirtmişti.

Yine Refah’a gerçekleşecek bir saldırıyla birlikte savaşı bölgeselleştirme olasılığının gündeme gelmesi aynı zamanda İran’ı da hedefe koyma amacı taşımaktadır. Keza Suriye’deki İran konsoloslukuna yönelik İsrail saldırısı bu gerçeği göstermektedir. Aksa Tufanı’ndan itibaren bölgedeki durumun aleyhine gelişmesi karşısında İsrail bir bölgesel savaşı kışkırtmaktadır. Şam’daki konsolosluk binasına yaptığı saldırı ile İsrail bu amacını açıkça göstermiş, bugüne kadarki en kışkırtıcı eylem denen bu eylemi gerçekleştirmiştir. Çünkü konsolosluk doğrudan ülke toprağı olarak kabul edilmektedir. İsrail’in bu saldırısına karşı İran’ın yaklaşık iki hafta sonra insansız hava araçları ve balistik füzeler göndererek görece sınırlı, ama aynı zamanda mütekabiliyet kuralını da içeren bir saldırı gerçekleştirdi. İran bölgesel savaşı kışkırtan çabayı görüp savaş koşullarına olanak vermeyen bir yanıtla yetinmiştir. Saldırısından

hemen sonra İran bunun bir kısasa kısas olduğunu ve bu şekilde konunun sonuçlandırıldığını açıkladı. İran olası bir karşı saldırıya karşı daha büyük cevapların vereceğini de açıklayarak İsrail’e karşı tutunduğu mevzilerde ısrarcı olduğunu da bir kez daha göstermiş oldu. Saldırıya yanıt verme koşulları ülkedeki ciddi ekonomik zorluklar ve uygulanan ambargo nedeniyle sorgulanan İran İsrail topraklarına yönelik “yoğun” bir füze saldırısı düzenleyerek ileri sürüldüğü gibi “çaresiz” olmadığını ispatlamış oldu.

Öncesinde de olmakla birlikte Aksa Tufanı’ndan itibaren İsrail özellikle İran’ı suçlamaktadır. Bunun temel nedeni Aksa Tufanı’nın büyük bir darbe olmasıdır. İsrail içeriden darbe almakla “zayıf” olduğuna dair bir algı oluştuğuna inanmış durumdadır. Kuşkusuz aldığı “bölgesel savaş kışkırtıcısı” konum sadece bundan değil; ama bunun çok önemli bir etken olduğu açıktır. Şam’daki İran konsolosluk binasına saldırı “dokunulmazlık zırhı”nı yenileme çabasıydı aynı zamanda. İran’ın bir savaşı göze alamayacak olmasına güvenen İsrail “İran toprağına” saldırarak gücünü ispatlamak istemiştir. Buna karşın İran da savaşı koşullamayan “en uygun” seçeneği bulup İsrail’e Aksa Tufanı’ndan itibaren zaafının devam ettiğini ispatlamayı başarmıştır! İki ülke arasındaki bu “savaş oyunu” kuşkusuz gericilikle, halklarına karşı haksızlıklarla dolu bir gerçekliktir. Siyonist İsrail’in en son gene İran topraklarında gerçekleştirdiğini iddia ettiği saldırıyı İran’ın keskin biçimde hiçe sayması, “ülke hava sahasının önemsiz bir ihlali” olarak değerlendirmesi bu oyunda İran’ın deneyimli hareket ettiğini göstermektedir. Bununla birlikte İran halkının yaşadığı yoğun sömürü ve özgürlük yoksunluğu bu deneyimin diğer yüzü olmaya devam etmektedir.

Yaşananların ABD-AB emperyalistlerinden bağımsız gelişmediği, gelişmeyeceği açık olmalıdır. Özellikle İsrail-İran meselesinde doğrudan İsrail’den yana tavır alınarak yapılan açıklamalar, İran’ın gönderdiği füzelerin imhasında ABD ve İngiltere’nin aktif askeri destek sağlama-

sı istediklerini gerçekleştiremediğinde emperyalistlerin, bölgesel çıkarlarının aleyhine işlemesi halinde her türlü adıma hazır olduğunu gösteriyor. Bir yandan “sivil insanların ölmemesi kaygısıyla” Refah operasyonuna veto veren ABD’nin, diğer yandan savaş sonrası olası bir Filistin devleti inşasını şimdiden planlayarak aynı süreçte Mahmud Abbas’la görüşmelerini yoğunlaştırması bunun bir örneğidir. Dayandığı üretim ilişkilerinin kaçınılmaz olarak ürettiği ve her geçen zaman diliminde derinleşen krizi aşmak için emperyalistler birçok şeyi göze almaya başlamıştır.

Bugün “dünya savaşı” tartışmaları eşliğinde bölgesel savaş riski konu edilmektedir. Bölgesel savaş seçeneğinin bununla sınırlı olacağı fikri genel şartlar bakımından gerçekçi olmadığı emperyalistlerin gördüğü ya da değerlendirdiği bir gerçekliktir. Atılan adımlar, çekilen karşılıklı restler bölgesel olmakla birlikte risk daha geniş bir alanı içermektedir.

Siyonizm’in işgali altında olan Filistin’in halkına ise tüm bu yaşananlar arasında ölüm, katliam, yoksulluk ve sürgün olmak düşmektedir. Emperyalizmin Refah operasyonunu veto gerekçesi sunduğu “milyonlarca Filistinlinin katledilmesi” onun çaresizliğini gizleme çabasıdır aslında. Tarihte defalarca kanıtlanmıştır ki ve yakın tarihten de bilmekteyiz ki bu işgallerin, katliamların, savaşların yaratıcısı emperyalizmdir. Emperyalizm, kâr hırsı ve bölgesel pazar alanlarının hâkimiyeti için tüm dünya haklarının tam karşısındadır. Emperyalizm, Filistin’de Siyonist işgal altında katliama uğrayan Filistin halkının kurtarıcısı değil aksine Filistinlilerin katledilmesinin esas sorumlusudur. Bugün için bir bölgesel savaşı “dünya savaşı” riski nedeniyle göze alamamaları onların bundan çok uzak oldukları anlamına gelmemeli. İsrail özelinde bölgedeki gelişmelerin kendi istekleri doğrultuda gitmemesi savaşı kışkırtan yeni saldırıların ve yeni katliamların da habercisi olacaktır. Hemen tüm alanlarda çaresiz kalan emperyalizmin bölge üzerindeki çaresizliği de bu gerçeklik olmaktadır.

"Ticaret Yok" Yalanından Kısıtlamaya... TC, İSRAİL'İ BESLEMeye DEVAM EDİYOR

7 Ekim'de Filistinli direniş güçleri-nin Siyonist İsrail'e karşı yaptığı hamleyle beraber yeni bir katliam defteri açıldı. 6 ayı aşkın bir süredir Filistin'de halk İsrail'in soykırımcı saldırılarına karşı direnmekten vazgeçmedi. Bu süreçte direnmekten başka çarenin olmadığını Filistin halkı en net şekilde gösterdi. Açlık, yoksulluk ve ölümle sınanan Filistinliler topraklarını bir an olsun terk etmeyeceklerini her gün gerçekleşen saldırılara karşı eylemleriyle gösteriyor.

Siyonist İsrail ve haklı Filistin direnişi arasındaki saflaşma da her geçen gün artıyor. ABD emperyalizmi ve kimi AB'li devletler İsrail'in saldırılarına destek çıkarken- ABD emperyalizmi İsrail'i son süreçte dizginlemeye çalışan bir tutum takınsa da desteğini geri çekmiyordünya halkları haklı direnişin yanında saf tutmaya devam ediyor. Bu süreçte de Filistin'le dayanışanlar, haklının yanında yer alanlar faşist devletlerin saldırısına uğruyor. Alman polisinin Filistin Kongresi'ni basması, İtalya'da öğrencilerin eylemlerine sert saldırılar ve bulunduğumuz coğrafyadan da Türk polisinin İsrail'e desteği protesto eden eylemlere yönelik saldırgan tutumunu örnek gösterebiliriz.

Geçtiğimiz haftalarda Filistin için Bin Genç grubunun Taksim'de yapmak istediği eyleme polis saldırdı. Çok sayıda kişi işkence edilerek gözaltına alındı. Eylemin ana teması İsrail'le yapılan ticaret. Eylem bu ticarete açık bir tepkiydi. Uzunca bir zamandır İsrail'le ticarete tepki gösteriliyordu ancak bu eyleme yapılan polis saldırısının kamuoyunda geniş bir biçimde yer edinmesi ve gazeteci Metin Cihan'ın ticareti ifşa eden paylaşımları son kertede büyük yankı uyandırdı. AKP-MHP yandaşları gözaltına alınan kişileri kriminalize etmeye çalışsa da eylemin etkileri genişledi ve faşist Türk devleti İsrail'le ticareti itiraf etmek zorunda kaldı. Bu itirafların en akılda kalacak örneğini Gazze'ye yönelik soykırım niteliğindeki saldırılara karşı "Gazze'ye gideceğini" söyleyen

MHP Vekili Hilmi Durgun verdi: İsrail ile ticareti kabul etti ve hiç çekinmeden bunu da "milli görev" olarak tanımladı.

İktidarın propagandacısı konumundaki Anadolu Ajansı ilk başta Filistin'e giden yardım ürünlerinin İsrail limanlarından geçmek zorunda olduğuna dair bir paylaşım yaptı. Demek istedikleri şey "Biz Filistin'e gönderiyoruz, İsrail el koyuyor, ticaret yok"tu. Uzun zaman boyunca da AKP-MHP bloku tarafından ticaretin yalan olduğu haykırma haykırma söylendi. Geline süreçte Ticaret Bakanlığı 54 ürüne "ihracat kısıtlaması" getirildiğini duyurdu. Olmayan ihracatta kısıtlamaya gidilemeyeceğine göre, ticaret yok söylemi bir yalandan ibaretti.

Böylece başından itibaren söylenen "ticaret yok" söylemlerinin nasıl da bir palavradan ibaret olduğu ortaya çıktı. Ticaretin 7 Ekim'den bu yana devam ettiğini, Türkiye'den giden jet yakıtlarının Filistinlilerin üzerine bomba olarak yağdığını Türk devleti kendisi itiraf etmiş oldu. Elbette bu devletin kendi isteğiyle yaptığı bir itiraf değildi. Devlet üzerinde oluşan baskı ve kitlelerde oluşan huzursuzluk devleti bu adımı atmaya itti. Yerel seçim sonrası hezimet, kitlelerin iktidar blokuna azalan desteği de bunun sebeplerindendi. İktidar blokunun Filistin politikasında attığı adımlar kendi kitlesinde de desteğin azalmasına sebep oldu. Yeniden Refah Partisi'nin daha istikrarlı adımlar atması ve seçim öncesi AKP'yi Filistin politikaları üzerinden eleştirmesi sebebiyle görece muhafazakâr kesimde desteğin AKP'den YRP'ye kaymasına sebep oldu. Yerel seçim sonuçlarına da bu durum yansdı. İktidar bloku dolayısıyla "İsrail'e ihracatta kısıtlama" adını atarak azalan desteği yeniden kazanma isteğiyle hareket etti. Yani, İsrail'e karşı "kitlelerin istediği yönde bir hamle" yaptığını göstermiş oldu.

DİKENLİ TEL, JET YAKITI, ÇİMENTO...

İsrail'e 54 üründe ihracat kısıtlaması getirilmesinin ardından listede adı

geçen ürünler "yalanlandığı" süreçte devletin İsrail'in ihtiyaçlarına nasıl hizmet ettiğini ele veriyordu. En göze çarpan ürün jet yakıtıydı.

Jet yakıtının İsrail'e gönderilmesi, bunun açıkça itiraf edilmiş olması ve bunun tepki çekmesi egemen sınıfların yeni bir kılıf aramasına sebep oldu. Cumhurbaşkanlığı İletişim Başkanlığı Dezenformasyonla Mücadele Merkezi bir açıklama yaparak jet yakıtının "Türkiye topraklarındaki havalimanlarında İsrail'e ait sivil uçaklar için satın alınan jet yakıtı olduğunu" savundu. Ayrıca Habertürk'te yayımlanan bir yazıda "TÜPRAŞ'tan ihraç kaydıyla alınan uçak yakıtı, Türkiye havalimanlarından sefer yapan herhangi bir havayolunun uçağına yüklendiği an gittiği ülkeye uçak yakıtı ihraç edilmiş olarak kayıtlara geçiliyor." dendi. Nereden bakarsak bakalım hiçbir mantığa sahip olmayan bu "yorum", kirli ilişkileri aklamak için kullanıldı ancak bunun da işe yaramadığını söylemek gerek.

Ihracatı kısıtlanan ürünlere kısaca baktığımızda dikenli tel, çimento, inşaat malzemeleri ve daha birçok ürünün İsrail'e yollandığını görebiliriz. Yani Gazze'yi yerle bir eden İsrail'in Türkiye'nin yolladığı çimentolarla yerleşimcilere yeni barınma alanları yaptığını, dikenli telleri Filistinlilerin önüne engel olarak diktiğini, jet yakıtlarıyla halkın üzerine bomba yağdırdığını anlayabiliriz. İsrail'in ihracat kısıtlamasından ne kadar etkileneceği de önemli bir yerde duruyor. İsrail inşaat sektörü büyük oranda ithalata bağımlı durumda. Demir inşaat malzemelerinin yaklaşık yüzde 70'i ve çimento ihtiyacının üçte biri Türkiye'den sağlanıyor.

Türkiye'den yapılan ithalat İsrail'in plastik ve kauçuk ürünleri pazarının yaklaşık yüzde 11'ini, tekstil ürünlerinde ise yaklaşık yüzde 10'unu oluşturuyor. Veriler, 7 Ekim'den sonraki ilk beş ayda Türkiye'nin İsrail'e ihracatının toplam 1,9 milyar dolar olduğunu ve bu ihracatın önemli bir kısmını inşaat malzemeleri

de dahil olmak üzere imalat mallarından oluştuğunu gösteriyor. Ayrıca başka verileri incelediğimizde ihracatı kısıtlanan ürünlerin ihracatının zaten düşüşte olduğunu görüyoruz. İhracatı artan ürünlerin hiçbirinde kısıtlama yok. Türkiye'den İsrail'e deniz ürünleri, bisküvi, kuruyemiş, peynir, makarna, meyve, konserve sebze, süt, krema, domates salçası ihraç edilmesinin önünde hiçbir engel yok. Anlaşıyor ki Türk devleti İsrail askerlerini beslemeye devam edecek.

İsrail'in toplam petrol ithalatının yüzde 62'sini oluşturan petrol Bakü-Tiflis-Ceyhan üzerinden Türkiye'ye gelip Ceyhan Limanı'ndan İsrail'e taşınıyor. Zorlu Enerji, İsrail'in elektriğinin yüzde 7'sini karşılıyor. "Denizli Pamukkale Kablo" isimli firma İsrail'in kablo ihtiyacını gideriyor. Sahibi ise Büyük Birlik Partisi'nin kurucu üyesi. Bahsettiğimiz firmalar utanmazca mitinglerde, meydanlarda Filistinlileri savunan biçimde naralar atmaya devam ediyor. Oysa yaptıkları İsrail'i beslemek.

İsrail 7 Ekim'den sonra ekonomik olarak anlık bir gerileme yaşasa da yardımına Türkiye ve Ürdün gibi devletler yetişmişti. Yakın zamana bakacak olursak İran'ın İsrail'e karşı hamlesinde İngiliz Kraliyetine bağımlı olmakla ünlü ama aynı zamanda yoğun bir Filistinli nüfusa sahip Ürdün, İran İHA'larını vurarak safını gösterdi. İsrail'le ticarete devam eden tek ülke Türkiye değil. Mısır, İsrail gazına bağımlı. Birleşik Arap Emirlikleri, İsrail'e çokça yatırım yapmış durumda. Ürdün'ü zaten biliyoruz. Arap devletleri Filistin savunuculuğu yaparken bir yandan Filistin halkının çektiği bütün zulme destek oluyor. Aynısı Türk devleti için de geçerli. Onlar için aslolan kendi çıkarları ve bekaları. Dolayısıyla katliamcıyla bir olup ikiyüzlüce haklıyı savunur gibi yapmalarında hiçbir sakınca yok. Çıkarları ve sınıf karakterleri gereği yapmaları gerekeni yapıyorlar kısaca.

Kitleler nezdinde tüm bu ilişkilerin teşhir olduğu bir süreçten geçiyoruz. Meydanların boşalmadığı, dünya halklarının Filistin için adım atmaktan vazgeçmediğini görüyoruz. Coğrafyamızda da her geçen gün iktidar blokunun ve muhalefetin işe yaramazlığına tanık oluyoruz. Bu yüzden süreci haklının savaşını büyütme çağrısıyla yürütmeli, dünya halklarına düşman Siyonist İsrail'e ve onun yanında yer alan devletlere karşı amansız bir mücadele içerisinde olduğumuzu fark etmek, eyleme geçmek zorunda olduğumuzu anlamalıyız.



MİLYONLARCA TÜR ORTAYA ÇIKAR VE KAYBOLUR:

Canlıların Kökeni Nedir?

Darwin'in Çalışmaları ve Açığa Çıkan Bin Yıllık Gizem

İnsan varlığının ve devamında canlı türlerinin kökenine dair bin yıldan fazladır süren tartışmalar nihayet 19. yüzyılda bilimsel bir teori ışığında gerçekleşmeye başlayacaktı. Tüm bu süreç boyunca ortaya atılan fikirlerin hemen tümü bilimsel açıdan yanlışlanarak geçerliliğini büyük ölçüde yitirecek, Jean Baptista de Lamarck (1744-1829) gibi öncülerin açtığı yoldan ilerleyen birçok bilim insanının çalışmaları ile bu büyük ve uzun süreli tartışma bilim yoluyla aydınlık bir evreye varacaktı. Bu aydınlık evrenin başlangıcında aldığı eğitimle birlikte, dededen (Erasmus Darwin) miras bilimsel fikirlerin etkisinde, şüpheli bir genç botanikçinin bugün çok meşhur ve uzun süren bir yolculuğu vardı...

Cambridge Üniversitesinde teoloji eğitimi almış bir doğa bilimci olan Darwin (1809-1882), 1831 yılında İngiliz Kraliyet Donanmasına ait HMS Beagle gemisiyle 5 yıl sürecek bir keşif yolculuğuna çıktığında keşfedeceği şey canlılığın kökeniydi. Bu yolculuk sırasında Darwin jeoloji alanındaki çalışmalarını genişletmiş, muazzam bir fosil koleksiyonu oluşturmuş, yol serüvenini yazdığı kitaplarla da ("Tazi Yolculuğu" ve "Beagle yolculuğu") ünlenmişti. Serüven burada bitmeyecekti, bu yolculuk Darwin'e bilim tarihinde çığır açacak bir kazanım sağlayacak-

tı: Darwin'in evrime yönelik bilimsel teorisi bu gezi sırasında filizlenecekti.

İngiltere'den Güney Amerika'ya, Tahiti ve Avustralya'ya kadar geniş, kıtalar arası bir bölgeyi kapsayan gezi sırasında teoloji mezunu 22 yaşındaki genç Darwin, hegemonyası çok güçlü yaratılış fikrine rağmen türlerin aralarındaki fark ve benzerliklerin başka gerçeklere işaret ettiğinin farkına varmıştı. Beagle gemisinin uğradığı her durakta Darwin kendisini evrim teorisine götüren yeni bulgularla karşılaşmaktaydı. Aslında Darwin bu yolculuğunda, eski çağdan Miletli Thales'in adımladığı aynı yolda ilerliyordu. Darwin de eski dönem düşünürleri gibi yüksek tepelerde deniz canlısı fosilleri bulduğunda bunların birkaç şekilde taşınmış olabileceğini düşünüyordu: suların bu alanları kapladığı zamanda denizde oluşan ilk canlıların kalıntılarına rastlanıyordu ya da binlerce yıllık bir anlatı olan Nuh Tufanı'nın izlerine rastlanıyordu ve akla kalan daha başka varsayımlar.

Söz konusu bulgulardan hareketle kapsamlı bir teori oluşturmak için yeterli gerek olmadığından varsayım düzeyinde kalan fikirler Darwin'i meşgul etmeye devam ediyordu. Darwin'in dünya çevresinde attığı neredeyse bir tam tur ona bir zaman makinesinde yolculuk yapmış gibi hissettirecekti. Gördüğü her

şey, tuttuğu her not ve topladığı her örnek ona "bin yıldan fazladır" süren gizemin perdesini aralamakta yardımcı olacaktı. Arjantin'de soyu tükenmiş memelilere ait fosiller bulduğunda, hele de Galapagos Adaları'na gelip de buradaki tür çeşitliliğini gördüğünde kafası iyiden iyiye karışmıştı. Madem bütün canlılar yaratılmış ve kendilerine ayrılan bölgelerde hüküm sürüyorlardı fosillerini gördüğü memeliler neden artık yoklardı? Bu kadar böcek ve bitki çeşidi nasıl oluşmuştu? Galapagos Adaları'nda gördüğü türler, neden dünyanın başka bölgelerinde yoklardı? Birbirine yakın birkaç adada bu kadar tür çeşitliliğinin sebebi neydi? Bu adalar öylesine ilginçti ki, sadece İspinoz altcinsinden 12 farklı kuş türü mevcuttu. Her adanın kaplumbağası, hemen yanı başındaki adadan farklıydı. Bitki florası da elbette bu durumdan azade değildi.

Bu beş yıllık yolculuk biterken Darwin, insanlığı bir bilim alanına götürecek büyük bir fikrî yolculuğa başlamıştı. İlk etapta jeolojik çalışmalarına yoğunlaştı, birkaç yıl ara ile çeşitli jeolojik olgulara dair gözlemlerini içeren makaleler yayınladı. Jeolog Charles Lyell'in "kademeli jeolojik değişim" tezini destekleyen çalışmalarla tanınan bir jeolog oldu. Bir yandan da aralarında büyükbabasının da olduğu düşünürler tarafından ortaya

atılan evrim fikri ile ilgilenmeye devam ediyordu. Bu fikrin bir teoriye dönüşmesi, kırılması mümkün olmayan bir zemine oturması Darwin'in de içinde yetiştiği teoloji dünyasının beton gibi dayanıklı duvarlarını yıkacak denli güçlü kanıtları gerektiriyordu. Bu dönemde Darwin için çok sancılı bir fikrî yolculuk sürecinin yaşandığından kuşku duymamak gerek. Darwin evrime ilişkin görüşlerini içeren ve bu fikirler ile attığı ilk adım olan, kısaca "Türlerin Kökeni" olarak bilinen kitabını 1859 yılında yayınladı.

Nihayet evrim fikri bir teoriye dönüşmüş ve bilimsel bir teori olarak, geçerli ve reddedilemeyecek kanıtlarla desteklenmiş bir şekilde tüm dünyaya sunulmuştu. Kitap henüz basıma verilmeden önce dahi öylesine heyecan uyandırmıştı ki, ilk baskı 1250 adet yapıldı ve aynı gün içinde hepsi tükendi. Engels de bu ilk baskıdan bir adet edinmeyi başaranlar arasındaydı.

Darwin, kendisinden önce yapılan çalışmaları da titizlikle incelemiş ve elindeki veriler ile kıyaslamıştı. Buna göre türlerin oluşumu ile doğal koşullar arasında doğrudan bir ilişki vardı. Ancak bu ilişki, Lamarck'ın "modifikasyon teorisi" olarak bilinen yaklaşımdan belirli noktalarda ayrılmaktaydı. Lamarck'a göre canlı değişen çevresel koşullara göre bazı özelliklerini geliştirir ve bu

gelişen özellikler yeni nesillere aktarıldı. Darwin Lamarck'ın yorumuna alternatif bir yaklaşım geliştirdi. Ona göre nesiller arası değişimin sebebi "doğal seçimdi." Doğal seçim ilkesine göre, her canlı ebeveynlerinden küçük farklı özellikler ile ortaya çıkabilirlerdi. Bu farklı özelliklerden bazıları çevreye daha güçlü uyuma sebep olduğu için daha fazla üreme şansı bulur ve çoğalır, daha uyumsuz özelliklere sahip olanlar ise zamanla yok olurlardı. İki teori arasındaki fark, zürafa örneğinden daha net bir şekilde görülebilmektedir. Daha önce konu ettiğimiz gibi, Lamarck, zürafaların boyunlarının uzun olmasının sebebinin ağaç dallarına daha rahat ulaşabilir olmasına bağlayacaktı. Bir zamanlar yerden beslenebilen daha kısa boyunlu zürafalar varken, bir müddet sonra kıtlık gibi sebepler ile zürafalar yüksek ağaç dallarına uzanmak zorunda kalmış olmalıydılar, böylece boyunları nesiller boyunca gelişerek bugünkü evreye varmış olabilirdi. Yani en çok kullanılan ve işlevli olan organ gelişmeye devam etmiş, çevreye uyum sağlamıştı. Ancak Darwin'e göre süreç böyle ilerlememekteydi; bir zaman için çeşitli kalıtım farklılıkları sebebi ile uzun boyunlu zürafalar ortaya çıkmış, kıtlık gibi koşullarda uzun boyunlu olanlar ağaç dallarına uzanabildikleri için beslenebilmiş ve daha uygun üreme koşulları bulmuş, böylece zamanla en uzun boyunlu olanlar hâkim hale gelmişti. Kısa boyunlu olanlar ise doğal koşullar karşısında dezavantajlı oldukları için üreyememiş, zamanla yok olmuşlardı.

Bunun başka bir örneğini de Darwin, Türlerin Kökeni kitabında şöyle açıklar: Virginia'da neden bütün domuzların siyah oldukları sorulmuş, karşılığında da bir çiftçiden şu cevap alınmıştır: **"Özellikle siyah olanları seçip yetiştiriyoruz, çünkü bir tek onların yaşama şansı var."** Darwin aynı olgunun doğal bir şekilde de gerçekleştiğini fark etmiştir. Çevreye en uyumlu özelliklere sahip olanlar farklılaşır, daha fazla ürer ve dominant hale gelir. Ayrıca bir adada dahi bazen aynı kuş türü içerisinde farklılaşmış birden fazla kuş türü de bu sebeple ortaya çıkabilmektedir. Darwin'in doğal seçim ilkesi bu temele dayanmaktadır.

Doğal seçim ilkesini açıklamasının yanı sıra Darwin, evrim fikrini savunan eski dönem düşünürlerinin dikkat çektiği "türlerin değişimi ve bugünkü canlıların değişen bir soy hattının ürünleri olduğu"nu da çeşitli kanıtlarla destekleyerek ortaya koymuştur. Bu soy hattı bir zincir

halinde işlenmiş, güçlü kanıtlarla açığa çıkarılmıştır. Bulunan fosiller bugünkü türlerin atalarıydı. Böylece filmi geriye sardığımızda, dünya üzerinde karşımıza bugünkü türler değil, bugün toprak altından fosilleşmiş "farklı" canlı kalıntıları çıkmaktadır.

Bu soy hattı zinciri ile ilgili de yine Darwin tarafından önemli bir açılım yapılmıştır. Soy hattı zinciri bu denli güçlü kanıtlara dayanmıyor olsa da Lamarck gibi doğa bilimcilerde de mevcuttu. Ancak Darwin'i kendinden önceki doğa bilimcilerden ayıran önemli bir olgu daha vardı. Daha önceki düşünürlerin çizdiği soy hattı, ayrıksı türlerin değişim ve gelişim süreci olarak sunulmaktaydı. Oysa Darwin ortaya çıkarmıştı ki, bu türler aslında ortak bir atadan ortaya çıkmaktaydı. Galapagos Adaları'nda gördüğü her bir ispinoz türü, aslında geçmişte aynı ortak türün çeşitlenmesi ile ortaya çıkmıştı. Yani iki birbirine benzeyen tür, aslında yakın geçmişte birbirinden ayrılmışlardı. Birbirine benzemeyen türler ise daha uzak geçmişte ayrılmışlardı. İlk insan türleri ve şempanze arasındaki farklılaşmanın 5 ila 10 milyon yıl önceye, lemurlar ile 40 ila 50 milyon yıl önceye, sürüngenler ile 320 milyon yıl önceye kadar dayandığı gerçeği bugün kanıtlanmış durumdadır. Birbirine daha çok benzeyen türler ortak atadan yakın geçmişte ayrılırken benzerlikler azaldıkça süreçte geçen zamanın kısaldığı da ortaya konulmuştur.

Darwin'in bulduğu tüm kanıtlar bu olguya işaret ederken canlılığın kökenine dair giz aralanmış oluyordu: eğer canlı kalıntılarından hareketle mevcut olan canlıların ortak atalardan türediğini kabul edersek bu demektir ki tüm türler arasında uzak ya da yakın bir akrabalığın olması da gerekecekti. Yani tüm soyağaçları nihayetinde birbirine bağlanan dallardan oluşmaktaydı.

Doğal seçim ve tür çeşitlenmesinin Darwin'e göre bazı ilkeleri mevcuttu. Her tür ve birey içerisinde kimi farklılıklar kalıtsal olarak ortaya çıkabilirdi. Bu farklılıklar ve doğa arasındaki uyum, bir veya birden fazla özelliğin nesiller boyu değişmesine veya gelişmesine sebep olabilirdi. Ayrıca evrim hızı, türlere ve bölgelere göre değişebilmekteydi. Evrim deterministik kurallara göre işlememekteydi. Bununla birlikte Darwin, evrimin bazı ipuçları olduğunun da farkına vardı, ona göre bu süreç rastgele gelişiyor olsa da, belirli çerçeveler çizmeye yarayacak

ürünler de gözlemler ile sabitti. Örneğin, çeşitli flora sınıflandırmalarına yönelik çalışmaları incelerken şu sonucu çıkarabilmekteydi: en geniş alana yayılmış sık rastlanan türler aynı zamanda en çok değişen türlerdi. Ayrıca büyük cinsler, daha geniş alana yayılmış türler küçük cinslere ve daha sınırlı alanda yetişen türlere göre dominant ya da başat türler içerirler. Çünkü Darwin'e göre bu yayılım çevre ile yakalanan uyumun ürünüdür.

Bu uyum sürecinin adı, Darwin'e göre var olma savaşıdır. "Bu savaştan ötürü, ne kadar hafif ve hangi nedenlerle olursa olsun, değişimler bir türün bireylerine başka organizmalarla olan aşırı karmaşık ilişkilerinde ve fiziksel yaşam koşullarına karşı herhangi bir ölçüde yararlıysa böyle bireylerin korunmasına yol açacak ve genellikle, soyaçekim ile yavrulara aktarılacaktır." (Türlerin Kökeni) İnsanın evcil hayvan ve bitki üretiminde kullandığı "yararlı özellikleri biriktirme eylemi" doğal olarak bu yaşam savaşının ürünü olarak ortaya çıkmaktadır Darwin'e göre. Yine bu yaşam savaşını, bütün organik varlıkların büyük bir hızla çoğalma eğiliminin bir sonucu olarak görür. Yaşam savaşının en önemli örneği, canlıların yaşayabilecek olandan çok daha fazla tohum üretmesidir. Ancak doğa bu yaşama savaşı gerekliliği ile bir türün olması gerekenden daha yüksek oranda çoğalmasına olanak vermez. Çünkü doğada hiçbir tür "sayımız çoğaldı, artık ürememize gerek yok" demez. Bu sınırlamayı yapan, yine doğanın kendisidir. Bununla birlikte Darwin bir başka eğilimin de farkına varır: en zorlu yaşam savaşı, aynı türün çeşitleri ve bireyleri arasında verilir.

Darwin böylece kendisinden önceki tüm evrim görüşlerinin etkili bir kritiğini yapacak, ayrıca gözlemlerinin de etkili bir değerlendirmesini gerçekleştirecekti. Evrim teorisi bu şekilde ortaya çıktı.

Darwin'in doğal seçim ilkesine ilk elden yüksek tondan itirazlar gerçekleşmiş, Darwin de bu itirazların bir kısmını ciddiye alarak kimi kavramsal değişikliklere gitmiştir. Örneğin doğal seçim yerine, "uyumlu olanın kalımı" gibi kavramlar da kullanmıştır. Ancak, bu içerikten vazgeçtiği anlamına gelmemektedir. Darwin bu dönemde olabildiğince geniş bir kesime teorisinin ulaşmasını ve ikna olmalarını istemektedir. Ayrıca Darwin kitabında bu eleştiri ve itirazlara geniş bir yer vererek hepsini değerlendirmiş

ve teorisinin ne derecede güçlü bir zemine oturduğunu bu eleştirileri cevaplandırarak açıklamıştır. Elbette bu karşı koyuşları ortadan kaldırmaya yetmemiştir. Bugün dahi çeşitli reddiyeler ve Darwin'in teorisine yönelik saldırılar devam etmektedir. Darwin'in teorisi eksiklikler ve hatalar barındırmakta mıdır? Elbette. Gelişen bir teori olduğu ispatlanmıştır, bugün evrim teorisi Darwin'in açıklamalarından daha geniş bir alanda karşılık bulmakta ve her gün yeni gözlemlerle gelişerek ilerlemekte, hatalı yanları tamir edilmektedir. Ancak bu eksiklikleri giderenler, yine Darwin'in evrim teorisi ile açtığı yoldan ilerleyenler olmuşlardır, kayıtsızca evrim teorisini bütünü ile reddedenler tarafından değil. *"Bilgisizliğimizi yaratma planı, amaç birliği vb. terimlerle gizlemek ve bir olguyu yeniden anlatırken ona bir açıklama getirdiğimizi sanmak pek kolaydır. Açıklanmamış güçlüklerle belirli bir sayıdaki olguların açıklamasından daha çok önem vermeye eğilimli olan herkes, teorimi elbette reddedecektir. Kendilerine zeka kıvraklığı bağışlanmış ve türlerin değişmezliğinden artık şüphe etmeye başlamış birkaç doğa bilgini bu kitaptan etkilenebilir; ama ben geleceğe güvenle bakıyorum. Yetismekte olan genç doğa bilgileri bu sorunun her iki yönünü de nesnel bir açıdan görebileceklerdir. Türlerin değişebilirliğine inanmaya başlayan herkes, bu kanısını apaçık söylemekle yararlı bir iş görmüş olacaktır; çünkü bu konuyu baştan sona kaplamış olan önyargılar ancak böylelikle giderilebilir."* (Türlerin Kökeni)

Bu kitabı ilk elden büyük bir heyecanla edinen Engels, bu muazzam çalışmayı dikkatli bir şekilde inceleyecek, Darwin'in doğa bilimlerine yaptığı katkının idealizme büyük bir darbe vurduğunu açıklıkla dile getirecekti. Bununla birlikte Darwin'in sorması gerektiği halde sormaktan çekindiği soruları ya da onun bazı temel kavramları toplum bilimlerine hatalı olarak aktardığını da görecekti, bu konuya dair görüşlerini birçok kez dile getirecekti. 1859 Aralık ayında Marx'a yazdığı bir mektupta şu satırlar yer alacaktı: **"Büyüleyici. Erekbilimin şu ana dek yıkılamamış bir yönü vardı, artık o da yapılmış oldu. Doğadaki tarihsel evrimi sergileme yönünde böyle görkemli bir girişim asla yapılmamıştı ve asla böylesine etkili olmamıştı. Tabii insan, kaba İngiliz yöntemine katlanmak zorunda."**

(devam edecek)...

PROLETARYA PARTİSİNDEN

52. YIL AÇIKLAMASI

Proletarya Partisi, kuruluşunun 52. yılında tkpml5.net internet sitesi üzerinden bir açıklama yayımladı.

“Partimiz TKP/ML 52 Yaşında! Devrim ve Komünizm Mücadelemiz Kesintisiz Sürüyor, Sürecektir!” başlıklı açıklamanın tamamı şu şekilde:

“Partimiz TKP/ML 24 Nisan’da kuruluşunun 52. yılını kutluyor. Partimizin üyelerini, savaşçıları, militanlarını, taraftarlarını kuruluş yılının coşkusuyla selamlıyoruz. Türk, Kürt ve çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızın kurtuluş mücadelesinin devrim programına sahip olan partimizin bu görevi yerine getirmek için 52 yıllık deneyimle daha azimli ve kararlı olduğunu deklare ediyoruz. Partimiz TKP/ML 52 yıldır komünist programına sıkı bir şekilde sarılarak, devrim iddiasını titizlikle koruyarak, kurucu önderimiz İbrahim Kaypakkaya yoldaşın izini takip ederek devrim ve komünizm mücadelesini sürekli ve kesintisiz sürdürebilmiştir.

“Partimiz kuruluşuna paralel olarak ülke devriminin stratejisi olan Halk Savaşını başlatan bir cüret ve hamleciliğe sahiptir. 52 yıl boyunca savaş alanlarını komünist bir cüretle mühürleyen yüzlerce ölümsüz yoldaşımızla sürekliliği sağladık. Binlerce tutsak vererek devrim ve komünizm davasında bedel ödemekten asla geri durmayacağımızı ispatladık ve bir bilinç oluşturduk. On binlerce, yüz binlerce işçi ve emekçi İbrahim Kaypakkaya çizgisiyle bilinçlendi, şekillendi ve partimizin ilerlemesine katkı sunarak, ona gönül verip destekleyerek 52 yıllık yürüyüşü sürekli-leştirdi. Partimiz TKP/ML büyük bir birikim, deneyim ve bunun toplamı olarak süreklileşmiş mücadelenin taşıyıcı komünist öznesidir. Tüm gerilemelere, yenilgilere ve içinden geçtiğimiz sürecin zayıflığına rağmen bu temel özelliği asla kararmamıştır, silinmemiştir. Partimiz bu özelliğiyle proletaryanın ve halkın en temel ihtiyacı olan bağımsız program ve eylemiyle sınıf mücadelesine tüm

benliğiyle önderlik etme savaşımı içindedir.

“Partimiz TKP/ML 24 Nisan 1972’de kuruluşunu, faşist diktatörlüğün tüm toplumsal kesimleri ve devrimci-ile-rici öncülerini baskıladığı şartlarda ilan etmiştir. İbrahim Kaypakkaya yoldaş önderliğinde tüm pasifist, reformist yalpalamalara ve elbette tüm maceracı akımlara karşı komünist perspektiften net bir çizgi çizilerek partimiz kuruluşunu ilan etmiştir. İbrahim Kaypakkaya yoldaş kısa süreli devrimci yaşamında, partimizin temelini güçlü teorik bir yaklaşımla ve cüretli devrimci bir hamleyle atmıştır. İbrahim yoldaş, revizyonist akımlarla mücadele hattı kurarken ülkenin toplumsal yapısının, düşmanın siyasal niteliğinin, halkı kurtuluşa götürecek programın, genel siyasi çizginin tayin edilmesine yoğunlaşan bir yaklaşımı benimsemiştir. Bu yaklaşıma onda yön veren ise tarih ve toplum bilimini temel alması ve tüm sorunlara sınıfsal yaklaşımıdır. Bu yüzdendir ki partinin isimlendirilmesinden programına, devrim stratejisinden kitle çizgisine, sınıf ittifaklarından düşman sınıfların tanımlanmasına, çok uluslu yapının analizinden siyasal rejimin niteliğine kadar devrimin esaslı sorunlarını güçlü bir teorik savaşım ile ortaya koymayı başarmıştır. Bugün hâlâ Kemalizm ve Kürt Ulusal Sorunu meselesine yaklaşımındaki sınıfsallık ve netlik bu noktada sosyal-şovenizm ve sınıf iş birlikçi yaklaşımlara karşı panzehir niteliğindedir. Yine bizim gibi yarı feodal, yarı sömürge ülkelerde komünist partisinin ancak Halk Savaşı stratejisi ile komünist niteliklerini koruyup güçlendireceğine dair aldığı tutum her türlü tasfiyeciliğe karşı yıkılmaz bir barikattır.

“Partimiz, Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya’nın kurmaylığında inşa olmuş ve 52 yıldır bu temeller üzerinde sınıf mücadelesine önderlik rolünü yürütme çabasıdadır. İçinden geçtiğimiz süreç devrimin temel sorunlarına, ilkelerine, silahlı mücadele ve sistemi kökten yıkmaya dair

halkın kurtuluşunu içeren meselelere karşı tasfiyecilik akımların kuşatması altındadır. Bu ideolojik saldırı yanında emperyalizmin ve faşizmin devrim mücadelesini yok etmeye, sindirmeye yönelik büyük çaplı ve yoğun bir saldırısı söz konusudur. Partimiz tıpkı kuruluşunu ilan ettiği gibi toplumsal ve siyasal olarak oldukça zorlu bir sürecin içindedir. Bu süreci ısrarlı ve kararlı şekilde devrimin sorunlarına ve ihtiyaçlarına odaklanarak, halkın kurtuluş mücadelesinin ana rotasına sıkıca sarılarak karşılamaktadır. Politika belirlerken, taktik oluştururken devrimin sorunlarını ve esas ihtiyaçlarını gözeten ve onu besleyip güçlendirecek yaklaşımlardan taviz vermemektedir. Halkın faşist kliklere adeta yedeklenmesine olanak sunan ve bağımsız eylemini köstekleyen her türlü tutuma karşı ideolojik ve politik bir konumlanış almaktadır. Anayasalci, sistem içi, seçim endeksli yaklaşımlarla arasına kalın çizgiler çizmekten ve ısrarla, kararlılıkla devrimci yönelim aramaktan ve ona yönelmekten geri durmamaktadır.

“Kuşkusuz Türk, Kürt ve çeşitli milliyetlerden halkın faşizme karşı öfke ve tepkisini örgütlü bir güç haline getirerek, onları devrim bilinciyle donatma noktasında oldukça geri bir düzeyimiz vardır. Bu bir gerçektir. Toplumsal çelişkilerin keskinliğine uygun bir devrimci süreç henüz örgütlenmiş, kitleler bu ekseninde seferber edilmiş değildir. Partimiz bu görevin hayati önemde olduğunun ve ancak devrimin asıl ihtiyaçlarına göre bir konumlanış ve yoğunlaşmayla bunun olacağının farkındadır. Böylesi dönemlerde aslanan kitlelerin çıkarlarından ve eğiliminden kopmamaktır. Lenin yoldaşın şu öğüdü partimizin sıkıca sarıldığı ve çizgisine hâkim kıldığı bir yaklaşımdır: “Komünist toplumu komünistlerin eliyle inşa etmek istemek çocukça, çok çocukça bir düşüncedir. Komünistler denizde bir damladır, halk denizinde bir damladır. Komünistler halkı ancak, yolu sadece dünya tarihinin yönü anlamında doğru belirlemekle kalmadıklarında kendi yollarına çe-

kebileceklerdir.” Partimiz, kadroları, üyeleri, militanları ve taraftarlarıyla halk denizinde bir damla olduğunun farkındadır. Tarihi kitleler şekillendirir ve asıl güç onlardır. Partimiz tarihin yönünü doğru belirlemekle asla yetinmemiştir. Tarihin yönüne doğru kitleleri çekme mücadelesi ve azmi içinde olmuştur. Bugün de bu görevi yerine getirmeyi asıl ve temel sorunu olarak görmekte ve şekillenmektedir.

“Partimizin kuruluşunun 52. yılı devrime olan bağlılığımızın, komünist dünyaya olan inancımızın, kitlelere olan sonsuz güvenimizin, akıntıya karşı yüzme cesaretimizin daha da büyümesine vesile olmalıdır. 52. kuruluş yılımız bize halkın neyi çok iyi biçimde başardığını ve neyi başaramadığını korkusuzca kabul etme özelliğini daha fazla yükleyecektir. Partimiz komünist öncü rolü ile ortaya çıkmış bu tarihsel rolüyle yoluna devam etmektedir. Partimiz kendisini güçlü kılan özelliklerinden birisinin de devrimci partileri adeta yok oluşturan kendisini beğenmiş hale gelip gücünün kaynağını görememe halinden olabildiğince kaçınmasından gelmektedir. Zaaflarından, yetersizlikten söz etmekten korkmanın yok oluşturma doğru gidişi örgütleyeceğinin bilincindeyiz. Lenin, Stalin ve Mao yoldaşın belirttiği gibi biz yok olmayacağız çünkü zaaflarımızdan söz etmekten, onlarla yüzleşmekten korkmuyoruz, zaafların üstesinden gelmeyi öğrenerek ilerliyoruz ve ilerleyeceğiz.

“Partimiz tüm eksik ve yetmezliklerini aşma iradesine, devrimci dinamiğe, sınıfsal konumlanışa sahiptir. 52. mücadele yılımız Büyük Proleter Kültür Devrimi’nin ürünü olan partimizi zorlukları aşma, eksiklikleri giderme, kitleleri belirlediği yola ısrarla çekme kararlılığıyla bir kez daha donatmalıdır. Ölümsüz yoldaşlarımızın ‘Bizden daha iyi yapın’ diyerek emanet ettiği devrim ve komünizm davası partimizin ve tüm bileşenlerinin ruhunda zaferi kazanana kadar sürecektir.”

PARTİZAN: İSTANBUL 1 MAYIS'INDA TAKSİM'DEYİZ!

Partizan İstanbul 1 Mayıs'ında Taksim'de olacaklarını açıkladı. Partizan tarafından yapılan açıklamada "Halkımızı 1 Mayıs için Taksim'e, devrimci saflara çağırıyoruz" denildi.

"1 Mayıs'ta Taksim'deyiz" başlıklı açıklamanın tamamı şu şekilde:

"Partizan olarak İstanbul'daki kutlamalarda 1 Mayıs Meydanı Taksim'deyiz.

"Bir süredir devam eden tartışmalarda kitlesel, coşkulu ve güçlü bir kutlamanın olanaklarını açığa çıkarma çabasıdayız. Böylesi bir kutlama için hiç şüphesiz Taksim her zaman hedeftir. Ne var ki Taksim'in kitleler tarafından da hedeflenmesi, onların gündemine sokulması gerekir. Bu olmadan, kitlelere rağmen 1 Mayıs'ı kutlama çabasında olmak bizim için başarısızlığa rıza göstermektir. Devrimci-demokratik hareketler olarak kendi başımıza kitlesel bir kutlama için yeterince güçlü ve başarılı olmadığımıza dikkat çekerek bunu tersine çevirmenin yolunu bulmak gerektiğini savunduk. Böyle düşünmeye ve bu yönde davranmaya devam ediyoruz. Belirsizlikler içinde ve kitlesel olmayacağı öngörülebilir bir kutlama için Taksim çağrısı yapmayı uygun görmedik. Taksim için belirsizliklerin kalkması, özellikle kitlesel bakımdan yapılabileceklerin netleşmesi gerekirdi.

"Nihayet genel durum önemli oranda netleşmiş, İstanbul'da olası kitlesel bir

kutlama için tek seçenek Taksim olarak belirmiştir. Konfederasyonların ve kimi kitle örgütlerinin devrimci-demokratik hareketi dışlayan ve yasak savan yaklaşımlarıyla oluşan bu netleşme elbette amacımıza ulaştığımız anlamına gelmiyor. Kitleye rağmen ve kitlesel olmaya yönelmeyen; ama buna rağmen devrimci söylemin öne çıktığı eğilim bakımından da 1 Mayıs hazırlıkları yeterince güçlü değildir. Buna rağmen Taksim'deyiz, çünkü 1 Mayıs her şeye rağmen ve ısrarla kutlanmalıdır. 1 Mayıs kutlamalarının görkemli tarihi bize bunu emrediyor. 1 Mayıs'ı Taksim'de olabildiğince kitlesel ve coşkulu bir niteliğe kavuşturmak için çalışmalıyız.

"Nerede ve hangi içerikte kutlanacağı konusunda bir karmaşa yaratıldığı için kitlelerin bu yılki eğilimi de henüz belirsizdir. Taksim'in yasaklı ilan edilmiş olması, buna karşın belli başlı kitle örgütlerinin kitlesel ve coşkulu bir kutlamayı örgütlemekten Taksim'i hedef göstermesi bu yılki kutlamanın önemli bir özelliğidir. Bu durumda geniş işçi ve emekçi kesimlerin Taksim'deki bir kutlamaya katılmakta tereddüt göstereceklerini bilmek gerekir. Buna rağmen Taksim'in 1 Mayıs kutlamaları için öne çıkan alan olması tarihsel birikimin taşındığına işaret etmektedir ve bu bakımdan iyidir. Bu, kitlelerdeki bir yönelimin sonucundan çok egemenler arasındaki çatışmadan beslenen ve esas olarak daha yukarıdaki egemen iradelerce belirlenen sendikacılığın açmazlarının bir sonucu olarak

gerçekleşmiştir. Buna karşın Taksim'in 1 Mayıs kutlamaları için öne çıkması devrimci-demokrat hareket için olumlu bir gelişmedir. Kitleleri Taksim'e yönlendirmek için daha güçlü bir sebep ya da olanak oluşmuştur. Bu olanağı tam olarak kullanmak ve en geniş kitleyi Taksim Meydanı'na yönlendirmek için var gücümüzle çalışmalıyız.

"1 Mayıs kutlamalarında bizim için belirleyici olanın işçi kitlelerinin eğilimi ya da yönelimi olduğunu ifade etmiştik. Kutlamalar yasaklandığında ya da ciddi derecede sınırlandırıldığında, kitle katılımının söz konusu olmadığı şartlarda özel olarak 1 Mayıs Meydanı olarak kabul ettiğimiz Taksim'i hedeflemek eğiliminde olduk ve bu eğilim şüphesiz doğrudur. Bununla birlikte kitlelerin yönelim göstermediği, katılımın zayıfladığı bunun yerine kitlesel katılımın başka alanlarda gerçekleştiği durumlarda özel olarak Taksim'in hedeflemesine, kutlamaları ısrarla bu alanda gerçekleştirme tutumuna eleştirel yaklaştık. Gücümüzü kitlelerin bulunduğu ve en çok kitleyi katabileceğimiz yerlerde konumlandırmak anlayışıyla hareket ettik. Bunu yaparken ne Taksim'in '1 Mayıs Meydanı' olma özelliğini ne de kitlelerin kendiliğinden hareketini göz ardı ettik. Bu noktada önemseydiğimiz durum 1 Mayıs'ın işçi sınıfının meşru, kazanılmış hakkı olması ve kitlelerin katılımına gösterilen özensizliğin 1 Mayıs'ın bu özelliğine zarar vermesidir.

"Taksim üzerinde uzun bir süredir devam eden 1 Mayıs yasağına karşı geniş

bir kesimde güçlü bir tepkinin olduğu bilinmektedir. Buna karşın söz konusu tepkinin ciddi derecede örgütsüz olduğu da başka bir gerçektir. Bu kapsamlı örgütsüzlüğü ve konu ettiğimiz, bilindik sendikaların düzene bağlı politikalarını da göz önünde bulundurarak Taksim'de olabildiğince kitlesel ve güçlü bir kutlama için hazırlanmalıyız. Taksim yasağına karşı güçlü bir tepkinin var olduğunu öngörerek hareket etmeliyiz. Kitleleri harekete geçirme amacını ihmal etmeden çalışmalıyız. Sadece olabildiğince geniş bir kesimin katılımı değil, aynı zamanda etkin, coşkulu ve ısrarlı bir kutlama için de hazırlık içinde olmalıyız.

"Bilmeliyiz ki özellikle İstanbul'da, devrimci ruhundan kopuk ve her seferinde daha da koparılmak üzere kutlanan 1 Mayıs gene iş birliği ya da bürokratik sendikaların inisiyatifinde belirsiz bir kutlamayla geçiştirilmek istenmektedir.

"1 Mayıs'ı kutlamak üzere bu sendikaların inisiyatifi altında bir araya gelen işçi ve emekçiler gene olabildiği ölçüde güçlerini ortaya koymak ve taleplerini haykırmak çabasında olacaklar. Görünür olmak, iktidara kendini hatırlatmak isteyen kitleler, içine sokuldukları cendereye rağmen gelecekleri için mücadele etmeye hazırdırlar. Bunun için görünür bir yola, gerçekleştirilebilir eylemler, güvenilir önderlikler gerekiyor.

"Amacımız bu cenderenin farkında olunmasını sağlamak ve bu cendereye mahkûm olmadıklarını kitlelere hatırlatmak olacaktır.

"Halkımızı 1 Mayıs için Taksim'e, devrimci saflara çağırıyoruz..."



"Binlerce, on binlerce şehit bizden önce halkın çıkarları için canlarını kahramanca verdiler. Onların bayrağını yukarılara kaldıralım, kanları ile çizilen yolda ilerleyelim"
Mao Zedung

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Mehmet Kocadağ (Parti Üyesi):

Uluslararası proletaryanın birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'ın 1976'daki kutlamalarında coşku ve zulüm aynı anda yaşandı. 1 Mayıs 1976 gösterileri sosyal faşistlerin ve revizyonistlerin etkisinde gerçekleştirilmesine rağmen, İstanbul'da MLM'ler ve yurtsever halk güçleri, 1976 1 Mayıs'ını görkemli bir şekilde kutladı. Kitlenin dağılmasından sonra MİT ve kontrgerilla Mehmet Kocadağ'ı kaçırdı. Kocadağ'ın cansız bedeni bir gün sonra boğazı kesilmiş bir biçimde Kasımpaşa'da bulundu. Mehmet Kocadağ devrim şehitleri kervanındaki yerini Türkiye'nin ilk 1 Mayıs şehidi olarak aldı.

Osman Naci Güven (Parti Militanı):

Osman Naci Güven liseli gençliğin aktif faaliyetini sürdüren bir militandı. Bahçelievler Lisesi'nin önde gelen devrimci-demokrat öğrencilerinden olan Güven, egemenler tarafından hedef gösterilmeye başladı. 21 Nisan 1977'de okuldan çıkan öğrencilerin üzerine ateş açan paramiliter güçler Güven'in şehit düşmesine, birkaç devrimci-demokrat öğrencinin de yaralanmasına sebep oldu.

Bahçelievler Lisesi önünde düzenlenen cenaze töreninin ardından binlerce insanın katıldığı kitlesel yürüyüşle Güven'in cenazesi Bahçelievler Lisesi'nden Kocasinan Mezarlığı'na kadar omuzlarda taşınarak toprağa verildi.

İsmail Hanoğlu (Parti Üyesi):

İsmail Hanoğlu, yoksul bir köylü çocuğuydu. Uzun süre çobanlık yaptı. Babası belediyede temizlik işçisiydi. Aile olarak gerici bir aileden geliyordu. Bir kardeşi ise MHP'liydi. Hanoğlu bu ortamda ortaokul sonlarında devrimci düşüncelere sempati duydu. Öğrenciliği döneminde bir süre PDA (Aydınlık) saflarında orta öğrenim gençliğinin örgütlenmesi içinde yer aldı. Fakat kısa süre içinde PDA'nın gerçek yüzünü görerek bu safları terk etti. 1975 yılında Proletarya Partisi

ile ilişki kuran Hanoğlu bu dönemde fabrika ve inşaatlarda işçilik yaptı. 1976 yılından itibaren ise kendini tamamen Proletarya Partisine ve devrime adanmıştı. İsmail Hanoğlu, o dönemler genel olarak bütün parti militanları gibi silahlı dolaşmazdı. Derneklerde de belinde silahla otururdu. Kimi oportünistler biraz da o halinden korkarlardı. "Ben ufak tefeğim, küçük iyidir. (Ama söyleyiş biçimi de yöre şivesiyle 'gücük eyidir') Küçük adam da iyidir, her yere sığar, hedefi küçültür, fazla masraflı değil tasarrufludur. Hani Lenin de ufak tefektir, öyle olduğuna göre bunda bir keramet vardır." diye eklemeyi unutmadı şakayla. İstanbul Gültepe'de Şerif Nedim adında bir faşist hakkında ölüm kararı vardı. Eylem bir askeri komiteye verilmişti. Komite yaklaşık bir ay çeşitli işleri olduğu gerekçesiyle eylemi ertelince, kararı alan bölge organında sorumlu olan İsmail Hanoğlu, "Parti kararı ve görevi geciktirilemez, parti oyalanamaz" diyerek tepki gösterdi ve bir başka yoldaşının "görevin değil, yapma" uyarılarına rağmen Şerif Nedim'i şahsen tanımadığı halde kararı uygulamaya gitti. İsmail Hanoğlu, grup halinde dolaşan faşistlerin içine arkadan dalarak "Şerif" diye yüksek sesle seslenip faşistin arkasını dönüp bakmasıyla alnının ortasından vurarak Parti adına cezalandırdı. O anda dağılan faşistlerden bir kısmı kısa sürede tekrar toparlanıp bir tüp kamyonunun arkasına pusu kurarak ateş etti. Geri çekilip çatışan İsmail Hanoğlu, 20 Nisan 1978 tarihinde vurularak şehit düştü.

Şefik Kuyukan (Parti Taraftarı):

1 Temmuz 1904 yılında Urfa'nın Siverek ilçesinde dünyaya gelen Şefik Kuyukan (Şefik Dayı) TİP ve Türkiye Birlik Partisi geleneğinden gelen bir esnaftı. Sonrasında Kaypakkaya geleneğine sempati duyarak mücadeleye destek vermeye başladı. Siverek'te Bucak Aşireti ile yaşanan çatışmalarda Partizanlara her türlü desteği sundu. Bu tavırlarından dolayı Bucak çeteleri tarafından 21 Nisan 1980 tarihinde kendi iş yerinde katledildi.

Doğan Kolçak (Parti Militanı):

Bayrampaşa Hapishanesinden firar eden Doğan Kolçak, Üsküdar'da 26 Nisan 1980 tarihinde bir ihbar sonucu polis tarafından kuşatıldı. Son mermisine kadar direnen Doğan Kolçak, bu çatışmada yaralandı. Direnişi karşısında acze düşen polis ancak Kolçak'ın son mermisi de tükenince yanına yaklaştı ve Kolçak'ı orada katletti.

Nurettin Gül (Parti Militanı):

Nurettin Gül, Çukobirlik'te işçi olarak çalışıyordu. İşçi ve semt alanındaki çalışmalarda aktif olarak yer aldı. Adana Narlıca'da 26 Nisan 1980 tarihinde sosyal faşistler tarafından pusu kurularak katledildi. Nurettin Gül'ün cenazesi köyüne getirildiği gün 500'e yakın köylüyle bir cenaze töreni yapıldı. Faşist TC güçleri cenazeye saldırdı. Saatlerce süren çatışma sonucunda devrimciler kararlılıkları ve sahiplenmeleriyle emekçi halkın güvenini bir kez daha kazandı.

Yahya Kara (Parti Militanı):

1954 Çanakkale doğumlu olan Kara, Almanya'da mücadele yürütürken 10 Nisan 1981'de iş cinayetinde yaşamını yitirdi.

Elif Ataklı (Parti Militanı):

Elif Ataklı 26 Nisan 1981 tarihinde Almanya'da geçirdiği bir kaza sonucu yaşamını yitirdi.

Haydar Çakmak (Parti Militanı):

Dersim'de Bakıl Ağa denilen bir muhbirin ihbarı sonucu Pag yöresinde düşmanla girdiği çatışmada 11 Mayıs 1981 tarihinde ölümsüzleşti. Haydar Çakmak çevresinde alçakgönüllü, fedakâr ve kararlı biri olarak tanınırdı. Şehit düşmesine neden olan Bakıl Ağa, Halk Ordusu tarafından ölümle cezalandırıldı.

Metin Karataş:

1977 yılında Proletarya Partisi düşünceleri ile tanışan Metin Karataş, illegal çalışmaya büyük bir önem verdi. Kitle içindeki çalışmalarında her işe koştu ve birçok kez gözaltına alındı. MHP'li bir faşistin takibi ve ihbarı sonucu yakalandı. Çemişgezek Jandarma Karakolunda gözaltında bulunduğu sırada kendisini bağladıkları sandalyeyle birlikte kaçtı. Daha sonra 1979'da Halk Ordusu saflarında mücadeleye katılan Karataş, propaganda için gittiği Hozat'ın Söğüt köyünde TC ordusunun pususuna düştü. Çemberi yararak yaralı bir biçimde kurtuldu ancak aşırı kan kaybı sonucu 20 Nisan 1982'de ölümsüzleşti.

GİZORİ ŞEHİTLERİ

Dersim'in Hozat ilçesine bağlı Gizori köyünde Halk Ordusu gerillalarıyla TC güçleri arasında 21 Nisan 1987 tarihinde çıkan çatışmada Ali Mete (Parti Üyesi), Fecire Yıldırım (Parti İleri Militanı) ve Müslüm Yıldırım (Parti Militanı) ölümsüzleşti.



Dursun Adabaş (Parti Militanı):

Dursun Adabaş, İstanbul'da inşaatlarda elektrik tesisatı döşeyerek geçimini sağlıyordu. İmam hatip lisesi mezunuydu. Sürekli öğrenme isteğiyle dolu aynı zamanda da pratik yönü oldukça gelişkindi. Henüz örgütlü değilken bile Giresun'da arkadaşları ile ülkü ocağını molotoflamışlardı. Coşku dolu ve atik özellikleriyle dikkat çekiyordu. Proletarya Partisinin düşünceleriyle şehit düşmeden kısa bir süre önce tanışmıştı.

1996 1 Mayıs'ında Söğütlüçeşme girişine kurulan polis barikatını kitlenin zorlamasıyla birlikte polis, coplarıyla, eğitilmiş köpekleriyle kitleye saldırdı. Partizan kitesinin devrimci dayanışmanın güzel bir örneğini sergileyerek olaya müdahale etmesiyle çatışma daha da büyüdü. Kitle toparlanıp yeni bir saldırıya karşı hazırlanmak üzereyken polis tarafından açılan ateş sonucu Dursun Adabaş şehit düştü. Dursun Adabaş şehit düştüğünde henüz 19 yaşındaydı.

İbrahim Bozkurt (Parti Militanı):

1960'larda Almanya'ya gitti. Duisburg'da temizlik işlerinde çalışmaya başlayan İbrahim Bozkurt (Çermo Dayı), 1970'lerde Türkiye'deki devrimci gelişmelerden etkilenerek ATÖF (Almanya Türkiyeli Öğrenci Federasyonu) içinde birçok yoldaşıyla birlikte faaliyet yürütmeye başladı. Kuruluşundan beri ATÖF'te hâkim olan PDA çizgisine karşı mücadele etti. 1973 yılında Hasan Saz ve Veli Hanoğlu'nun da içinde olduğu diğer yoldaşlarıyla birlikte Duisburg Türkiyeli İşçiler Derneği'nin kurucuları arasında yer aldı. Çermo Dayı yakalandığı amansız hastalıktan kurtulamayarak 5 Mayıs 1998'de yaşamını yitirdi.

TOKAT SERKİZ ŞEHİTLERİ

21 Nisan 1999'da Tokat'ın Serkiz ilçesinde bir ihbarcı halk düşmanının verdiği bilgiler doğrultusunda köy halkına sezdirmeden, gizlice köyün belirlenmiş birkaç evine TC askerlerinin yerleşmesiyle atılan hücre pususu sonucu çıkan çatışmada Halk Ordusu gerillaları Erol Özel (Parti İleri Militanı) ve Özgür Güler (Parti İleri Militanı) ölümsüzleşti.

**DERSİM/OVACIK MERCAN VADİSİ ŞEHİTLERİ**

25 Nisan 2000 tarihinde Dersim'in Ovacık ilçesine bağlı Mercan Vadisinde Halk Ordusuna bağlı bir gerilla birliğinin Mercan Vadisi'nde bir pususu sonucunda düşmanla girdikleri çatış-

mada Yusuf Ayata (Parti Aday Üyesi), Hasan Akyol (Parti Aday Üyesi), Fehiman Bozgurt (Parti Aday Üyesi), Umur İl (Parti Aday Üyesi), Fikret Vural (Parti Militanı), Zeynel Erdoğan (Parti Militanı) ve Mustafa Toptaş (Parti Militanı) ölümsüzleşti.

GEYİKSUYU ŞEHİTLERİ

Dersim'in Geyiksuyu bölgesindeki Bornek (Düzpelit) köyü kırsalında 6 Mayıs 2016'da akşam saat 17.00'de başlayan ve 22.00'ye kadar süren, Halk Ordusu gerillaları ve TC ordusu arasında çıkan çatışmada Haydar Arğal (Parti İleri Militanı) ve Murat Tekgöz (Parti Militanı) ölümsüzleşti.



Hasret Tanrıverdi (Parti İleri Militanı): Hasret Tanrıverdi (Çiğdem) 14

yaşındayken Erzincan'da Proletarya Partisi düşünceleri ile tanıştı. Üniversite okumak için gittiği Ankara'da ise Komsomol saflarında örgütlendi. Tanrıverdi 2011 yılında düzenle olan tüm bağlarını kopararak Halk Ordusunda Beşler'den boşalan mevzilerin ilk kadın yüzlerinden biri oldu. Karşılaştığı zorlukları aşmada dirayetli ve kararlı olan Tanrıverdi, geleceğe olan inancını ve kararlılığını, partiye ve yoldaşlarına olan bağlılığını pratik duruşunda hiç eksik etmedi. 2017 yılında Proletarya Partisi saflarında boy veren sağ-tasfiyecilerle karşı aktif bir tavır sergiledi. 23 Nisan 2018 tarihinde Dersim Aliboğazı'nda 4 taburluk bir güçle operasyon başlatan TC ordusu Hasret Tanrıverdi ve Gül Kaya'nın bulunduğu grubun kaldıkları noktayı kuşattı. Grubun komutanı olan Tanrıverdi, bir an bile tereddüt etmeden Gül Kaya ile "teslim olun"

çağrılarına; kendilerini kuşatmaya çalışan askerleri mermi yağmuruyla tutarak yanıt verdi. Tanrıverdi, yanındaki mevzide ölümsüzleşen Gül Kaya'nın da inancını kuşanarak son mermisine kadar çatışarak ölümsüzleşti.

Gül Kaya (Parti İleri Militanı): Gül Kaya (Nergiz) 2007 yılında, Ankara'da gençlik faaliyeti ile aktif mücadele yaşamına adım attı. Kısa zamanda demokratik mücadelenin çeperlerini aşarak ilerleme gösterdi ve Komsomol içinde örgütlendi. Genç yaşında gösterdiği ilerleme ile 2012'de Komsomol Merkez Komitesi'nde görev aldı. Proletarya Partisinin gerillaya katılım çağrısına hiç tereddütsüz yanıt vererek 2014 yılında Halk Ordusuna katıldı. 23 Nisan 2018'de Hasret Tanrıverdi ile birlikte Aliboğazı'nda ölümsüzleşti.

Partizan 1 Mayıs'a çağırıyor

1 Mayıs'a sayılı günler kala işçi sınıfının ve geniş halk kitlelerinin gündemi kriz ve yoksulluk ile geçiyor. Partizan da bu yıl birçok ilde 1 Mayıs'ta alanlarda olacak.

İstanbul'da bu yıl konfederasyonlar, sendikalar ve devrimci-demokrat güçler İstanbul 1 Mayıs'ı için Taksim'e çağrı yaptı. Partizan da bu kapsamda İstanbul'da çalışmalarına devam ediyor.

İstanbul'un Esenyurt, Okmeydanı, Kartal, Tuzla, Gülsuyu, Sarıgazi'de bildiri, afiş ve yazılama çalışmaları yaparak kitleleri 1 Mayıs'ı kutlamaya çağırdı. Evlerde ve pazarlarda yapılan bildiri dağıtımını yapılarak halkı 1 Mayıs coşkusunu büyütmek için harekete geçmeye ve örgütlenmeye çağırdı.

Partizan okurları ayrıca Ankara'nın Ege, Şahintepe, Şirintepe, Tuzluca-yır mahallelerine yaptığı afiş çalışmasıyla işçi ve emekçileri 1 Mayıs'ta alanlara çağırdı.

Partizan okurları İzmir'de de Konak, Çiğli, Buca, Menemen ve Karşıyaka yapılan afiş ve bildiri dağıtımlarıyla işçi ve emekçiler 1 Mayıs'ta alanlara çağırdı.



YENİ DEMOKRASİ

MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!

OKU OKUT!



yenidemokrasi1



ydemokrasi11



yenidemokrasigazetesi@gmail.com



yenidemokrasi



yenidemokrasi34.net



Özgür Gelecek İçin Yeni Demokrasi Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Yönetim Yeri: Kamer Hatun Mah. Al Hatun Sok. No:6 Daire:3 Beyoğlu/İstanbul İletişim: 0212 534 54 76- yenidemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20

YAŞASIN MAYIS

biji

1 gulan



Yeni Demokrasi
gazetesı